

জেডিএচজিমাল

ত্রি-বিংশ সংখ্যা, ২০১৪-১৫ বর্ষ

স্থাপিত : ১৯৬৪

JDSGIAN

23rd Edition, 2014-15

সম্পাদক : বিকাশ জ্যোতি শহীকীয়া

শ্রীশ্রী যোগানন্দ দের সত্ত্বাধিকার গোস্বামী

জন্ম : ১৮২০ শক

মৃত্যু : ১৯০৫ শক

যি জনৰ অকৃষ্ট অনুদানেৰে গঢ় লৈ উঠিছিল

শ্রী শ্রী যোগানন্দ দের সত্ত্বাধিকার গোস্বামী মহাবিদ্যালয়খনি
আমি সেই গৰাকী মহান আত্মাক শ্রদ্ধাবে সুৰ্বিষ্টে.....

জেডিএচডিয়ান

JDSGIAN

শ্রী শ্রী যোগানন্দ দেৱ সত্রাধিকাৰ গোস্বামী মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী
ত্ৰি-বিংশ সংখ্যা, ২০১৪-১৫ৰ্বৰ্ষ

পত্তি,

আভিবিক পীতি আৰু শুভেচ্ছাৰে,

শ্রীমুত/শ্রীমুতা ব হাতত

অকাবে, হেঁপাহেবে এই সংখ্যাটি অপৰ্ণ কৰিলো।

সম্পাদকত্রয় : বিকাশ জ্যোতি শইকীয়া
কৌমল বাটুৰী
চেতালী চোম

JDSGIAN (The J.D.S.G. College Magazine)

Volumn	: XXIII
Session	: 2014-15
Edited By	: Bikash Jyoti Saikia, Komal Bawri & Chaitali Shome.
Published by	: J.D.S.G. College Student's Union
Printed by	: Bokakhat Offset Printing Press, Bokakhat

সম্পাদনা সমিতি

সভাপতি	: অধ্যক্ষ, ড° জয়ন্ত গাঁগে
উপদেষ্টা	: ড° বাবুলাল মোৰ
সম্পাদক	: বিকাশ জ্যোতি শইকীয়া (অসমীয়া বিভাগ) কৌমল বাটৰী (হিন্দী বিভাগ)
তত্ত্বার্থায়ক	: চেতালী চোম (ইংৰাজী বিভাগ) ৰাস্মা পাদি পেণ্ড (অসমীয়া বিভাগ)
শিক্ষক সদস্য/সদস্যা	: ড° কান্তা আগৰৱালা (হিন্দী বিভাগ) কৃপালীম গোস্বামী (ইংৰাজী বিভাগ) ড° অৰূপ বৰা ড° ৰবী বৰা মিতালী নাথ মনালিছা বৰগোঁহাই
ছাত্র সদস্য/সদস্যা	: কৃপম বাহেক ঈঙ্গিতা দত্ত
বেটুপাত আৰু স্কেচ	: বিকাশ জ্যোতি শইকীয়া
অংগসজা/অলংকৰণ	: সুশান্ত কুমাৰ দাস, বিকাশ জ্যোতি শইকীয়া
মুদ্রণ	: বোকাখাত অফচেট প্ৰিণ্টিং প্ৰেছ, ডিফলু ৰোড, বোকাখাত। দুৰভাৱ - ০৩৭৭৬-২৬৮১০০

বিদ্রঃ - 'জেডিএচজিয়ান' ত প্ৰকাশিত ক্ৰোলা লিখনি মদি আৰু ক্ৰোলা প্ৰক্ৰিয়া
জন্মাৰ পৰা হৰে ক্ষমতা ক্ৰোলা হৈছে আৰু ত্ৰিমাণ মদি আমাৰ জৰুৰতে হৈ হৈছে তাৰ বাবে সম্পাদনা
সমিতি জগৰীকৃত কৰিব।

: সম্পাদকত্ব

ମହାବିଦ୍ୟାଲୟ ସଂଗୀତ

ଗୀତର କଥା - ଶୁଣି
ଆଯୁତ ଅତୁଳ ଚେଜବନ୍ଧ୍ରୀ ,

- ଶ୍ରୀମୀ : ଜାନୋଦୟ ଜାନୋଦୟ ଏହି ମହାବିଦ୍ୟାଲୟ
ଜେ.ଡି.ଏଚ.ଜି. ଯାର ନାମ ଜେ.ଡି.ଏଚ.ଜି.
ଆମରେ ଥାଣ ଜେ.ଡି.ଏଚ.ଜି. ବା ବାଖିମେ ମାନ ।
- ଉତ୍ତରା ୧ମ : ୧୯୬୪ ଚନ ଶୁଭଜଞ୍ଜ ଜଗନ
ବୋକାଖାତ ବାସୀର ବହ ଡାଶାର
ବୋକାଖାତ ବାସୀର ପତ୍ତିକାର
ଜେ.ଡି.ଏଚ.ଜି. ଲାଭିଲେ ଜନମ
ଏହି ଶୁଭ ଦିନଠେ ଏହି ଶୁଭକ୍ଷଣଠେ
ଆଦାରେ ଦୋରେବୋ ମହାନ ମନୀଷୀ ତୋମାକ
ଯାର ଶ୍ରମେ, ଯାର ତ୍ୟାଗେବେ, ଯାର ମହାନ ଦାନେବେ
ଲାଭିଲେ ଜନମ ଜାନର ଆଳୟ ମହାବିଦ୍ୟାଲୟ
ଜେ.ଡି.ଏଚ.ଜି. ଯାର ନାମ
ଜେ.ଡି.ଏଚ.ଜି. ଆମରେ ଥାଣ
ଜେ.ଡି.ଏଚ.ଜି. ବା ବାଖିମେ ମାନ ।
- ଉତ୍ତରା ୨ମ୍ : ଯୋଗାନଳ୍ ଦେର ଗୋଦ୍ମାମୀ
ଦାନବୀର ମନୀଷୀ ମହାନ
ଆରକ ଶତଜଳ ଶିକ୍ଷାର କାଣ୍ଡବୀ
ଶତ ଶତ ଜଳ ଶିକ୍ଷାର ପ୍ରହରୀ
କବିଲେ ଜୟଧରାନୀ
ଯାର ପ୍ରଧାଦେ ଭାଜି ଜଞ୍ଜ ହଙ୍ଗ
ଜାନର ଏହି ଉକ୍ତମରାତି
ଜେ.ଡି.ଏଚ.ଜି. ଯାର ନାମ
ଜେ.ଡି.ଏଚ.ଜି. ଆମରେ ଥାଣ
ଜେ.ଡି.ଏଚ.ଜି. ବାଖିମେ ମାନ ।

শান্তিলি

মহাবিদ্যালয়ৰ অন্মলয়াৰ পৰা

বৰ্তমানজৈকে

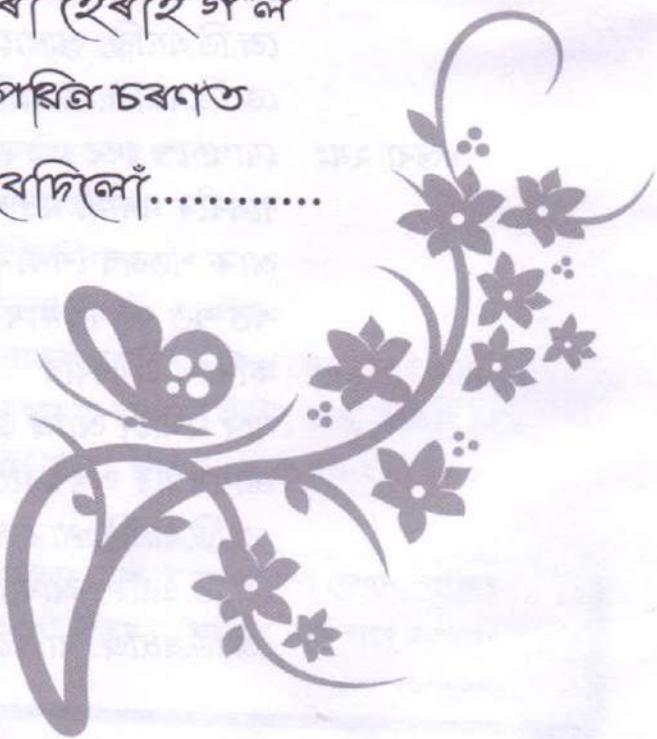
পঞ্চাশ বছৰীয়া স্মৃতিলি ইতিহাসৰ
সুন্দীর পৰিকল্পনা

মিমুক্ষ প্ৰদাৰ শিক্ষক-কৰ্মচাৰী,
খণ্ড বঙ্গু, সতীথ

আশাৰ মাজৰ পৰা হৰাই গ'ল

ত্বঙ্গজোকৰ পৱিত্ৰি চৰণত

একাংজলি প্ৰদা লিখিলোঁ.....

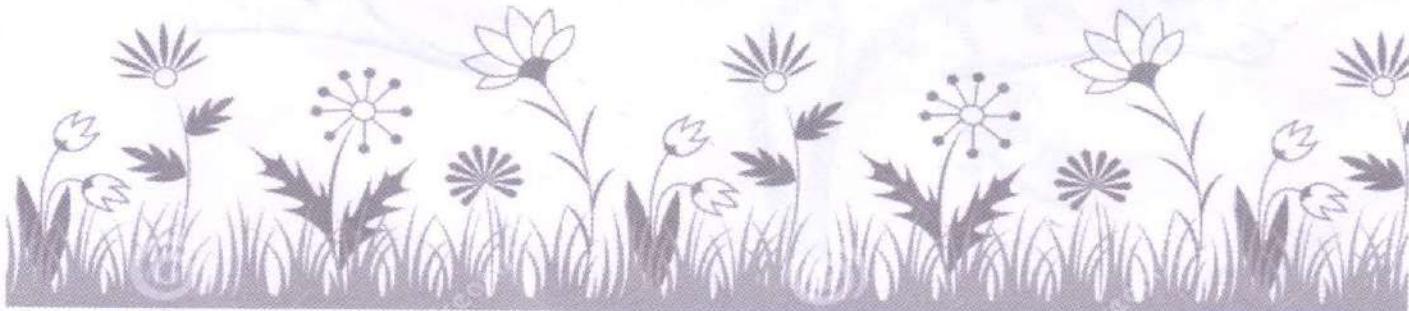
অপণ

পঞ্চাশ বছৰীয়া সমৃদ্ধময় ইতিহাসত
মি মুকল মহান প্রতি, শিঙ্গী, শুভকাঞ্জীয়ে
জ্ঞানংলোকৰ শুম, ত্যাগ, আত্মিকতা আৰু বদ্ধন্তাৰে
আশাৰ বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যতৰ সুন্দৰ সম্পূৰ্ণ গঢ়াৰ জন
তীব্ৰ স্থাপন কৰাৰ লগাতো মাৰৰ সম্পূৰ্ণ গঢ়াৰ পথ সুগম কৰিলে
মেই মুকল ত্যাগী আৰু পৰিশ্ৰমী মহান মনীষীৰ প্ৰতি আৰু জন
সমৃদ্ধ মহন কৰি জনৰ চাকি গাছি উন্নাবলৈ উহু
শুভকাঞ্জী মজীব মুকলৰ হাতত
জ.তি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়ৰ
১০১৪-১৫ বৰ্ষৰ
“জ্ঞানিকতিয়ান”
খন সপ্তাহ প্ৰণামৰে অপণ কৰিলোঁ।

মি সকলৰ শ্ৰম, লিখনি, পৰামৰ্শ অৰু
মহান্ম-মহযোগিতা
তথ্য অনুপ্ৰেৰণতে আলেচনীখনে প্ৰকাশৰ মুখ দেখিলে
মেই সকলোঁকে
কৃতজ্ঞতা জ্ঞান কৰিলোঁ ।

সম্পদক
জেডিএচজিয়ান

Arun Phukan

Parliamentary Secretary, Govt. of Assam
Public Health Engineering Department, Assam
Dispur, Guwahati- 781006

Ref. No.....

Date.....

শুভেচ্ছাবাণী

বোকাখাত উচ্চ শিক্ষাৰ বাটকটীয়া মোগানল দেৱ সত্রাধিকাৰ গোস্বামী মহাবিদ্যালয়ৰ
২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ মুখ্যপত্ৰ ‘জেডিএচজিয়ান’ প্ৰকাশ হব জানি অতিশয় আনন্দিত হৈছো।

শিক্ষাগুৰুসকলৰ তত্ত্বগতূৰ লিখনি সমৃদ্ধ আৰু নতুন পুৰষৰ ন দৃষ্টিভঙ্গীৰ লিখনি
‘জেডিএচজিয়ান’ ত আসো প্ৰকাশ ধৰিব।

আমাৰ অসমৰ একাজলী শুভেচ্ছা জনালো। ইতি

অৱগতিমত
2

OFFICE OF THE PRINCIPAL
J.D.S.G.COLLEGE,BOKAKHAT
(JOGANANDA DEVA SATRADHIKAR GOSWAMI COLLEGE)
(NAAC ACCREDITED WITH 'B' GRADE)

P.O.-BOKAKHAT-785612::DIST.-GOLAGHAT(ASSAM)

Website:WWW.jdsgcollege.edu.in,E-Mail-jdsgcollegelibrary@gmail.com

(03776)268082(O)

(03776)268082(Fax)

99544-51703

Ref.No.JDSGC/

Date : 20.04.2015

অধ্যন্তর একলম্ব.....

মহাবিদ্যালয়ৰ সাহিত্যিক, সাংস্কৃতিক তথ্য বৌদ্ধিক চিতাৰ উৰ্বৰ ক্ষেত্ৰ
'জগতিগচ্ছিমূল' আলোচনাইন প্ৰথমেই শুভকামনা অৱৈষ্টহৃৎ। খুগ-খুগীৰ চিতন মনৰ
বিকাশৰ ঘৰই সেপাৰ হৈছে প্ৰকোখন আলোচনা, যিন্মে প্ৰত্যঙ্গোকৰক সৃজনশীলতা
আৰু আত্মপ্ৰকাশৰ বাবে প্ৰথন মঞ্চ প্ৰদান কৰে। প্ৰথন আলোচনায় এটা অনুষ্ঠানৰ
ইতিহাস বহন কৰে। আলোচনাৰ প্ৰকোখনৰ প্ৰতিহাসিক মৰ্যাদাৰে সাহিত্যত মুগৰ সূচনা
কৰে। জনসনীয়া সাহিত্যৰ মুগ নিবেদণতো বিভিন্ন সময়ৰ বিভিন্ন শিক্ষাগুৰুৰ আলোচনাৰ
ভূমিকা গুৰুত্বপূৰ্ণ।

আমাৰ জ.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয় বৈকাখ্যতৰ অন্তৰ্মন উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠান।
এই পৰিগ্ৰ পীঠেই বিভিন্ন সময়ত বিভিন্নজন সাহিত্যিক তথ্য সমাজ কাণ্ডাৰীক তক্ষ
দিছে। ত্ৰেতামূলক বৈদিক চিতনৰ প্ৰমাৰতাত মহাবিদ্যালয়ৰ মুখ্যপত্ৰৰ ভূমিকা
মশাএ কৰিব লৈলাৰি। গতিকে এই ধাৰাৰ বাহিকতাৰে চলত বৰ্ষত মিথনি মুখ্যপত্ৰ প্ৰকাশিত
হ'ব এই মুখ্যপত্ৰইও বৰ্তমানৰ খুগ-খুগী সকলৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি সাধন কৰিব বুলি
আশা কৰিছোঁ।

শুভকামনাৰে

ঢ. মনু গোপনী

জেডিএচজিমাল

২০১৪-১৫ বর্ষ

কর্মবত অরস্থাত মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° জয়ন্ত গুগে

সম্পাদনাৰ ছো ঘৰত...

ড° জয়ন্ত গুগৈ
সভাপতি

ড° বাবুলাল মোৰ
উপদেষ্টা

বাশা পানি পেচু
তত্ত্বাবধায়ক (অসমীয়া বিভাগ)

ড° কান্তা আগৱালা
তত্ত্বাবধায়ক (হিন্দী বিভাগ)

কোপালীম গোম্বামী
তত্ত্বাবধায়ক (ইংৰাজী বিভাগ)

ড° অবজিত বৰা
শিক্ষক সদস্য

ড° কুণ্ঠী বৰা
শিক্ষক সদস্য

মনালিচা চক্ৰবৰ্তী
শিক্ষক সদস্য

মিতালী নাথ
শিক্ষক সদস্য

বিকাশ জ্যোতি শহীকীয়া
সম্পাদক (অসমীয়া বিভাগ)

কোমল বৰ্তকুৰ
সম্পাদিকা (হিন্দী বিভাগ)

চেতনী চৌধুৰী
সম্পাদিকা (ইংৰাজী বিভাগ)

কপম বাহেক
ছাত্র সদস্য

দিপ্সিতা দত্ত
ছাত্রী সদস্য

২০১৪-১৫ বর্ষের জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়ের ছাত্র একতা সভার বিভাগীয় তত্ত্বার্থায়ক সকল

প্রশান্ত শুক্লা
তত্ত্বার্থায়ক(সাধারণ সম্পাদক)

অতুল বোর্করা
তত্ত্বার্থায়ক(সাংস্কৃতিক বিভাগ)

প্রশান্ত ফুকন
তত্ত্বার্থায়ক(লঘু জ্ঞান বিভাগ)

সুবোধ বৰা
তত্ত্বার্থায়ক(সাধারণ জ্ঞান বিভাগ)

মতিরাম দাস
তত্ত্বার্থায়ক(শব্দীর চৰ্চা বিভাগ)

বিচ্চি হীবা
তত্ত্বার্থায়ক(ক্লিনিক বিভাগ)

শশাঙ্ক ধৱন শুক্লা
তত্ত্বার্থায়ক(তর্ক বিভাগ)

মিতালী নাথ
তত্ত্বার্থায়ক(ছাত্রী জীবনী কোষ্ঠা)
প্রবিত্র গগে
তত্ত্বার্থায়ক(ছাত্রী জীবনী কোষ্ঠা)

কল্যাণী গোস্বামী
তত্ত্বার্থায়ক(ইংরাজী বিভাগ)

কান্তা আগৱালা
তত্ত্বার্থায়ক(হিন্দু বিভাগ)

বানু পাদি পেঙ্গ
তত্ত্বার্থায়ক(অসমীয়া বিভাগ)

নীরানন্দী বৰকরা
তত্ত্বার্থায়ক(সমাজ সেবা বিভাগ)

২০১৪-১৫ বর্ষৰ জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিভিন্ন বিষয়বৰীয়াসকল

ড° জয়ন্ত গুগৈ
সভাপতি

প্ৰাণবীপ্ৰ বৰদলৈ
উপ-সভাপতি

মাধৱজ্যোতি শুক্ৰীয়া
সাধাৰণ সম্পাদক

দিগন্ত বৰুৱা
সহ-সাধাৰণ সম্পাদক

তৰুণ তীর্থ শুক্ৰীয়া
সাংস্কৃতিক সম্পাদক

বিকাশ জ্যোতি শুক্ৰীয়া
সম্পাদক (অসমীয়া বিভাগ)

দিপাংকৰ বৰা
লঘু ক্রীড়া সম্পাদক

বিকাশ জ্যোতি দলৈ
সম্পাদক, ছাত্ৰ জৰুৰী কোষ্ঠা

মিনু গুগৈ
সম্পাদক, তৰ্ক বিভাগ

কৌমল বারুৱা
সম্পাদিকা (হিন্দী বিভাগ)

পংকী পাটিগুৰী
সম্পাদিকা, ছাত্ৰ জৰুৰী কোষ্ঠা

জনী সিং
ফুটবল সম্পাদক

প্ৰনৱজ্যোতি বাজখোৱা
ক্রিকেট সম্পাদক

চেতালী চোম
সম্পাদিকা (ইংৰাজী বিভাগ)

প্ৰশান্ত গুগৈ
সম্পাদক, শ্ৰীৰাজচাৰ্চা বিভাগ

অনুপম দাস
সম্পাদক, সমাজ সেৱা বিভাগ

সূচীপত্র

জেডিএচজিয়ান এই সংখ্যার ক্রমশিল্প

প্রবন্ধ বিতান

- অসমৰ সাহিত্য, সংস্কৃতিলৈ মহাপুরুষ শ্রীমত শংকৰদেৱৰ অবদান ► শিল্পীকা গগৈ ► ১-৩
টাই -আইতন সকলৰ সামাজিক - সাংস্কৃতিক এক অবলোকন ► জুবী গগৈ ► ৪-৬
মানৰ কল্যাণৰ আন এটি নাম বক্তব্যান ► পল্লৰী বৰা ► ৭-৮
অসমৰ বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ বসন্ত উৎসৱ ► বন্দিতা কৌশিক ► ৯-১১
মাজুলীৰ মুখ্য শিল্প ► মানস বৰুৱা ► ১২-১৩
যৌতুক : এক সামাজিক ব্যাধি ► পল্লৰী শইকীয়া ► ১৪-১৫
অসমীয়া লোক বিশ্বাসত বৈজ্ঞানিক মানসিকতা ► মমী কুমৰী ► ১৬-১৭
অসমৰ প্রাচীনতম লোক অনুষ্ঠান : গুজাপালি ► মিনাক্ষী বৰভূএঞ্জ ► ১৮-১৯
ফুলপাহৰ শব্দ : এক অবলোকন ► বৰ্ণালী শৰ্মা ► ২০-২৩
আমি আৰু আমাৰ মানসিকতা ► হিমাংশু বৰা ► ২৪-২৭
বেডিআ'-টিভিত কাম কৰিবলৈ হ'লে... ► ঝাতুপৰ্ণ দাস ► ২৮-৩০
শিক্ষা বিষয় আৰু ইয়াৰ প্ৰয়োজনীয়তা ► কলী খনিকৰ ► ৩১-৩২
বৃটিছ অসমৰ সামাজিক গোট সমূহৰ এটি চমু আভাস ► শান্তি ছায়া বৰুৱা ► ৩৩-৩৬

শব্দ শিল্প

ধূসৰ পথৰ দিগ্ভাস্ত পথিক ► কপম বাহেক ► ৩৭

- অনুভৱ ► লক্ষ্মী গগৈ ► ৩৮
ফাণুন ► প্ৰণামী শৰ্মা ► ৩৮
বৰষুণ ► বস্তিমনি বৰা ► ৩৯
মোৰ কবিতা ► পম্পী হাজৰিকা ► ৩৯
চেঁচা মৰিচীকা খেদো ► লোকপ্ৰিয়া ► ৪০
চিনাকী ধনশিৰী জনী ► সাৰঙ্গ বৰা ► ৪০
তুমি আহিলেই মই হাঁহিম ► দীনেশ কুমাৰ ► ৪১
দুঃস্বপ্ন ► ডলী শইকীয়া ► ৪১
বস্তুলৈ ► ইঙ্গিতা দত্ত ► ৪২
শাওণ আবেলি ► জয়ন্ত বৰা ► ৪৩
ভোক ► মানস বৰুৱা ► ৪৩
শান্তি বিচাৰি ► প্ৰণৱ লইং ► ৪৪
- অ' আকাশ আমাক এমুঠি হাঁহি দিয়া ► চিলমিল সপোন হাজৰিকা ► ৪৫
শুণ্যতা ► ত্ৰিয়ন গোস্থামী ► ৪৬
মোৰ মা ► ইঙ্গিতা দত্ত ► ৪৭
মন গগনৰ স্মৃতিবোৰ ► মালবিকা ফুকন ► ৪৮
সমৃদ্ধ তীৰত অৰুণা বাইদেউৰ সতে যেতিয়া ► মৃদুল বৰুৱা ► ৪৯
অনুভৱ ► প্ৰশান্ত শইকীয়া ► ৫০
বিভিন্ন সময়ৰ অনুভূতি ► বাৰুলাল মোৰ ► ৫০
ছায়াছবি ► ঢ° অৰুণ বৰা ► ৫১
তোমাৰ বিদায় ► মানসী ফুকন ► ৫১
শুন্যতা ► জ্যোতিৰেখা হাজৰিকা ► ৫২-৫৩
দিনবোৰ ► কৌস্তুভমণি শইকীয়া ► ৫৪
পোহৰৰ আঙুষ্ঠি ► ৰফিকুল হছেইন ► ৫৪

ନୟସୂଚୀପତ୍ର

ବାକମିଳା

- ଆପୁନି ଅକଲଶବେ ଆହେ ନେକି ► ଡ° କୁମାର ବରା ► ୫୫-୬୧
- ବିଜ୍ଞାବାଲା ► ବିକାଶ ଜ୍ୟୋତି ଶହିକୀୟା ► ୬୨-୬୩
- ଏଜାକ ମାନୁହର ଅନ୍ଦନ ► ଚିଲମିଲ ସପୋନ ହାଜରିକା ► ୬୪-୬୫
- ଥହେଲିକା ► ତରଣ ତୀର୍ଥ ଶହିକୀୟା ► ୬୬-୬୭
- ସମବେତ ସଙ୍ଗୀତ ► ଅତୁଳ ବେଜବରା ► ୬୮

ହିନ୍ଦୀ ବିଭାଗ

- ଚିନନ ଓ ମନନ ► ଡାଁ. କାନ୍ତା ଅଗରାଳ ► ୬୯-୭୦
- ମୁଷ୍କି ଵିସଫୋଟ, ଯାକୁବ ମେମନ ଓର କୁଣ୍ଡ ହସ୍ୟମୟୀ ବାତ ► ଜାନମନି ସାହ ► ୭୧-୭୪
- ଅବଲେକନ ► ରିଯା ବାଡ଼ରୀ ► ୭୫
- ଚାର ମିତ୍ର ► ଚନ୍ଦ୍ର ସି ► ୭୬
- ମାଁ ► କୋମଳ ବାଡ଼ରୀ ► ୭୭
- ଭାଦ କେ ଅନ୍ତ ► ମମିନ ଖାନ ► ୭୮
- ଡର ► ରତ୍ନ ମିତ୍ରା ► ୭୯
- ବୈବସୀ ► ଜ୍ୟା ସାହ ► ୮୦
- ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କାର୍ଯ୍ୟ ► ଶିଲ୍ୟା ମୋର ► ୮୦

ENGLISH SECTION

- Topic - Witch hunting as a outcome of illiteracy in India** ► Runti Das ► ୮୧-୮୨
- Kamala Das . The Poet of Love** ► Neha Gupta ► ୮୩-୮୫
- Being Human** ► Mrigankhi Bora ► ୮୬
- Kasturbai the mother of Indians.** ► Prarthana Kakoty ► ୮୭-୮୯
- Facts about Money** ► Neesha Agarwalla ► ୯୦-୯୧
- Meet with FB** ► Aparna Dutta ► ୯୨-୯୩
- The Gift of Love** ► Tanka Bahadur Chetry ► ୯୪-୯୫
- Search** ► Priyanka Bhattacharjee ► ୯୮
- Game Life Plays** ► Late John Singh ► ୯୯
- Our Ineffable Love** ► Dhritisnata Sarmah ► ୯୯
- College Days** ► Riya Bawri ► ୧୦୦

ডে
টি
এব
ডি
য়া
ন

সম্পাদকীয়

“ শেখিগেই সাহিত্য নহয়,
ঠিক মিদৰে ডাঁকিগেই ছবি নহয়

গুণ গুগলেই গান নহয়,
অথবা কক্ষাটো ভাঙ্গিগেই নাচ নহয়।”

— ড° মহেশ্বর বৰু

সাহিত্য এক কলা। সাহিত্য, সংস্কৃতি জাতির জীৱন। এটা জাতিৰ বাবে সাহিত্য এখন দাপোনৰ দৰে। সাহিত্যৰ মাজেৰে একেটা জাতিৰ চিন্তা - ধাৰণা, সংস্কৃতিৰ প্রতিফলন ঘটে। কেৱল এটা জাতিৰে নহয়, সমগ্ৰ মানৱ জাতিৰ চিন্তাধাৰণা, আশা - আকাঙ্ক্ষা সাহিত্যৰ মাজেৰে প্রতিফলন হয়। সাহিত্যৰ যোগেদিয়েই মানুহে জীৱনৰ শিক্ষা লাভ কৰে। ইয়াৰ উপৰিও, সাহিত্যই সময়ৰ ছবিখন ধৰি বাখে। কবিণ্ডু বৰীন্দ্ৰ নাথ ঠাকুৰে কৈছিল “ সাহিত্য যে কেৱল ভাৱে ভাবে ভাষা ভাষাই মিল তেনে নহয়, মানুহৰ লগত মানুহৰ, অতীতৰ লগত বৰ্তমানৰ, দূৰৰ লগত ওচৰ মিলন।”

বৰ্তমানৰ সময়ছোৱা সমগ্ৰ মানৱ জাতিৰ বাবে কঠিন সময়। চাৰিওফালে কেৱল হিংসা, অন্যায়, অত্যাচাৰ, শোষণ। লগে লগে সমগ্ৰ বিশ্বতে মানুহৰ জীৱন বিপদাপন হৈ পৰিছে। সাম্প্রতিক সময়ৰ গঠনসমূহে প্রতিজন লোককে চিন্তিত কৰি তুলিছে। বৰ্তমান সমগ্ৰ পৰিস্থিতিৰ বিষয়ে নতুনকৈ চিন্তা- চৰ্চা কৰাৰ সময় আহি পৰিছে। এতিয়া আমাৰ ছাত্ৰ সমাজেও বাস্তৱবাদী ধাৰণাৰে কাৰ্যক্ষেত্ৰত অগ্ৰসৰ হ'বৰ হ'ল। বৰ্তমান আমাৰ সমগ্ৰ অসমতে ব্যাধিকগে দেখা দিয়া গোষ্ঠীগত প্ৰগততই আমাক পুনৰবাৰ অসমীয়া জাতিৰ প্ৰতি থকা নিজৰ কৰ্তব্যৰ কথা সোঁৰৰাইছে। তদুপৰি ৰাইজক আভুৱাভৰি - নিজৰ লাভালাভ আৰু ত্ৰংমোৱতিৰ বাবে ‘লেতেৰা বাজনীতি’ কৰা নেতাসকলে সমগ্ৰ অসমতে দ কৈ শিপাইছে। গতিকে এনেবোৰ দিশৰ প্ৰতি লক্ষ্য বাখি সকলো লোককে অসমীয়া জাতিৰ সামুহিক স্বার্থৰ প্ৰতি সচেতন কৰি তোলাৰ প্ৰয়োজন আহি পৰিছে।

এইখনিতে এটা কথা উল্লেখ নকৰি নোৱাৰিলো। যুৱ শক্তি হৈছে আমাৰ দেশৰ এক বৃহৎ শক্তি। বৰ্তমান সমগ্ৰ বিশ্বই ইয়াৰ উমান পাইছে। কিন্তু বৰ দুখৰ কথা যে, বৰ্তমান আমাৰ সমাজৰ এই যুৱ শক্তিৰে প্ৰায়সকল ছাত্ৰ উচ্ছংখলতাৰ বলি হৈছে। নানা ধৰণৰ অপকৰ্মৰ লগতে অসামাজিক কাৰ্য্য কিছুমানৰ সৈতে লিপ্ত হৈ পৰিছে। বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ মাদক দ্ৰব্য সেৱন, ব্ৰুফিল্ম চোৱা ইত্যাদিৰ উপৰিও নাৰীজনিত বহুতো কাণৰ লগত জড়িত হৈ পৰিছে। অকনমান আনন্দ লাভৰ আশাত যুৱচাম বিপথে পৰিচালিত হৈছে। আমি বৰ্তমানৰ এই যুৱচামক আহুন জনাও যে অন্ততঃ এই লেতেৰা কলংকিত পথটোত ভৰি দিয়াৰ আগোয়ে এবাৰ মাথো ভালদৰে চিন্তা কৰিচাওক। অকণমান আনন্দ লাভতকৈ নিজৰ জীৱনটো বহু গুণে ডাঙৰ।

আলোচনী প্রকাশঃ অনুভব, অভিজ্ঞতা:

বোকাখাত তথা অসমৰ এখন উল্লেখযোগ্য মহাবিদ্যালয় হিচাপে জনাজাত জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়ে ইতিমধ্যে সুদীর্ঘ পঞ্চাশ্টা বছৰ অতিক্রম কৰিলৈ। এনে এখন মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়ৰ মুখ্যপত্ৰ “জেডিএচজিয়ান” ৰ সম্পাদকৰ দায়িত্ব পালন কৰিবলৈ পাই মই নথৈ আনন্দিত। বছতো আশা আৰু নতুন পৰিকল্পনাৰে মহাবিদ্যালয়ৰ মুখ্যপত্ৰখন প্রকাশৰ বাবে আগবঢ়িছিলো, যদিও এই ক্ষেত্ৰত বছতো সমস্যাৰ মুখ্যামুখী হৈছিলো। বৰ্তমান সময়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল যেন লাহে লাহে সাহিত্য চৰ্চাৰ পৰা আঁতৰি যাব ধৰিছে। যাৰ ফলত কেতিয়াবা আলোচনীখন প্রকাশ কৰিবলৈ পাৰিমনে নাই বুলি মনত সন্দেহ হৈছিল। গতিকে অনাগত দিনবোৰত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ - ছাত্ৰী সকল সাহিত্য চৰ্চাৰ দিশত যেন অলপ মনোযোগী হয় তাকে কামনা কৰোঁ। আলোচনী প্রকাশত যথেষ্ট পলম হ'ল। ইয়াৰ মূলতে উপযুক্ত মানৰ লেখাৰ অভাৱ আৰু প্ৰবন্ধ , গল্প, কবিতা আদি সময়মতে গোট নোখোৱাত প্ৰেছত দিয়া দেৰি হৈ গ'ল। তদুপৰি সম্পাদকৰ সীমিত জ্ঞানৰ ফলত পলম হোৱাৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছেঁ।

“জেডিএচজিয়ান” আলোচনীখন সফলৰূপে ৰূপায়ণত দিহা-পৰামৰ্শ আৰু সহযোগিতা আগবঢ়োৱা মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° জয়ন্ত গণে মহোদয়কে প্ৰমুখ্য কৰি সমৃহ শিক্ষক- শিক্ষয়িত্ৰীলৈ মোৰ শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। আলোচনী প্রকাশত মোক বিশেষভাৱে সহায় কৰা আলোচনীখনৰ তত্ত্বাধায়িকা হিচাপে থকা আমাৰ শিক্ষাগুৰুৰ বাস্তা পাদি বাইদেউ তথা ‘অসমীয়া বিভাগ’ ৰ ড° অৰূপ বৰা চাৰ, ড° ৰবী বৰা বাইদেউ, মিতালী নাথ বাইদেউলৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। ইয়াৰ লগতে যিসকলৰ সুন্দৰ লেখনিৰ অবিহনে হয়টো এই আলোচনীখন প্রকাশ কৰিব পৰা নগ'লহেতেন সেইসকল কৰি, সাহিত্যিক , ছাত্ৰ-ছাত্ৰী , শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীক মোৰ ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। লগতে আন দুগৰাকী বিভাগীয় সম্পাদিকা কৌমল বাউৰী (হিন্দী বিভাগ) আৰু চেতালী চোম (ইংৰাজী বিভাগ) ক আলোচনীখন প্রকাশত বিশেষ সহযোগিতা আগবঢ়োৱা বাবে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। মোক বিশেষভাৱে সহায় কৰা ঋতুপৰ্ণ দালৈ মোৰ ধন্যবাদ তথা কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। মোৰ বিভিন্ন কামত সহায় কৰা শোভন দা, মাধৱদা, দিগন্তদা, তীর্থদা, চিলমিল বা, পিংকি বা, প্ৰগামিকা বা, প্ৰান্তীপ দা, ৰূপম , দঙ্গিতা, মানস, অমৰ, দৰ্পণ, কমলেশ, মৌচুমী , শিল্পীকা আদিৰ লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমৃহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু বোকাখাত অফচেটে প্ৰিন্টিং প্ৰেছৰ সমৃহ কৰ্ম-কৰ্তৃলৈ মোৰ ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

সদৌশেষত “জেডিএচজিয়ান” আলোচনীখনৰ লগতে জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়ৰ দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰিলোঁ। অনিচ্ছাকৃতভাৱে বৈ যোৱা ভূল ক্ৰটীৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰিছেঁ, লগতে কিছু কাৰণ বশতঃ বহু উৎসাহিত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লেখা প্রকাশ কৰিব নোৱাৰাত আমি দুখিত।

“জয়তু অসমীয়া ভাষাজননী।”

“জয়তু জেডিএচজিয়ান”

“ জয়তু জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়।”

বিবৰণ ভ্রাতি শহীকীয়া

সম্পাদক
জেডিএচজিয়ান

মাহিত্যই জগৎ- সৌন্দর্যের বাণিজে
আমাক বাটে দেখুবাই লৈ যামে। এই
বাটে দেখুবাই লৈ যাৰ পৰাটোৱেই
মাহিত্যৰ দৃষ্টি শক্তি নিষ্পত্তি সাধনাৰ
বস্তু। মাহিত্যতো যে সাধনা আছে এই
কথা উপলব্ধি কৰিব পাৰিবলৈহে থক্ত
মাহিত্যৰ উদ্ভূতিৰ সম্ভাৱনাৰ হ'ব পাৰে।

- ড° মহেশ্বৰ লেঙ্গ।

প্ৰবন্ধ বিতান

অসমৰ সাহিত্য, সংস্কৃতিলৈ মহাপুৰুষ শ্রীমন্ত শংকৰদেৱৰ অৱদান ► শিল্পীকা গঁণে ► ১- ৩

টাই -আইতন সকলৰ সামাজিক - সাংস্কৃতিক এক অৱলোকন ► জুবী গঁণে ► ৪- ৬

মানৱ কল্যাণৰ আন এটি নাম ৰক্তদান ► পল্লৰী বৰা ► ৭- ৮

অসমৰ বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ বসন্ত উৎসৱ ► বন্দিতা কৌশিক ► ৯- ১১

মাজুলীৰ মুখা শিল্প ► মানস বৰুৱা ► ১২- ১৩

যৌতুক : এক সামাজিক ব্যাধি ► পল্লৰী শইকীয়া ► ১৪- ১৫

অসমীয়া লোক বিশ্বাসত বৈজ্ঞানিক মানসিকতা ► মমী কুমৰী ► ১৬- ১৭

অসমনৰ প্রাচীনতম লোক অনুষ্ঠান : ওজাপালি ► মিনাক্ষী বৰভুঞ্জ ► ১৮- ১৯

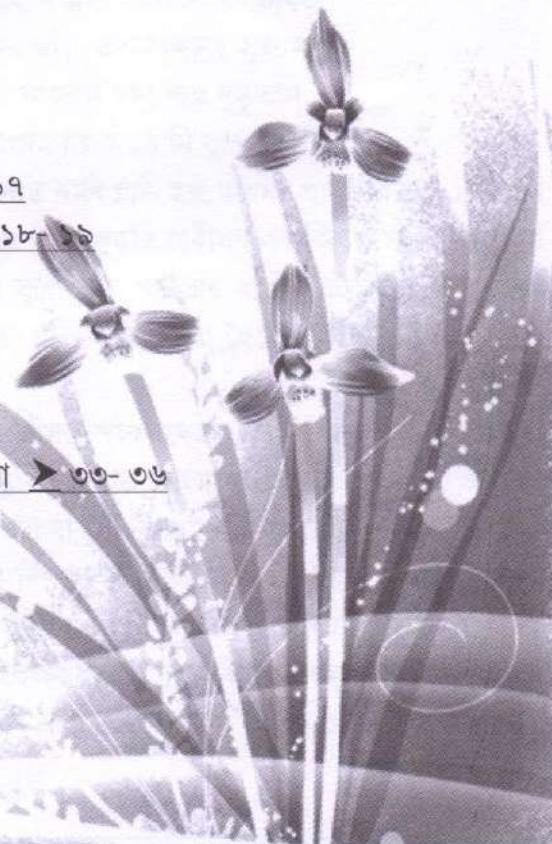
ফুলপাহাৰ শব্দ : এক অৱলোকন ► বৰ্ণালী শৰ্মা ► ২০- ২৩

আমি আৰু আমাৰ মানসিকতা ► হিমাংশু বৰা ► ২৪- ২৭

ৰেডিও'-টিভিত কাম কৰিবলৈ হ'লৈ... ► ঋতুপূৰ্ণ দাস ► ২৮- ৩০

শিক্ষা বিষয় আৰু ইয়াৰ প্ৰয়োজনীয়তা ► ৰলী খনিকৰ ► ৩১- ৩২

বৃচ্ছি অসমৰ সামাজিক গোট সমূহৰ এটি চমু আভাস ► শান্তি ছায়া বৰুৱা ► ৩৩- ৩৬

অসমৰ সাহিত্য, সংস্কৃতিলৈ মহাপুরুষ শ্রীমন্ত শংকৰদেৱৰ অৱদান

শিল্পীকা গগৈ
স্নাতক তৃতীয় ষাণ্মাসিক

মহাপুরুষ শ্রীমন্ত শংকৰদেৱৰ জীৱন আৰু কৃতি অসমীয়া সমাজ আৰু সংস্কৃতিৰ লগত অংগাঙ্গীভাৱে জড়িত হৈ আছে। তেখেতৰ অৱদান এটা বা দুটা বিষয়তে সীমাবদ্ধ হৈ থকা নাই। তেওঁ অসমীয়া সংস্কৃতিৰ দিশ সম্পদশালী কৰি গৈছে। পুৰণি অসমৰ ই মূৰৰ পৰা সিমূৰ পৰিভ্রমণ কৰি একতাৰ ডোলেৰে অসমৰ জনতাক বাঞ্ছিবলৈ তেওঁ নৱৰৈষণ্যৰ ধৰ্মৰ প্ৰচাৰ কৰিলৈ; যাৰ মূল মন্ত্ৰ—“ একদেৱ, এক সেৱ, এক বিনে নাই কেৱ”।

“ মহা মহা পুৰুষৰ
আমিও কৰিব পাৰো জীৱন গঢ়িত
অভিনয় শেষ হ'লে
থৈ যাৰ পাৰো খোজ সময় বালিত। ”

অসমীয়া সাহিত্যৰ ভাঙণি কেঁৱৰ আনন্দচন্দ্ৰ আগৰৱালাদেৱে ‘জীৱন সংগীত’ নামৰ কৰিতাত মহাপুরুষৰ জীৱনৰ আৰ্হিবে আমি কেনেকৈ জীৱন গঢ়িব পাৰো তাৰ ইংগিত দিছে।

যি সময়ত আমাৰ অসমীয়া জাতিটো এখন কাঞ্চীবিহীন নাঁৰৰ দৰে হৈ পৰিছিল, সেই সময়ত অসমীয়া জাতিটোৰ গুৰি বঠা বহন কৰি কালপুৰুষ শ্রীমন্ত শংকৰদেৱে অসমীয়া সংস্কৃতিলৈ এক নতুন ধাৰা বোৱাই আনিছিল। তেওঁ একেধাৰে গায়ক, বাদক, নৰ্তক, সমাজ সংগঠক, সু - অভিনেতা, সাহিত্যিক, কৰি আৰু এজন সু-নিপুন শিল্পী আছিল। যিয়ে নেকি নিজৰ একক প্ৰচেষ্টা আৰু প্ৰতিভাৰে বিশ্ব স্থাপত্যৰ ভেঁটি সুদৃঢ় কৰিছিল।

ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণই গীতাত কৈছে—

“যদা যদাহি ধৰ্মস্য ফ্লানিৰতি ভাৰত
অভ্যুখানমধৰ্মস্য তদাআঘানং সৃজাম্যহম
পৰিত্রাণায় সাধুনাম বিনাশায় দুষ্কৃতাম
ধৰ্ম সংস্থাপনার্থায় সম্ভৰামি যুগে যুগে”

যেতিয়া ধৰাত ধৰ্মৰ ফ্লানি হয়, অধৰ্মৰ প্ৰাদুৰ্ভাৱ বাঢ়ে তেতিয়া সাধুসকলৰ পৰিত্রাণ আৰু দুষ্কৃতিকাৰীসকলৰ বিনাশ সাধন কৰি ধৰ্ম সংস্থাপন কৰিবলৈ যুগে যুগে অৱতাৰ ধৰোঁ। এই বাণী যিদৰে ধৰ্ম জগতৰ চিৰস্মৰণ সত্য বুলি মানি লোৱা হৈছে, সেইদৰে ই ইতিহাসত সত্য।

মহাপুৰুষ শ্রীমন্ত শংকৰদেৱৰ জীৱন আৰু কৃতি অসমীয়া সমাজ আৰু সংস্কৃতিৰ লগত অংগাঙ্গীভাৱে জড়িত হৈ আছে। তেখেতৰ অৱদান এটা বা দুটা বিষয়তে সীমাবদ্ধ হৈ থকা নাই। তেওঁ অসমীয়া সংস্কৃতিৰ দিশ সম্পদশালী কৰি ধৈ গৈছে। পুৰণি অসমৰ ই মূৰৰ পৰা সিমূৰ পৰিভ্রমণ কৰি একতাৰ ডোলেৰে অসমৰ জনতাক বাঞ্ছিবলৈ তেওঁ নৱৰৈষণ্যৰ ধৰ্মৰ প্ৰচাৰ কৰিলৈ; যাৰ মূল মন্ত্ৰ—“ একদেৱ, এক সেৱ, এক বিনে নাই কেৱ”। যাৰ ফলত তেওঁ কিৰাত, কছাৰী,

প্রবন্ধ বিতান

খাচি, গাবো, চণ্ডাল আদি সকলোকে একশরণীয়া ধর্মত দীক্ষিত করি জাতীয় একতাৰ ভেঁটিত থিয় দিবলৈ সুবিধা দিলে।

অসমীয়া সমাজ তথা সংস্কৃতিলৈ মহাপুৰুষ জনাব আন এক অনবদ্য অবদান হ'ল সত্র আৰুনামঘৰ, য'ত তেওঁ নাট, গীত আৰু অভিনয় কলাৰ যোগেদি অসমীয়া সমাজ তথা সাহিত্যলৈ এক নতুন জাগৰণ আনে আৰু জনসাধাৰণৰ মনত সৌন্দৰ্যবোধ জগাই সংস্কৃতি সচেতন কৰি তোলে।

কাব্য, নাটক, গীত, গদ্য আদি সাহিত্যৰ বিভিন্ন শাখা প্ৰৱৰ্তনে অসমীয়া সাহিত্য পৰিপূৰ্ণাংগ কৰি তোলাত প্ৰচুৰ বৰঙণি যোগায় আৰু জাতীয় সাহিত্যৰ ভেঁটি সুদৃঢ় কৰি তোলে। অসমৰ সাংস্কৃতিক ক্ষেত্ৰত মহাপুৰুষ

ৰচনা কৰি তেওঁ নাট - সাহিত্যৰ দুৰাৰ মুকলি কৰি দিছিল। ইশ্বৰ মহিমাযুক্ত এই নাটবোৰৰ ভাষা আছিল ব্ৰজাবলী।

৩) গীত :- বৰগীত, ভটিমা, টোটয় আৰু চপয়।

শংকৰদেৱেৰ মুঠ বাৰকুৰি বৰগীত ৰচনা কৰি উলিয়াইছিল। এই গীতবোৰত তেওঁ নিজে বিভিন্ন ৰাগ, তাল, মান আদি সংযোগ কৰিছিল কিন্তু এই গীতসমূহ জুইত পুৰি নষ্ট হ'ল। বৰ্তমান তেওঁৰ বৰগীতৰ সংখ্যা ৩৪ টা।

৪) কবিতা :- গুৰুজনাব কৰি প্ৰতিভাৰ পৰিচয় পাঠশালাৰ শ্ৰেণীতে পোৱা গৈছিল। আ-কাৰ, ই-কাৰ নিশ্চিকোতেই লিখা ইশ্বৰ মহিমাযুক্ত ‘কৰতল কমল’ কবিতাটোৱেই আছিল তেওঁৰ প্ৰথম কবিতা।

৫) নাম প্ৰসংগ পুঁথি :- মহাপুৰুজনাই ৰচনা কৰা নামপ্ৰসঙ্গৰ

শংকৰদেৱৰ বহুমুখী দানৰ কথা বাদ দিলেও কেৱল সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁ যি অৱদান দি গ'ল সেয়েই তেখেতক অমৰত্ব দান কৰাৰ পক্ষে যথেষ্ট। তেওঁৰ সাহিত্যৰাজি হ'ল ক্ৰমে -

- ১) কাব্যঃ- হৰিচন্দ্ৰ উপাখ্যান, ঝঞ্জিণী হৰণ কাব্য, বলিছলন, অমৃত-মথন, অজামিল উপাখ্যান আৰু কুৰক্ষেত্ৰ।
- ২) নাটঃ- চিহ্ন্যাত্রা, পত্নীপ্ৰসাদ, কালিয়দমন, কেলি গোপাল, ঝঞ্জিণী হৰণ, পাৰিজাত হৰণ আৰু বামবিজয়।

চিহ্ন্যাত্রা আছিল গুৰুজনাব প্ৰথম নাট আৰু অসমীয়া নাট অনুষ্ঠানৰ সুত্ৰপাত। সংস্কৃত নাটকৰ আৰ্হিত অংকীয়া নাট

পুঁথিৰ ভিতৰত কীৰ্তন, দশম, গুণমালা হ'ল অন্যতম। বিশেষকৈ মহাপুৰুষ জনাব ‘কীৰ্তনখনেই হৰিধৰ্ম প্ৰচাৰৰ সহায়কৰণে প্ৰথমৰ পৰাই আগস্থান অধিকাৰ কৰি আহিছে। কীৰ্তনখন হৈছে ২৭টা স্বয়ংসম্পূৰ্ণ খণ্ডৰ সমষ্টি।

শংকৰদেৱৰ ৰচিত আন এক পুঁথি হ'ল ‘দশম’। এইখন পুঁথি মহাপুৰুজনাই দ্বিতীয়বাৰ তীৰ্থ ভ্ৰমণলৈ যোৱাৰ আগে আগে ৰচনা কৰিছিল।

কীৰ্তন ঘোষাৰ ৰচনাৰ প্ৰণালীৰে ৰচিত শংকৰদেৱৰ আন এখন সাৰপুঁথি হ'ল ‘গুণমালা’। এই গ্ৰন্থত ৩৭৭ টা

পদ সন্নিরিষ্ট আছে। কুসুমমালা ছন্দত অতি
চমুকে এইখন পুঁথি বচনা করা হৈছিল।

৬) ভঙ্গি-তত্ত্ব প্রকাশক প্রস্তুৎঃ- ভঙ্গি
প্রদীপ, ভঙ্গি বত্তাকৰ, নিমি-নৰসিঙ্গ
সংবাদ, অনন্দি-পাতন।

৭) অনুবাদমূলক :- ভাগৱতৰ প্ৰথম,
দ্বিতীয়, যষ্ঠ (অজামিল উপাখ্যান) অষ্টম
(বলিছুলন, অমৃত মহন) দশম, একাদশ
দ্বাদশ স্কন্দ আৰু উভৰাকাণ্ড বামায়ণ।

মহাপুৰুষজনাৰ সাহিত্যিক জীৱন
তিনিটা স্তৰত ভাগ কৰিব পাৰি। প্ৰথম
বৰদোৱাত বাস কৰা কাল, দ্বিতীয় গাংমৌ,
ধুৱাহাট, বেলগুৰি আদি উজনি অসমত বাস কৰা প্ৰায় কুৰি বছৰ
অধিক কাল আৰু শেষ নামনি পাটবাটুসী আৰু কোচবিহাৰত
কটোৱা কাল। প্ৰত্যেক প্ৰস্তুত বচনা কালৰ সঠিক চন তাৰিখ আৰু
ক্ৰম নিৰ্ণয় কৰা টান যদিও মোটামোটিভাৱে বোৱাই আনিলে।
তেওঁৰ সাহিত্যৰাজিয়ে অসমৰ কলা - সংস্কৃতিত স্বৰ্গসৌধ নিৰ্মাণ
কৰিলে। এইজনা যুগনায়কৰ প্ৰতি সন্মান জনাই শ্ৰদ্ধা নিবেদন
কৰিছোঁ তেখেতৰেই প্ৰিয় শিষ্য মহাপুৰুষ মাধৱদেৱৰ এই গুৰু
ভট্টমাটোৰেই.....

“ জয়গুৰু শংকৰ

সৰ্ব গুণাকৰ

যাকেৰি নাহিকে উপাম

তোহাৰি চৰণত

বেণু শত কোটি

বাৰেকো কৰোঁহো প্ৰণাম।

সহায়ক প্রস্তুৎঃ

অসমীয়া সাহিত্যৰ সমীক্ষাত্মক ইতিবৃত্ত- সতেন্দ্রনাথ শৰ্মা

অসমীয়া সাহিত্যৰ কৃপৰেখা : মহেশ্বৰ নেওগ

সাহিত্য হ'ল জীৱনৰ অভিব্যক্তি।

টাই - আইতনসকলৰ সামাজিক - সাংস্কৃতিক এক অরলোকন

শ্রী জুবী গগৈ
স্নাতক পঞ্চম যাগ্মাসিক

এছিয়া মহাদেশৰ দক্ষিণ - পূব আৰু - চীন দেশৰ দক্ষিণ অঞ্চলত বসবাস কৰা, ভাষা - সংস্কৃতিত চহকী এটা অন্যতম জাতি হ'ল টাইসকল। এই টাইসকলৰ বৰ্তমান বিশ্বত সৰু বৰ সৰ্বমুঠ ৪৬ টা ফৈদ আছে। ইয়াৰে একাংশ বৰ্তমান পূৰ ভাৰতৰ অসম ৰাজ্যৰ বাসিন্দা। মূলত টাইজাতি বুলিলে অসমত টাইআহোম সকলকে জনা যায় যদিও অসমত বাসকৰা টাইজাতি তথা ফানফাটৰ এটা ফৈদ হ'ল টাই আইতন। বৰ্তমান এই সমৰ্ক্ষা অনুসৰি অসমত প্ৰায় আঠ খন টাই আইতন গাঁও আছে। এই গাঁওকেইখন যেন - গোলাঘাট তথা কাৰ্বিআংলং জিলাৰ আন্তর্গত গোলাঘাট জিলাৰ টেঙ্গনী,

বৰহোলা, বৰগাঁও, দুৱৰণি। আনহাতে কাৰ্বিআংলং জিলাত থকা বোকাজান মহকুমাৰ আন্তর্গত চকীহোলা, ভিতৰ কালিয়নী আৰু বালিপথাৰ আহোমনী।

১২২৮ খ্রীঃত চাওলুং চুকাফাৰ নেতৃত্বত টাই আহোমসকলে দক্ষিণ - পশ্চিম চীনৰ যুনান প্ৰদেশৰ মুংমাও নামে ঠাইৰ পৰা পাটকাই পাৰহৈ অসমত পদার্পণ কৰিছিল। পৰৱৰ্তী কালছোৱাত অন্য চাৰিটা টাইজাতিৰ ঠাল আইতন, ফাকে, তুৰং আৰু খাময়াং সকল পৰ্যায়ক্রমে অসমত বসতি স্থাপন কৰে। টাই আইতনসকলে ১৮শ শতকাৰ মধ্যভাগত ম্যানমাৰৰ চিন্দুইন নদীৰ

উপত্যকাৰ পৰা আহি অসমত প্ৰৱেশ কৰে। উল্লেখনীয় এই যে বহু ঐতিহাসিক তথা গৱেষকে মত পোৱন কৰিছে আইতন সকলে ইংৰাজ আগমনৰ পিছতহে গোলাঘাট আৰু কাৰ্বিআংলত বসতি কৰে।

প্ৰত্যেক জাতি-জনগোষ্ঠীৰ দৰে টাই আইতনসকলৰো আছে এক স্বকীয় ভাষা সংস্কৃতি তথা সামাজিক পৰম্পৰা। এই সংস্কৃতিত টাই সংস্কৃতিৰ ঐতিহ্য, খেৰবাদী বৌদ্ধ পৰম্পৰা আৰু লোকবিশ্বাসৰ ত্ৰিবেণী সংগম ঘটিছে। এই সংস্কৃতিৰ এক চমু অৱলোকন দাঙি ধৰা হ'ল।

ভাষা :- টাই ভাষাটো হৈছে মূলত চিনো- তিব্বতীয়ান গোষ্ঠীৰ। টাই আইতনসকলৰ সমন্বাচক ভাষাসমূহৰ কাৰ্বিআৰু টাই আহোমৰ লগত সামজঞ্জ্য আছে। কেইটিমান সমন্বাচত শব্দ হ'ল -

প'-দেউতা	আছাই- ককাই
মে- মা	পি -বাই
ম্যেংচাও- মাকৰ ককায়েক	পিচাও- ভিনি।
আপা- মামী	আপু- দেউতাকৰ দেউতাক

আজা - দেউতাকৰ মাক

উৎসর - পার্বন :- আইতনসকল মহাযান, লাওচী বৌদ্ধ ধর্মালম্বী। তেওঁলোকে মূলত - ‘পয়ঃচাংকেন’ আৰু ‘মাই-কু-চোং-ফাই’ মানে দুটা খৃতুভিত্তিক উৎসর উদ্ঘাপন কৰে।

ক) পয়ঃচাংকেন :- পয়ঃচাংকেন অর্থাৎ, ব'হাগ পানী উৎসর, সাধাৰণতে ব'হাগ মাহত খেতিত নমাৰ আগে আগে উদ্ঘাপন কৰা হয় বাবে ‘পয়ঃ চান-নান’ তথা কিছুসংখ্যকে ‘সংক্রান্তি উৎসর’ আৰু ‘বৌদ্ধমূর্তি ধুওৱা উৎসর’ হিচাপেও জনা যায়।

এই উৎসরটো প্রায় তিনিদিন ধৰি উদ্ঘাপন কৰা হয়। ছাকৌ (গণক) গণনা অনুসৰি দিন, ঘন্টা, মিনিট আদি নির্দৰণ কৰি বুদ্ধ মূর্তিবোৰ বৌদ্ধবিহাৰৰ পৰা নমাই আনি ‘ক্যাংফা’ ঘৰত প্ৰতিষ্ঠা কৰে। জনবিশ্বাস আছে বুদ্ধক পুনৰ মৰতলৈ নমাই আনি প্ৰতীকী ৰূপত পূজা কৰে। তেওঁলোকৰ মতে যিফালে মূর্তিবোৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰে সেইফালেদিয়ে মহামাৰী আছে সেয়েহে মূর্তিসমূহ একেটা শাৰীতে প্ৰতিষ্ঠা কৰা হয় যাতে বুদ্ধমূর্তিৰ ঐশ্বৰিক শক্তিয়ে পৃথিৰীখনক মহামাৰীৰ পৰা ৰক্ষা কৰে।

‘ক্রাংফা’ ঘৰত মূর্তি স্থাপন কৰোঁতে পৰম্পৰাগত বাদ্যযন্ত্ৰ - কং (চোল), পিংট (তাল) মই (পেঁপঁ) আৰু কংকং (গণনা) বজাই গোটেই ৰাতি পৰ্যন্ত ডেকা গাভৰয়ে হঁচিৰি মাৰে। মূর্তি সোমোৱাৰ আগতেই ক্যাংক্রণ ঘৰৰ সমুখত আসন প্ৰতিষ্ঠা কৰি মূর্তিত সুগন্ধিতেল যুক্ত পানী ঢালি পূজা কৰে। ইয়াৰ লগে লগে উৎসৱ আৰম্ভ হয়। পিছদিনা মূর্তিৰ গাত পুনৰ সুগন্ধিতেলযুক্তি পানী ঢালে। যাক চন্দ্ৰা বোলে। মূর্তি স্নান কৰাৰ সময়ত ডেকা - গাভৰ, বৃদ্ধ বনিতায়ো ইজনে-সিজনলৈ পানী চটিয়ায়। ম্যানমাৰৰ বতৰ্মান সকলৰ “ তণ্ডলা ইয়ে চুয়ে পয়” (পানী মৰা উৎসৱ) ব লগত সাদৃশ্য আছে।

খ) মাইকো চুম ফাই :- অসমত জাতীয় উৎসৱৰ অন্যতম মাঘ বিহুৰ দৰে মাঘী পূৰ্ণিমাত এই উৎসৱৰ পালন কৰা হয়। ইয়াৰ অৰ্থ হৈছে ‘তৰপে তৰপে কাঠ জাপি জলোৱা ’ সাধাৰণতে ২৪-৩০ফুট উচ্চতাৰ ওখ মেজি সাজি কুকুৰাডাকৰ আগতে জলোৱা হয় আৰু সকলোৱে ‘ ফিন-ফাই ’ বা ‘ৰান নাট’ লৈ প্ৰাৰ্থনা জনায় আৰু মেজিলৈ ফুল, আঁখৈ ছটিয়ায়।

পাছদিনা চাউল , তিল, বিভিন্ন আলু, শুকান মাছ, শুকান মাংস, মাটি মাহ, মটৰ ,কচু, তিল আদিৰে ‘ খাউজাকুক’ নামৰ বিশেষ খিচিৰি ৰাঙ্গি সকলোৱে খায়।

ইয়াৰ উপৰিও কাতি মাহত পয়াখাও (কাতিবিহু) আৰু ঘৰৰ মংগলৰ বাবে আন নেকাং (নামকীৰ্তন) পাতে।

বিবাহ উৎসৱ :- উল্লেখনীয় যে টাই আইতন জাতিৰ লোকে ছোৱালী পুতিপতা হ'লৈ নোৱাই তুলনি বিয়া নাপাতে। অন্য হাতে ঘৰবিয়া যথেষ্ট নিয়মৰ মাজেৰে পাতে। বিবাহৰ আগেয়ে দৰাপক্ষ তিনিবাৰকৈ কল্যাৰ ঘৰলৈ গৈ ২৩ টকা লাম্যখংলুত (কাৰাই) টোপোলা লৈ কল্যা বন্দবস্তু কৰে। বিবাহৰ শুভ লগনৰ দিনা দুয়োপক্ষৰ বাইজে ঘৰ- কল্যাক আশীৰ্বাদ দিয়ে। দৰা-কল্যাক আঁৰ কাপোৰ দি ৰভাৰ তলত বহুৱাই আৰু শুভ লগ্নত দৰাই কল্যাক আঙুষ্ঠি পিঙ্কায়। তেওঁলোকৰ আগত এবাতি দুবৰি বন আৰু এঁৰা সুতা সজাই থয়। প্ৰতিজন অতিথিয়ে দৰা কল্যাৰ হাতত এঁৰা সুতা বাঙ্গি উপহাৰ প্ৰদান কৰে। এই উৎসৱত পোনো(তামোল) ওৱেমাৰ (পান) অসমীয়া সমাজৰ দৰেই অপৰিহাৰ্য। বিবাহত কল্যাৰ লগত কাঁহৰ বাচন বৰ্তন দিয়ে। বিবাহৰ তিনিদিনা আঠমংলা খোৱা হয়।

সাজ পাৰ আৰু অলংকাৰ :- টাই আইতনিয়া মহিলা সকলে প্ৰায়ে নিজৰ কাপোৰ নিজে তাঁতশালত প্ৰস্তুত কৰি লয়। মহিলাসকলে কেচা বচা লংগুৱাত (বিহা), ফাংবাই (চাদৰ) কঁলাফুলৰ চিনদাম (মেখেলা) আৰু চাইবাং (কমৰ বাঞ্ছনি) পিঙ্কে, অলংকাৰ স্বৰূপে খাম (সোণ) ঝুল (কপৰ) অলংকাৰ পিঙ্কে। এইবোৰ হ'ল ডিগ্নিত পয়গান (গলপতা), চেং (মুকুতা), হাতত বেঞ্চখান (খাকু), আঙুলিত হাচ'প খাম ,কাগত জাংফাই থুৰীয়া পৰিধান কৰে। ইয়াৰ বিপৰীতে

পুরুষে ফানয় (ধূতি) , চেক দিয়া টোং (লুঙ্গি) , চেইনলগা রূপের বুটামৰ চোলা পিঞ্জাটো আইতন সকলৰ স্বকীয় পৰম্পৰা।

খাদ্যভ্যাস :- টাই আইতন সকলৰ খাদ্যৰ এক সুকীয়া তৃপ্তি আছে। উৎসৱৰ সময়ত তেওঁলোকে খাওপ (চিৰা), খামখাও (সান্দহ) চেচ্যেম (দৈ) বে অতিথি আপায়ন কৰে। বিবাহত এই খাদ্য অতি প্ৰয়োজন। তেওঁলোকৰ খাদ্য সন্তাৰৰ ভিতৰত এবিধ বাঁহৰ চুঙ্গত দিয়া ভাত (বকখাত)। তুনফা (উৰিয়াৰ) পাতৰ লগত মাছৰ টুকুৰা দিয়া আঞ্জা (পাপচা) , শুকতি মাছ (পা নার্ততান), খাৰ (লামটাও) আদি। তেওঁলোকে মছলা হিচাপে ‘পফাই হন’ নামৰ এবিধ সুগন্ধি টেকীয়া শুল্প শাক ব্যৱহাৰ কৰে।

মৃতকৰ সৎকাৰ আৰু শ্রান্দবিধি :-

কাৰ্বিআংলতং বাস কৰা আইতনসকলে শৰ সৎকাৰ পদ্ধতিক সংতাই বোলে। স্বাভাৱিকভাৱে মৃতদেহ ঘৰৰ কোঠাৰ ভিতৰত ৰাখি ধুৱাই নতুন কাপোৰ (চোলাটো ওলোটাকৈ) পিঞ্জাই মানে কাপোৰ দিয়ে। চোলাটোৰ কিছু অংশ ফালি দিয়ে যাতে অপদেৱতা ওলাই যায়। পিছত কফিন তৈয়াৰ কৰি মৃতদেহৰ লগত তামৰ মুদ্ৰা দি চাৰি বাঙ্গ (অবিবাহিতা দুকাঙ্গ) চাণি শ্যাশানলৈ নিয়ে। সাধাৰণতে শ বৰ্খা ঠাইকন চাফাকৰি বসুমতীৰ পৰা কিনি লয়। তাৰ পিছত দক্ষিণ - পশ্চিম মুৱাকৈ ৰাখি ভিক্ষুৱে মন্ত্ৰ পাঠ কৰে। সৰহ সংখ্যক লোকক দাহ কৰা , কিছুক্ষেত্ৰে শপত্ৰো

নিয়ম আছে।

সকলো শ্রান্দ সাত দিনত হয়। অমাৰস্যাৰ হ'লে ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম হয়। শ্রান্দত ভিক্ষুক বহু সামগ্ৰী দান দিয়া হয়। শ্রান্দৰ পিছদিনা ভোজ হয়। উল্লেখনীয় যে বৌদ্ধ ভিক্ষু মূলত ব্ৰহ্মাচাৰী ভিক্ষুৰ মৃত্যু হ'লে ‘পয়লেং’ উৎসৱ পাতে আৰু মৃতদেহটো বছৰ বা ততোধিক সময় সংৰক্ষণ কৰি ৰাখে।

যিকি নহওঁক টাই আইতন সকলৰ নিজা এক স্বকীয় সংস্কৃতি আছে। কিন্তু বৰ্তমান তেওঁলোকৰ এই স্বকীয়তা কালৰ গৰাহত নিচিহ্ন হোৱাৰ উপক্ৰম হৈছে যদিও কিছুসংখ্যকে ইয়াক ত্যাগ নকৰি সংৰক্ষণ কৰি আহিছে। ই নিশ্চয়কৈ জাতিটোৰ বাবে শুভ লক্ষণ।

সহায়ক প্ৰস্তুতি :

- ক) কালিয়নী উপত্যকাৰ সভ্যতা সংস্কৃতি (গোলাঘাট জিলা সাহিত্য সভা)
- খ) উন্নৰ্বুৰ্বাধলৰ পটভূমিত পৰ্যটন - গোস্বামী পংকজ , গোস্বামী সীতাৰামী।
- গ) কাৰ্বিআংলংৰ মানটাই (টাইভায়ী) সকলৰ পৰিচয় আৰু সৎকাৰ প্ৰথা (প্ৰবন্ধ) - সন্দৈকৈ, বিষ্ণু প্ৰসাদ।

মানৱ কল্যাণৰ আন এটি নাম বক্তুদান

পঞ্জীয়নী বৰা

স্নাতক পঠওম শাস্ত্রাসিক

প্রাচীন কালৰে পৰাই দান এক মহৎ কাৰ্য বুলি পৰিচয় দি আহিছে। দানবীৰ কৰ্ণ, বজা হৰিচন্দ্ৰ ও ইয়াৰেই প্ৰমাণ দি গৈছে। দান কৰা মানুহৰ স্বভাৱজাত ধৰ্ম। বিজ্ঞানৰ অঞ্চলতিৰ লগে লগে দানৰো ধাৰণা সলনি হৈছে। মানুহ সামজিক জীৱ। পাৰম্পৰিক সহযোগিতাৰ অবিহনে এখোজো আগবঢ়াৰ নোৱাৰি। ‘বক্তুদান’ এই সহযোগিতাৰে এক বৃহৎ আশা। আনৱ জীৱনৰ বক্ষাৰ বাবে বক্তুদান কৰা সকলো দানৰ ভিতৰতে শ্ৰেষ্ঠ দান।

মানুহৰ দেহত থকা চাৰিটা তেজৰ ভাগৰ ভিতৰত কোনো অসুস্থ ব্যক্তিৰ দেহত যি গ্ৰংপৰ তেজ থাকে সেই গ্ৰংপৰ তেজেহে গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। কিয়নো তেজৰ উপাদান একে হ'লেও ব্যক্তিভেদে তাৰ তাৰতম্য ঘটে। ‘O’ গ্ৰংপৰ বক্তু ধাৰণকাৰী সকলো সকলো গ্ৰংপৰ ব্যক্তিকে তেজ দান কৰিব পাৰে। সেয়েহে এই গ্ৰংপক ‘ইউনিভাৰচেল ডনাৰ’ বুলি কোৱা হয়। আকৌ AB গ্ৰংপৰ বক্তু ধাৰণকাৰী ব্যক্তিয়ে সকলো গ্ৰংপৰ ব্যক্তিরে তেজ গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। সেয়ে AB গ্ৰংপৰ বক্তু ধাৰণকাৰী ব্যক্তিক ‘ইউনিভাৰচেল বিচিপিয়েষ্ট’ বোলে।

তেজ মানৱদেহৰ এটা অপৰিহাৰ্য উপাদান। তেজেই মানুহৰ জীৱন, প্রাণৰ বিকল্প। কোনো কৃত্ৰিম প্ৰক্ৰিয়াৰ দ্বাৰা তেজ উৎপাদন কৰিব নোৱাৰি। একমাত্ৰ প্ৰাণীৰ দেহতহে তেজ উৎপাদন সম্ভৱ। মানুহে প্ৰতিদিনে খোৱা খাদ্যই পৰিপাক যন্ত্ৰৰ সহায়ত মাথো ক্ৰিয়া পদ্ধতিৰ দ্বাৰা তেজৰ উৎপাদন কৰে। তেজ অবিহনে মানুহ এখন্তেকো জীয়াই থাকিব নোৱাৰে। সেয়েহে মানৱ দেহত তেজৰ গুৰুত্ব অপৰিসীম।

বৰ্তমান যুগৰ চিকিৎসা শাস্ত্ৰত বক্তুদান এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়। কেৱল বক্তুদানেই নহয় বক্তু সংৰক্ষনো এটা প্ৰয়োজনীয় দিশ। সেয়েহে বক্তু সংৰক্ষণৰ বাবে

চিকিৎসা বিজ্ঞানীসকলে গৱেষণা আৰম্ভ কৰে। ১৯১৪ চনত , হোনহেইনে বক্তু সংৰক্ষণৰ পদ্ধতি আৱিষ্কাৰ কৰে। বক্তু সংৰক্ষণৰ স্থানক খ্লাইবেংক বোলা হয়। পথমে খ্লাই বেংক স্থাপন হয় আমেৰিকাৰ চিকাগো চহৰত ১৯৩৭ চনত। বক্তু সংৰক্ষণ প্ৰধানকৈ নিৰ্ভৰ কৰে তাপমাত্ৰা আৰু পাৰিপার্শ্বিকতাৰ ওপৰত। ৪°-৬° ছেলছিয়াছ তাপত ফ্ৰীজত তিনিমাহলৈকে তেজ বিশুদ্ধ হৈ থাকে।

তেজৰ মূল্য অপৰিসীম। মানৱ জীৱনৰ বক্তুদান এক মহান ব্ৰত। কিন্তু বক্তুদান সম্পর্কে আজিও আমাৰ সমাজত কেতোৰ ভাস্তু ধাৰণা আছে। বহুলোকে ভাৱে যে বক্তুদান কৰিলে ব্যক্তিজনৰ শৰীৰত ক্ষতি হোৱাৰ সন্তাৱনা থাকে এয়া সম্পূৰ্ণ ভুল ধাৰণা। উপযুক্ত বয়সৰ একোজন সুস্থ ব্যক্তিয়ে নিৰ্ভয়ে বক্তুদান কৰিব পাৰে।

বৰ্তমান বক্তুদানক কেন্দ্ৰ কৰি সকলোতে প্ৰচাৰ

অভিযান চলিছে। বাতৰি কাকত, 'বেডিঅ', টেলিভিশন আদিৰ যোগেদি বিজ্ঞাপন দিয়া হৈছে। চৰকাৰী-বেচৰকাৰী সংস্থাৰ উদ্যোগত সাধাৰণ মানুহকো ৰক্তদানৰ বাবে সজাগতা বৃদ্ধিৰ বাবে আলোচনাচক্ৰ বাটৰ নাট, সভা-সমিতি আদিৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে। আৰু এইবিলাক দিশত আহিছে এচাম সচেতন লোক। বৰ্তমান স্কুল - কলেজৰ ছাত্র-ছাত্রীসকল, বিভিন্ন সংগঠনসমূহ, গাঁও অঞ্চলৰ লোকসকলো বৰ্তমান সচেতন হোৱা দেখা গৈছে যদিও কিছুমান ঠাইত পিছপৰিয়ে আছে। সকলো ওলাই আহিলেহে সকলো লোকেই সচেতন হ'ব। আজিকালি স্বাধীনতা দিৱস, গণতন্ত্র দিৱস নাইবা অনান্য উৎসৱ - পাৰ্বনতো ৰক্তদান শিৰিৰ পতা হয়। বৰ্তমান এই ক্ষেত্ৰত খেলুৱৈ, অভিনেতা-অভিনেত্ৰী, শিল্পী- সাহিত্যিক সকলো আগবঢ়ি আহিছে। তথাপি প্ৰয়োজনৰ তুলনাত এতিয়াও কমি আছে তেজ দানৰ পৰিমাণ, সেয়েহে এই বিষয়ত নৰ-প্ৰজন্ম অধিক সজাগতাৰ প্ৰয়োজন আছে।

ৰক্তদানে ব্যক্তিক মৃত্যুৰ মুখৰ পৰা বচাই আনে সেয়ে ৰক্তদানে জনসেৱা বিশিষ্ট অংগ। জাতি, বৰ্ণ, ধৰ্ম নিৰ্বিশেষে তেজৰ মূল্য সমান। সেয়েহে সমাজ প্ৰতিজন ব্যক্তিয়ে ৰক্তদানৰ এই মহান ব্ৰতত সমানে অংশ গ্ৰহণ কৰা উচিত। প্ৰতিজন ব্যক্তিয়ে সজাগ হ'বৰ হ'ল। সকলোৰে এটোপাল কৈ হ'লেও বহু লোকৰ জীৱন ৰক্ষা হ'ব। নিজৰ এটোপাল তেজৰ বাবে যদি কাৰোৰাৰ জীৱন ৰক্ষা হয়, হয়তো তাৰ সমান মহৎ দান একোৱেই নাই আৰু যি সুখ অনুভৱ কৰিব সেই সুখ যেন একোৱে লগত তুলনা কৰিব নোৱাৰিব।

“ মৌল্যৰ বুকুৰ কাঁচলি উদঙাই
প্ৰকৃতিৰ চো ধৰ চালো পিতপিত
কুকুৰা ঠেঁঠীয়া এই অংখৰ কেইটিত
মি অমিয়া ধঁহা আছে ,ক'তো আৰু নাই ”
— প্ৰিয়তমাৰ চিঠি, হেমচন্দ্ৰ গোস্বামী

অসমৰ বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ বসন্ত উৎসৱ

বন্দিতা কৌশিক
স্নাতক তৃতীয় ষাণ্মাসিক

অসমৰ বিভিন্ন জাতি জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলে ভিন ভিন নামেৰে বসন্ত উৎসৱ উদ্যাপন কৰি আহিছে। উদ্যাপনৰ বীতি-নীতিৰ ক্ষেত্ৰত কিছু পাৰ্থক্য পৰিলক্ষিত হ'লৈও এই উৎসৱসমূহৰ মূল আধাৰ আৰু তাৎপৰ্যৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষ প্ৰভেদ দেখা নাযায়। ভিন্ন ভিন্ন জনগোষ্ঠীয় মাজৰ এই বসন্ত উৎসৱসমূহে জন সমাজটৈলৈ নতুন কৰ্মপ্ৰেৰণা, আনন্দ কঢ়িয়াই আনে, সমাজত সম্প্ৰীতি আৰু সংহতিৰ ভাৰ বৃদ্ধি কৰাৰ লগতে অসমৰ সমাজ জীৱনক তথা সংস্কৃতিক সমৃদ্ধিশালী কৰি তোলাত অৰিহণা ঘোগায়।

অসম ভিন ভিন জনগোষ্ঠীৰ সমন্বয়ভূমি। বিভিন্ন জাতি - জনজাতিৰ স্বকীয় বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ পৰম্পৰা আৰু বৰ্ণাচ্য সংস্কৃতিয়ে অসমৰ লোকজীৱনক সমৃদ্ধি কৰি আহিছে। ভিন ভিন জনগোষ্ঠীয় সমাজৰ চহকী লোক সাহিত্য, পৰিবেশ কলা থকাৰ লগতে আছে বাবে বহণীয়া উৎসৱ অনুষ্ঠান। এনে অনুষ্ঠানৰ কিছু সংখ্যক হ'ল পৰিয়ালকেন্দ্ৰীক, কিছুসংখ্যক কৃষিভিত্তিক আৰু কিছুসংখ্যক হ'ল ঝাতুকেন্দ্ৰীক। বসন্ত ঝাতুত বিভিন্ন জনগোষ্ঠীয় লোকসকলে নিজা বীতি নীতিৰে বহু উৎসৱ অনুষ্ঠান পালন কৰি আহিছে। আশা আৰু আনন্দৰ ঝাতু বসন্তত পালন কৰা এনে উৎসৱ বিলাকৰ সৈতে নৃত্য-গীত, বিভিন্ন সামজিক আৰু ধৰ্মীয় কৃত্য, খাদ্যভাস ইত্যাদি জড়িত হৈ থকা দেখা যায়। অসমৰ কেইটামান জনগোষ্ঠীয় লোকে পালন কৰি অহা বসন্ত উৎসৱৰ বিষয়ে এই প্ৰবন্ধত আলোচনা কৰিবলৈ লোৱা হৈছে।

বড়ো-কছাৰী সকলে ‘বৈচাণু’ নামেৰে তেওঁলোকৰ বসন্ত উৎসৱ উদ্যাপন কৰি আহিছে। এই উৎসৱৰ প্ৰথম দিনটোক ‘মাগো হিচাপে জনা যায়। সেইদিনা ঘৰচীয়া জন্মবিলাকৰ বিশেষ যত্ন লোৱা হয়। দ্বিতীয় দিনা ‘মানচৈ দোমাহী’ অৰ্থাৎ মানুহৰ বিহু। সাদিন ধৰি উলহ-মালহেৰে পালন কৰা বৈচাণু উৎসৱত তেওঁলোকে পালন কৰা বীতি নীতিৰ ভিতৰত আছে বাথো দেৱতাৰ উপাসনা, পূৰ্ব পূৰুষৰ উদ্দেশ্যে বিভিন্ন খাদ্য-পানীয় উচৰ্গা কৰা অতিথি আপ্যায়ন আদি।

বৈচাণু উৎসর তৃতীয় দিনাৰ পৰা তেওঁলোকৰ নৃত্য - গীত আৰম্ভ কৰে। খাম, চিফুং, চেৰজা আদি বাদ্যৰ লহৰ আৰু ডেকা-গাভৰে আনন্দোচ্ছল নৃত্য - গীতেৰে গাঁও-ভুঁই মুখৰিত হৈ পৰে।

মিচিং জনগোষ্ঠীৰ লোক সকলৰ বসন্ত উৎসৱ হ'ল ফাণুন মাহৰ প্ৰথমটো বুধবাৰত তেওঁলোকে পালন কৰা শস্য সিঁচা অনুষ্ঠান 'আলি-আয়ে লুগাং'। সেইদিনা মিচিং সকলে আৰাধ্য দেৱ-দেৱী, সূৰ্য-চন্দ্ৰ আৰু পূৰ্বপুৰুষ সকলক সাক্ষী কৰি আছাধানৰ বীজ সিঁচে আৰু ধৰিত্ৰী শস্য শ্যামলা হৈ উঠাৰ কামনাৰে প্ৰাৰ্থনা জনায়। খোৱা-বোৱা অতিথি

আপ্যায়নৰ পাছত তেওঁলোকে নৃত্য গীত আৰম্ভ কৰে। এই উৎসৱত পৰিবেশন কৰা বিশেষ নৃত্যক 'গুমৰাগ' নামেৰে জনা যায়। এই নৃত্যৰ মাজেৰে মিচিং লোকসমাজৰ বিভিন্ন দিশ প্ৰতিফলিত হয়। দেউৰী জনগোষ্ঠীৰ বসন্ত উৎসৱক 'বিচু' নামেৰে জনা যায়। এই উৎসৱৰ শুভাৰম্ভ কৰা হয় বাজছৱা উ পাসনাথলী দেওশাল বা

থানঘৰত আৰাধ্য দেৱ-দেৱী 'কুণ্ডি-মামা' (হৰ-গৌৰী) বা পূজা আৰ্�চনাৰ জৰিয়তে। তেওঁলোকে থান ঘৰৰ চোতালৰ পৰাই ছঁচৰি আৰম্ভ কৰে। অৱশ্যে দেউৰীসকলৰ দেওশালত আৰু গ্ৰেগৰ ঘৰত গোৱা ছচৰি নাম ভিন ভিন হয়। অসমৰ অন্য বহু জনগোষ্ঠীৰ বসন্ত উৎসৱৰ দৰে 'বিচু' উৎসৱটো ঘৰটীয়া জন্মৰ যতন লোৱা হয় আৰু পূৰ্বপুৰুষৰ আৰাধনা কৰা হয়।

ৰাভাসকলৰ বসন্ত উৎসৱ হ'ল 'বৈখু'। বছৰৰ প্ৰথম বৰষুণৰ পাছত পৰাই এই উৎসৱৰ প্ৰস্তুতি আৰম্ভ হয়। জেঠ মাহত পালন কৰা এই উৎসৱত ৰাভাসকলৰ ঘৰটীয়া জন্মৰ

যত্ন লয় আৰু বীতি অনুসৰি পূৰ্ব পুৰুষৰ আৰাধনা কৰে। তেওঁলোকে পোহনীয়া জীৱ-জন্মৰ বেমাৰ আজাৰ নহ'বৰ বাবে গোহালিত কিছু বিশেষ গছৰ পাত বাখে আৰু তুলসী পাতেৰে পৰিএ কৰা পানী গোহালিঘৰত ছটিয়াই দিয়ে। তদুপৰি ৰাভাসকলে অসুখ-বিসুখ নহ'বৰ বাবে বিশেষ আহাৰ গ্ৰহণ কৰে। এই উৎসৱত তেওঁলোকে ধৰিত্ৰী, শস্যৰ দেৱী আৰু অৱণ্যৰ দেৱতাৰ পূজা কৰাৰ উপৰি ঘৰে ঘৰে গৈ পৰম্পৰাগত গীত মাত পৰিবেশন কৰে। তদুপৰি কোনো ঠাইত একত্ৰিত হৈ যুৱক-যুৱতীসকলে নৃত্য গীতো কৰা দেখা যায়। তিৰা বা লালুং সকলে ব'হাগ মাহৰ কোনোৰা এটা বুধবাৰৰ

পৰা তেওঁলোকৰ বসন্ত উৎসৱ আৰম্ভ কৰে। ডিমাছা কছাৰী সকলে তেওঁলোকৰ বসন্ত উৎসৱ 'বাগ চাগি চানজৰা' কৃষি কাৰ্য আৰম্ভ কৰাৰ আগে আগে পালন কৰে। তেওঁলোকৰ অন্য দুটি কৃষি কেন্দ্ৰিক উৎসৱ হ'ল 'গাভড়ী চানজৰা' (কাতি বিহু) আৰু 'মাঘ চানজৰা' (মাঘ বিহু)। সোণোৱাল-কছাৰী জনগোষ্ঠীৰ

লোকসকলেও স্বকীয় পৰম্পৰাবেৰ বসন্ত উৎসৱ বিহু পালন কৰি আহিছে। নিজকে বলি বজাৰ বৎসৰ জ্ঞান কৰা এই সমাজৰ লোকসকলে পূৰ্বতে ব'হাগ বিহুৰ প্ৰথম দিনটোক 'বলিৰজাৰ দোমাহী' হিচাপে পালন কৰি বলি বজাৰ লগতে গাঁঠিগিৰি, বসুমতী, লখিমীৰ ন-ভনী আদি আৰাধ্য দেৱ-দেৱীৰ উদ্দেশ্যে চাকি-বন্ডি, নৈবেদ্য ইত্যাদি আগবঢ়াই তেওঁলোকৰ আশীৰ্বাদ কামনা কৰিছিল। সম্প্ৰতি এই বীতি-নীতি বিলাক হুস পাই আহিছে যদিও বৰ্তমান সময়তো সোণোৱাল কছাৰী লোকসকলে ব'হাগ বিহুত আৰাধ্য দেৱ-দেৱীৰ উপাসনা কৰে। লগতে পূৰ্বপুৰুষসকলৰ উদ্দেশ্যে খাদ্যদ্রব্য আগবঢ়াই 'পিৰ-

দিয়া' 'মৃতকক দিয়া' আদি লোকাচার পালন করে। বিষ্ণু উপলক্ষে তেওঁলোকে ঘৰে ঘৰে ছচৰি গায়।

চাহ জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলৰ বসন্ত উৎসৱক 'চাৰকল পৰৱ' নামেৰে জনা যায়। চ'ত মাহৰ পঞ্চমী, সপ্তমী বা নৱমী তিথিত এদিনীয়া, দুদিনীয়াকৈ উদ্যাপন কৰা এই পৰৱত তেওঁলোকে ন-খোৱা, ফুল পূজা আৰু লক্ষ্মীপূজাৰ আয়োজন কৰে। ফুলপূজাত তেওঁলোকে বিবিধ ফুলেৰে ঘৰ দুৱাৰ সু-সজিজত কৰি তোলে। চাৰকল পৰৱ উপলক্ষে চাহ জনগোষ্ঠীৰ লোক সকলে নানা খেল ধেমালিৰো আয়োজন কৰে। 'মুণ্ডা', খবিয়া, আদি জনগোষ্ঠীৰ লোকে 'ৱেওছাৰলী'

নামেৰে এই অনুষ্ঠান পালন কৰি আহিছে।

অসমৰ বিভিন্ন জাতি জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলে ভিন্ন ভিন্ন নামেৰে বসন্ত উৎসৱ উদ্যাপন কৰি আহিছে। উদ্যাপনৰ বীতি-নীতিৰ ক্ষেত্ৰত কিছু পাৰ্থক্য পৰিলক্ষিত হ'লেও এই উৎসৱসমূহৰ মূল আধাৰ আৰু তাৎপৰ্যৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষ প্ৰভেদ দেখা নাযায়। ভিন্ন ভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ মাজৰ এই বসন্ত উৎসৱসমূহে জন সমাজলৈ নতুন কৰ্মপ্ৰেৰণা, আনন্দ কঢ়িয়াই আনে, সমাজত সম্প্ৰীতি আৰু সংহতিৰ ভাৱ বৃদ্ধি কৰাৰ লগতে অসমৰ সমাজ জীৱনক তথা সংস্কৃতিক সমৃদ্ধশালী কৰি তোলাত অৰিহণা যোগায়।

উদ্ভৃত নাটক (Theatre of the Absurd, The)

আধুনিক নাটকক প্ৰধানত দুই শ্ৰেণীত ভগাব পাৰি। এক শ্ৰেণীৰ নাটকৰ বিষয়বস্তুৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়া হয় আৰু আনশ্ৰেণীত আঙ্গিকৰ আৰু বৌদ্ধিক ব্যঞ্জনাৰ ওপৰত প্ৰাথান্য অধিক। উদ্ভৃত শ্ৰেণীৰ নাটকত বাস্তুৰ সমস্যা আৰু বাস্তুৰ ধৰ্মিতা উভয়কে পৰম্পৰাগত ধৰণে চোৱা নহয়। এই শ্ৰেণী নাটকত বিষয়বস্তুৰ অভিনৱত্ব আৰু আঙ্গিকৰ নানা চমক পদ বৈচিত্ৰ্য দেখা যায়। বাস্তৱতা বিৰোধী এনে বিধ নাটকৰ ভিতৰত আছে ইংলেণ্ডৰ অপীকবাদী, নাইবা সক্ষেতধৰ্মী, জামানীৰ অভিব্যক্তিবাদী, ইটালীত নিৰ্মাণবাদী, ফ্ৰান্সৰ নিৰ্জনবাদী, অস্তিত্ববাদী আৰু Avant Garde নাটকসমূহ।

(বিশ্বকোষ , পঞ্চম খণ্ড , পৃষ্ঠা নং ৯৬-ক)

মাজুলীর মুখা শিল্প

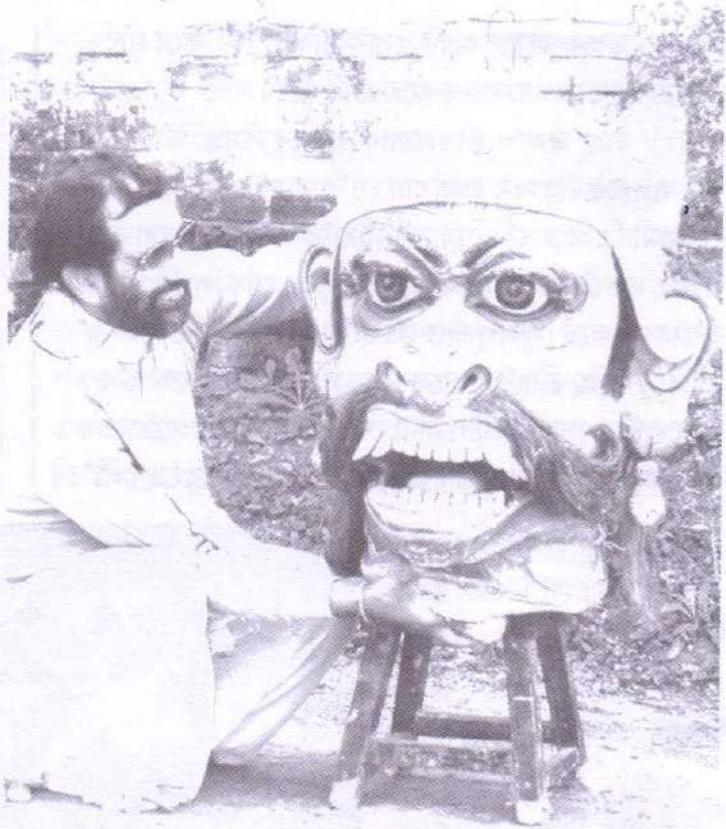
শ্রী মানস বৰুৱা
স্নাতক পঞ্চম ষাণ্মাসিক

অসমৰ শিল্পকলাৰ উচ্চ মানদণ্ডই সু-সমৃদ্ধ
অসমীয়া সংস্কৃতি তথা গৌৰৱময় ঐতিহ্যৰ কথাকে
সূচায়। অসমৰ এই চহকী শিল্প কলাৰ অন্যতম অংশ হৈছে
সত্ৰীয়া সংস্কৃতিৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰ মাজুলীৰ মুখা শিল্প।

মহাপুৰুষ শ্রীমন্ত শংকৰদেৱৰ অপূৰ্ব সৃষ্টি ভাওনা
আৰু বাসক অধিক মনোগ্ৰাহী কৰি তোলাৰ উদ্দেশ্যে
মুখাৰ ব্যৱহাৰ হৈ আহিছে আৰু এই মুখাক কেন্দ্ৰ
কৰিয়েই মাজুলীৰ মুখা শিল্প প্ৰতিষ্ঠা হৈছে। সময়ৰ
পৰিৱৰ্তনৰ লগে লগে মুখাবোৰৰ নিৰ্মাণ পদ্ধতিৰ যথেষ্ট
আধুনিকীকৰণ কৰি বাইজৰ আগত অধিক মনোগ্ৰাহী
ক্ষমতা দাঙি ধৰাৰ প্ৰয়াস কৰা হৈছে। নতুন নতুন ধৰণৰ
মুখাৰ সহায়েৰে উপনিষদ, পঞ্চতন্ত্ৰ আদিৰ কাহিনীবোৰ জনসাধাৰণৰ
আগত নৃত্য নাটকাৰপে প্ৰদৰ্শন কৰা হৈছে। এনে ধৰণৰ নৃত্য নাটকা
সমূহে দৰ্শকৰ উচ্চ প্ৰশংসা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।

মাজুলীৰ মুখা শিল্পীসকলে নিৰ্মাণ কৰা মুখাসমূহ তিনি ধৰণৰ
-পাতিমুখা, চোঁ মুখা আৰু বৰমুখা। পাতিমুখা সমূহ মুখত পিঙ্কা যায়,
যেনে শঙ্খচূড়ৰ মুখ, ধেনুকাসুৰৰ মুখ আদি। চোঁ মুখাৰ মূৰটো মূৰত
পিঙ্কা হয় আৰু গাছোৱা গাত পিঙ্কা হয়। পিঙ্কা মানুহজনৰ ভৰি ছোৱা
ওলাই থাকে। এই মুখাৰ আকাৰ সাধাৰণতে ডাঙৰ হয়। বৰমুখা
আটাইতকৈ ডাঙৰ আৰু মানুহে ইয়াক ভাৰ কৰি পিঙ্কে। এনে মুখাৰ
ভিতৰত কাগমাৰি থাকে। এজন মানুহ ভিতৰত সোমাই মুখাটো পিঙ্ক
লয়। ভাওনাত ব্যৱহাৰ কৰা বিভিন্ন মুখাসমূহৰ উপৰিও ৰাসত ব্যৱহাৰ
হোৱা বিভিন্ন মুখা প্ৰস্তুত কৰা হয়।

বিভিন্ন থলুৱা সামগ্ৰী যেনে- বাঁহ-বেত, কুমাৰ মাটি, কাগজ,
কপাহ আদিৰ সহায়ত এই মুখাসমূহ তৈয়াৰ কৰা হয়। প্ৰথমতে বাঁহ-

বেত আদিৰে মুখাৰ কুপটো সাজি লৈ তাৰ ওপৰত
কুমাৰ মাটিৰ প্ৰলেপ দি ৰং কৰা হয়। প্ৰথম অৱস্থাত
হেঙ্গুল হাইতালৰ ৰং ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল যদিও ই
ব্যয়বহুল আৰু খৰছী হোৱা বাবে বজাৰত উপলক্ষ
ৰঙকে ব্যৱহাৰ কৰা হয়। কাগজ ব্যৱহাৰ কৰিও মুখা
প্ৰস্তুত কৰা হয় যদিও কাগজৰে মুখা নিৰ্মাণ শৈলী
ব্যয়বহুল হোৱা বাবে ইয়াৰ নিৰ্মাণ সীমাবদ্ধ হোৱা
দেখা যায়। কাগজৰ দ্বাৰা নিৰ্মাণ কৰা মুখাক সাঁচৰ
মুখা বোলা হয়। মাজুলীৰ চামগুৰি সত্ৰ, কমালাবাৰী
সত্ৰ, নৰসিংহ সত্ৰ, আদিৰ বাহিৰেও শিৱসাগৰৰ
খাট পাৰ সত্ৰতো মুখা নিৰ্মাণ কৰা হয় যদিও
মাজুলীয়েই এই মুখা শিল্পৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰ।

মুখা ব্যৱহাৰৰ নিৰ্দিষ্ট কোনো নিয়ম নাই।
সাধাৰণতে ব্যৱহাৰ কৰিব জনা লোককে চৰিত্ৰটো

দিয়া হয় আৰু তেওঁ এই মুখা ব্যৱহাৰ কৰি অভিনয় কৰে। ভাওনা বা বাসত সাধাৰণতে বাক্ষস চৰিত্ৰসমূহৰ ক্ষেত্ৰত মুখা ব্যৱহাৰ কৰা হয়।

মাজুলীৰ মুখা শিল্পৰ ক্ষেত্ৰত চামগুৰি সত্ৰৰ এক বিশেষ স্থান আছে। “লোক কল্প দৃষ্টি” গ্ৰন্থত নীলমণি ফুকনে লিখিছে-” মাজুলীৰ চামগুৰি সত্ৰৰ মণিৰ ধৰ্মী, বৰ্ণোজ্জল চৰিত্ৰৰ মানুহৰ জোখৰ আৰু মানুহৰ জোখতকৈ বৃহৎ আকাৰৰ মুখাবোৰৰ কপ জীৱন্ত চকু, তীৰ চাৰনি আৰু কোনো কোনোখন মুখৰ ভয়, ক্ৰেত্ব আশ্চৰ্য, ব্যক্তিত্ব প্ৰকাশক ভঙ্গী আৰু অভিব্যক্তিৰ শক্তিৰে সমৃদ্ধ। বিশেষ এটা মুড় সৃষ্টি কৰা, বিশেষ এটা চৰিত্ৰ সৃষ্টি কৰাই এই মুখাবোৰৰ প্ৰধান লক্ষ্য।”

মুখা যিহেতু বাঁহ-বেতেৰে বনোৱা হয়, বেত ভান

হৈ থাকিলেও বাঁহ নষ্ট হৈ যায়। পানী নপৰাকৈ ভালদৰে বাখিব পাৰিলে সুদক্ষ হাতেৰে সজা একেটা মুখা ২০ৰ পৰা ৩০ৰ পৰ্যন্ত ভাল হৈ থাকে। আগৰ বৎ নষ্ট হ'লৈ নতুকৈ ৰং কৰি মুখাবোৰ ব্যৱহাৰৰ উপযোগী কৰি তোলা হয়।

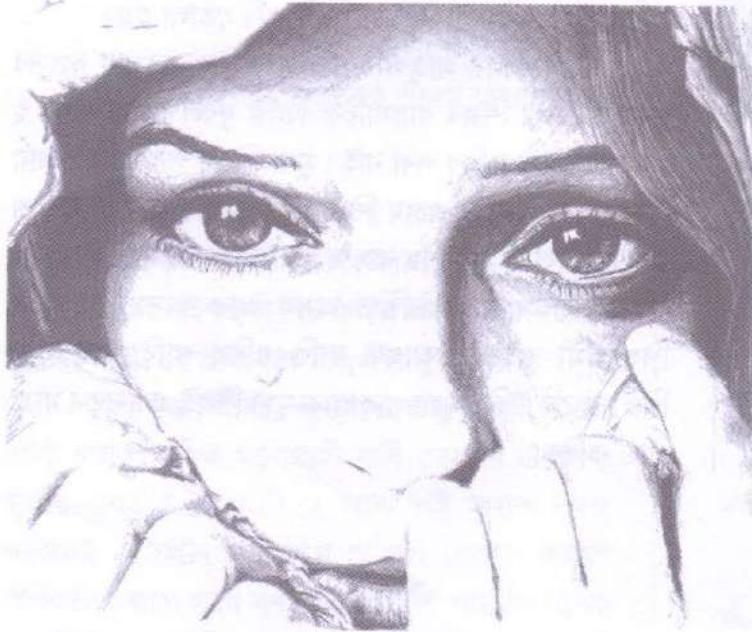
গৌৰৱময় মাজুলীৰ এই মুখা শিল্প বৰ্তমান ধৰ্মসৰ গৰাহত। মুখা শিল্পৰ ব্যৱসায়িক ভিত্তি দুৰ্বল হোৱা বাবে ই প্ৰসাৰতা লাভ কৰিব পৰা নাই। মুখা শিল্পৰ পৰা হোৱা আয় সামান্য হোৱা বাবে এচাম শিল্পীৰ ইয়াৰ প্ৰতি অনীহা প্ৰকাশ কৰা দেখা যায়। মুখা শিল্প বাস ভাওনা আদিৰ মাজতে সীমাবদ্ধ নাৰাখি ব্যৱসায়িক ভিত্তিত অসম আৰু অসমৰ বাহিৰৰ শিল্পপ্ৰেমী ৰাইজৰ আগত দাঙি ধৰিব পাৰিলেহে মুখা শিল্পীসকলে উচিত মূল্য পাব আৰু মুখা শিল্পই এক নতুন মাত্ৰা লাভ কৰিব।

কমেডি

কমেডি শব্দটোৰ দ্বাৰা সাধাৰণতে বৎ-ধেমালি, কৌতুকেৰে ভৰা মিলনান্ত নাটককে বুজা যায়। কমেডিৰ উৎপত্তি গ্ৰীছত। গ্ৰীক ট্ৰেজেডিৰ দৰে গ্ৰীক কমেডিও ধৰ্মীয় বিশ্বাস আৰু আচাৰ- অনুষ্ঠানৰ মাজেদি গঢ় লৈ উঠিছিল। কমেডি শব্দটো আহিছে গ্ৰীক Komos শব্দৰ পৰা। ‘কমছ’ বৎ অৰ্থ হ'ল বৎ-ৰহইচ।

(বিশ্বকোষ , পঞ্চম খণ্ড , পৃষ্ঠা নং ১৩১-ক)

যৌতুক : এক সামাজিক ব্যাধি

যৌতুক বর্তমান সমাজের বাবে এক ভয়াবহ সমস্যা। অতীজৰ পৰা ভাৰতবৰ্ষৰ বিভিন্ন জাতি আৰু জণজাতিৰ সমাজত যৌতুক এক সামাজিক পৰম্পৰা হিচাপে পৰিচিত হৈ আহিছে। কিন্তু বর্তমান সেই প্ৰথাটোৱে সমাজৰ সুস্থ পৰম্পৰা এটা গঢ়ি তোলাত এক প্ৰত্যাহান হিচাপে ঘিয় দিছে। সমাজৰ প্ৰতিটো তথা ব্যক্তিৰ সমূহীয়া স্বার্থৰ খাতিৰতেই জীয়াই ৰখা হয়। এই প্ৰথাবোৰ ব্যক্তিসকলৰ সমূহীয়া বিকাশ আৰু বুজাপৰাৰ ক্ষেত্ৰত সাৰ্থক হ'ব পাৰিলে এক পৰম্পৰালৈ কপাস্তৰিত হয়।

যৌতুক প্ৰথাটোৱে নাৰীসকলৰ মুক্ত জীৱন-যাপন আৰু সমতাৰ অধিকাৰক বাস্তুসম্মতভাৱে প্ৰতাৰণা কৰি নাৰী -শোষণৰ এখন স্পষ্ট ছবি অংকন কৰিছে। কাৰণ বর্তমান যৌতুক দৰ-দামৰ স্বৰূপে ধাৰমান হৈছে। তথাপি সকলো মানুহে প্ৰচলিত পৰম্পৰাৰ দৰে এই প্ৰথা মানি আহিছে। সাধাৰণতে আমাৰ সমাজত কল্যাৰ লগত পৰম্পৰাগত ভাৱে এনে কিছুমান উপহাৰ বাধ্যতামূলক হিচাপে প্ৰদান কৰা হয়। যিবিলাকক সমাজে নিজৰ ভাষাত এক প্ৰকাৰৰ যৌতুক

পল্লৰী শইকীয়া
স্নাতক তৃতীয় ষান্মাসিক

বুলি ক'ব নিবিচাবে। কিন্তু সাম্প্রতিক কালত দৰাপক্ষৰ পৰা বিয়াৰ আগতে এখন তালিকা প্ৰস্তুত কৰি কল্যাৰ ঘৰলৈ পঠোৱা হয়। সেই তালিকাখনত বিভিন্ন ধৰণৰ বস্তুৰ দাবী কৰা হয়। দৰাপক্ষে বিচৰাৰ মতে বস্তু দিব নোৱাৰাৰ বাবেই এই ভাৰতবৰ্ষতেই নিতো এগৰাকী নাৰীক হত্যা কৰা হৈছে। যৌতুক দিব নোৱাৰাৰ বাবেই দৰাপক্ষৰ অত্যাচাৰ সহ্য কৰিব নোৱাৰি শেষত আত্মহননৰ দৰে পথ বাছি ল'ব লগা হৈছে। যৌতুকৰ বাবেই এগৰাকী নাৰীয়ে শাহ-শহুৰ, স্বামী, নন্দ আদিৰ অত্যাচাৰৰ বলি হ'ব লগাত পৰিছে। বাজহৰা জীৱনত দুনীতিক অনুপ্ৰাণিত কৰাৰ ক্ষেত্ৰত যৌতুক প্ৰথাৰ প্ৰত্যক্ষভাৱে জগৰীয়া।

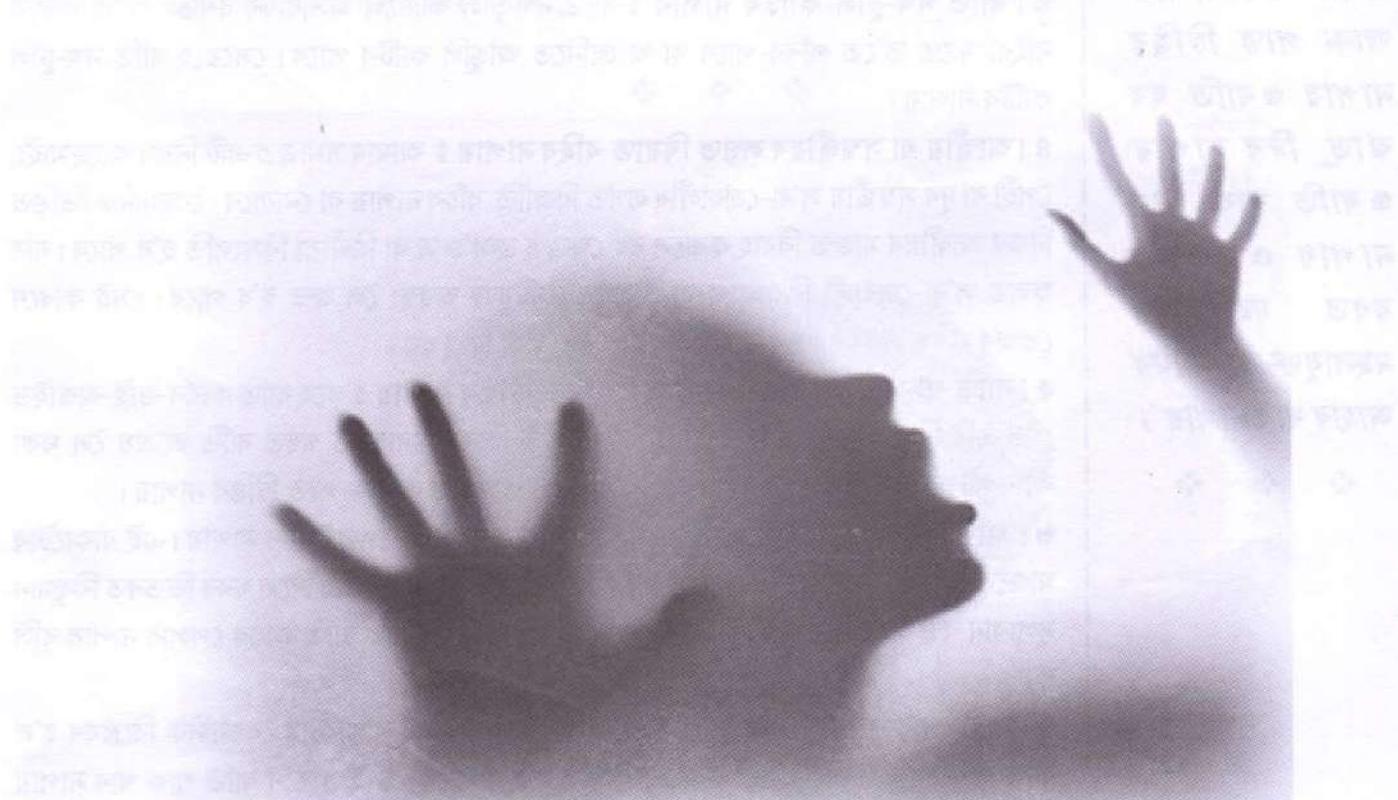
এই সমস্যা দূৰ কৰিবৰ বাবে চৰকাৰে যৌতুক নিবাৰণী আইন বলিবৎ কৰিছে। যৌতুক বিচৰা আৰু দিয়াসকলক সমাজৰ দৃষ্টিত অপৰাধী হিচাপে চিনাক্ত কৰি শাস্তি দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰিছে যদিও ই বৰ্তমানেও ফলপ্ৰসূ হোৱা নাই। এইখনিতে এইষাৰ কথা উল্লেখ কৰিব বিচাৰিছে নাৰীয়েই নাৰীৰ শক্তি। এই কথায়াৰ যৌতুকৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষভাৱে সত্য। কাৰণ যৌতুকৰ কাৰণে প্ৰায়ে প্ৰথমতে এগৰাকী নাৰীয়েই অত্যাচাৰ আৰম্ভ কৰে, তেওঁৰ কল্যাৰ শাহৰেই হওক বা ননদেই। যিকোনো কথাতে শাহ, ননদে এগৰাকী নাৰীক মানসিক তথা শাৰীৰিকভাৱে অত্যাচাৰ কৰা দেখিবলৈ পাইছো। পুৱা বাতৰি কাকতখন মেলিলে ক'ৰবাত এটা হ'লেও যৌতুকৰ ওপৰত চলা অত্যাচাৰৰ বাতৰি

আমি পঢ়িবলৈ পাওঁ। কেনেকৈ এগৰাকী নাৰী আন এগৰাকী নাৰীৰ প্ৰতি ইমান নিষ্ঠুৰ হ'ব পাৰে এইটো টো গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰশ্ন। যিগৰাকী শাহৰে বোৱাৰীক সামান্য কেইতামান নিজীৰ বস্তুৰ বা সম্পত্তিৰ কাৰণে গাত কেৰাচিন দালি হত্যা কৰাৰ চেষ্টা কৰিব পাৰে তেওঁ কিয় এবাৰ হ'লেও নাভাৱে যে তেওঁ এগৰাকী নাৰী। তেওঁ কিয় নাভাৱে যে তেওঁৰ ছোৱালীও কালিলৈ লোকৰ ঘৰৰ বোৱাৰী হ'ব। নিজৰ বোৱাৰীক নিজৰ ছোৱালী বুলি কিয় নাভাৱে? তাইওতো শাহৰেকক মা বুলিলেই মাতে। পৃথিৱীৰ সকলোৰোৰ শব্দতকৈ অধিক মনোৰম শব্দ “মা”। তেন্তে ইমান অত্যাচাৰ কিয়? কোৱা শুনা যায় ‘নাৰীয়ে নাৰীৰ দুখ বুজি পায়। কিন্তু সাম্প্রতিক সমাজত এই বাক্যফাঁকি কিমান দূৰ সত্য? যদি সত্য তেন্তে এগৰাকী নাৰী কেনেকৈ ইমান নিৰ্দয়া, অত্যাচাৰী হ'ব পাৰে?

আজিৰ শিক্ষিত সমাজতো ঘটি থকা এনেবোৰ

অমানৰায় অত্যাচাৰ, কু-সংস্কাৰবোৰ নিৰ্মূল কৰিবলৈ আমি সকলোৰে চেষ্টা কৰিব লাগিব। সমাজৰ সকলো ব্যক্তিৰ পূৰ্ণ সমৰ্থন নহ'লে কোনো এটা সমস্যা সমাধান কৰিব নোৱাৰিব। সকলোৰে সচেতনতাৰ জৰিয়তেহে এনেবোৰ সমস্যাৰ সমাধান কৰিব পৰা যাব। সমাজৰ সকলো শ্ৰেণীৰ ব্যক্তি সচেতন হ'লে এই কু-সংস্কাৰ আঁতৰ কৰিব পৰা যাব। এই ক্ষেত্ৰত সকলো নাৰীক শিক্ষিত কৰি তোলাৰ ওপৰতো গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিব লাগে। চৰকাৰে যি আইন বলবৎ কৰিছে যৌতুকৰ ওপৰত তাক শুন্দৰভাৱে প্ৰয়োগ কৰাটো উচিত।

শেবত, হিন্দু সমাজৰ পৱিত্ৰ বিবাহ অনুষ্ঠানটোক যৌতুক প্ৰথাৰে যাতে কলংকিত নকৰি আৰু নাৰীক যাতে উচ্চ মৰ্যাদাৰ স্থান দিয়ে তাক লৈ সমাজৰ প্ৰতিজন সচেতন ব্যক্তি তথা নাগৰিকলৈ মোৰ বিনৰ্শ অনুৰোধ।

অসমীয়া লোক বিশ্বাসত বৈজ্ঞানিক মানসিকতা

মুমুক্ষু
মুকুট পঞ্জম ষাণ্মাসিক

❖ ❖

ভঙ্গ আইনা চাৰ
নাপায় • ৰাঙু ঘৰত
থিয়কৈ থব নাপায় •
আঞ্চীয় বা সম্বন্ধীয়ৰ
লগত বিয়াত বহিৰ
নাপায় • ৰাতি গছৰ
তলত শুব নাপায়
আৰু পাত চিঞিৰ
নাপায় • ৰাতি ঘৰ
ৰাঙু দিব নাপায়
• ৰাতি শাক খাৰ
নাপায় • মৃতকৰ
ঘৰত দহ দিন
মহলায়ুক্ত বা আমিষ
আহাৰ খাৰ নাপায় ।

❖ ❖ ❖

অসমীয়া সমাজত পূৰ্বৰে পৰা লোকবিশ্বাস প্ৰচলিত হৈ আহিছে। এই লোকবিশ্বাসত বিভিন্ন ধৰণৰ ডাকৰ বচন, প্ৰবচন, প্ৰবাদ আদি পূৰ্বৰ দিনৰ পৰাই তথাকথিত ভাৱে চলি আহিছে। এই লোকবিশ্বাস সমূহ জনসাধাৰণে আগৰ পৰাই মানি আহিছে কিন্তু বৰ্তমান নৱ-প্ৰজন্মই লোকবিশ্বাসক অঞ্চলিক নাম দিছে। পূৰ্বৰ মনীষি সকলে কৈ যোৱা ডাকৰ বচন, প্ৰবচন আদি বৰ্তমান সময়ত বৈজ্ঞানিকভাৱে বিচাৰ কৰি চালেও বছতো কথাৰে বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিভঙ্গীৰ সৈতে মিল দেখা পোৱা যায়। তাৰে কেইটিমান উদাহৰণ হ'ল —

১। ভঙ্গ আইনা চাৰ নাপায় : ভঙ্গ আইনা ধাৰ থকা অংশত লাগি হাত কাটিব পাৰে আৰু ভঙ্গ আইনাত কেইবাটাও বিকৃত প্ৰতিবিষ্঵ৰ সৃষ্টি হয়। সেয়েহে আমি ভঙ্গ আইনা চোৱা অনুচিত।

২। ৰাঙু ঘৰত থিয়কৈ থব নাপায় : প্ৰকৃততে যদি আমি ঘৰ সৰা ৰাঙুডাল থিয়কৈ হৈ দিও তেন্তে তাৰ শুঁথিনি মেল খায় থাকে। অজানিতে মানুহৰ গাত বা কাপোৰত ৰাঙুডালৰ শুঁওত লাগি থকা ধূলি-বালিখিনি লাগিব পাৰে। সেয়েহে ৰাঙু থিয়কৈ থব নাপায়।

৩। ৰাতি নখ-চুলি কাটিব নাপায় : ৰাতি নখ-চুলি কাটিলে অসাধাৰণ বশতঃ খোৱা আহাৰ নাইবা য'তে ত'তে পৰিব পাৰে বা আজানিতে আঙুলি কাটিব পাৰে। সেয়েহে ৰাতি নখ-চুলি কাটিব নাপায়।

৪। আঞ্চীয় বা সম্বন্ধীয়ৰ লগত বিয়াত বহিৰ নাপায় : আমাৰ সমাজত এটি নিয়ম আছে মাহী, পেহী বা দূৰ সম্বন্ধীয় ল'ৰা-ছোৱালীৰ লগত বিজাতি বহিৰ নাপায় বা নোৱাৰে। বৈজ্ঞানিক ভিত্তিত নিজৰ আঞ্চীয়ৰ মাজত বিবাহ কৰালে বহু ক্ষেত্ৰত ক্ৰমজ্ঞ'ম বা জিনীয়া বিসংগতি হ'ব পাৰে। যাৰ ফলত ল'ৰা-ছোৱালী বিকলাংগ বা জন্মগত ক্ৰটিযুক্ত অৰস্তা লৈ জন্ম হ'ব পাৰে। সেই কাৰণে তেজৰ সম্বন্ধ থকা ব্যক্তিৰ মাজত বিয়া কৰাত বাধা দিয়া হয়।

৫। ৰাতি গছৰ তলত শুব নাপায় আৰু পাত চিঞিৰ নাপায় : গছে ৰাতি কাৰ্বন-ডাই-অক্সাইড গেছ এৰি দিয়ে। যিয়ে শ্বাস-প্ৰশ্বাসত বাধাৰ সৃষ্টি কৰে। অন্যহাতে গছত ৰাতি আশ্ৰয় লৈ থকা কীট-পটঙ্গই কামুৰিব পাৰে। সেয়েহে ৰাতি গছৰ তলত শুব আৰু পাত চিঞিৰ নাপায়।

৬। ৰাতি ঘৰ ৰাঙু দিব নাপায় : ৰাতি ঘৰ ৰাঙু দি জাৰৰ পেলাই দিব নাপায়। এই বাক্যটোৱা মাজতো বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিভঙ্গী আছে অৰ্থাৎ ঘৰ ৰাঙু দি জাৰৰ পেলায় দিলে ঘৰৰ ভিতৰত কিছুমান মূল্যবান বস্তু আজানিতে জাৰৰ লগত শুচি যাব পাৰে। সেয়েহে ৰাতি জাৰৰ পেলাৰ নাপায় বুলি কৰয়।

৭। ৰাতি শাক খাৰ নাপায় : ৰাতি শাক খাৰ নাপায়। এই বাক্যটোৱা বৈজ্ঞানিক বিশ্লেষণ হ'ল ৰাতি শাক খালে কোনো ধৰণৰ পেটৰ অপকাৰ হ'ব পাৰে। সেই কাৰণে ৰাতি শাক খাৰ নাপায়

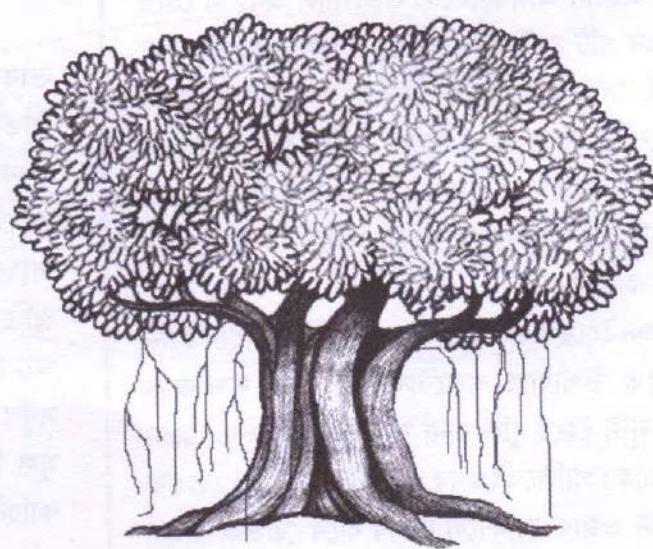
বুলি কৈছে। এই কথায়াৰো মানুহৰ কল্যাণৰ বাবেহে কোৱা হৈছে।

৮। মৃতকৰ ঘৰত দহ দিন মছলাযুক্ত বা আমিষ আহাৰ খাৰ নাপায় : জন্ম হ'লে মানুহৰ মৃত্যু হ'বই। এইয়া চিৰস্তন সত্য। সেয়ে যদি কাৰোৰাৰ ঘৰত মানুহৰ মৃত্যু হয়, তেন্তে তেওঁলোকে সম্পূৰ্ণ দহদিন নিৰামিষ আহাৰ খাৰ লাগে।

সেই কেইদিন মচলাযুক্ত আহাৰ খাৰ নাপায়। কাৰণ তেওঁলোকৰ এজন আঘীয় এৰি যোৱাৰ পাছত সকলোৱে মনত দুখ পায় বা সকলো শোকাগ্রস্ত হৈথাকে। খোৱা-বোৱা ভালদৰে নকৰে। তেতিয়া মছলাযুক্ত আহাৰ বা আমিষ আহাৰ খালে স্বাস্থ্যৰ অপকাৰ হ'ব পাৰে বা খাদ্যবোৰ হজম হৈৱাত ব্যাঘাত জন্মিব পাৰে। এইবাবে মৃতকৰ ঘৰত দহ দিনৰ পাছতহে আমিষ বা মছলাযুক্ত আহাৰ খাৰ পাৰি।

অসমৰ লোক বিশ্বাসত ডাকৰ বচন বা কিছুমান কথাত নাপায় শব্দটো ব্যৱহাৰ কৰা হয়। কিন্তু এই শব্দটো জনসাধাৰণৰ কল্যাণৰ কাৰণেহে ডাকৰ বচন সমূহত নাপায়

বুলি কোৱা হৈছে। পূৰ্বৰ দিনত কিছুমান বস্ত্ৰ নাছিল বা সেই সময়ত বৈজ্ঞানিক বিশ্লেষণ কৰাৰ একো উপায় নাছিল কাৰণেও কিছুমান কথা নাপায় বুলিয়েই কৈ সামৰি হৈছিল। কিন্তু বৰ্তমান যুগ হ'ল বৈজ্ঞানিক বিশ্লেষণ আৰু যুক্তিৰ যুগ। বৰ্তমান সকলো কথাই যুক্তিৰে আৰু বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিভঙ্গীৰে চোৱা হয়। আগৰ দিনৰ লোক বিশ্বাসত নাপায় শব্দটো ব্যৱহাৰ কৰাৰ মূল কাৰণ হ'ল জনসাধাৰণৰ বা লোক সমাজৰ কল্যাণ। বৰ্তমান সময়তো সেই ডাকৰ বচন সমূহৰ কিছুমান বাক্যত ব্যৱহাৰ হৈৱা 'নাপায়' শব্দবোৰৰ লগত বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিভঙ্গীৰে যুক্তি দৰ্শাই চালে বিজ্ঞানেও কিছুমান কাম কৰিব নাপায় বুলিয়ে কয়। এই লোক বিশ্বাস সমূহৰ আৰ্তত জনসাধাৰণৰ কল্যাণৰ কথাই জড়িত হৈ আছে। কিছুমানে আকো লোকবিশ্বাসক অনুবিশ্বাসৰ নাম দিছে। কিন্তু আগৰ দিনৰ লোকবিশ্বাস আৰু বৰ্তমানৰ বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিভঙ্গীয়েও একে কথাকে কয়। এই দুয়োটা পক্ষকে তুলাচনীত তুলিলে ভৱ দুয়োৰে একে সমান হ'ব।

অসমৰ প্ৰাচীনতম লোক অনুষ্ঠান : ওজাপালি

শ্ৰী মিনাক্ষী বৰভূঞ্জ

সাতক পঞ্চম ঘানাসিক

অসমীয়া গীতি সাহিত্যৰ এক আপুৰণীয়া সম্পদ হৈছে ওজাপালি। ই ধৰ্ম দৰ্শনৰ লগত বিশেষ সম্পর্ক বৰঙা কৰি লোকসমাজত ধৰ্ম চিন্তা তথা এক্য সম্প্ৰীতিৰ বাণী প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰত অন্যতম অৱদান আগবঢ়াইছে। ওজাপালি অনুষ্ঠান হৈছে গীত আৰু নৃত্যৰ সমাহাৰ। ই অসমৰ এটি প্ৰাচীনতম অনুষ্ঠান। প্ৰাচীন মার্গীয়া নৃত্য গীতৰ এক ঐতিহ্যবাহী সম্পদ। এই সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানটোৱ প্ৰচলন অসমত কোন সময়ৰ পৰা আৰম্ভ হৈছে সেইটোৱ সঠিক তথ্য পোৱা নাযায়। যদিও ই প্ৰাক শংকৰী যুগৰ পৰাই যে অসমত প্ৰচলিত হৈ আহিছে তাৰ তথ্য ভিত্তিক প্ৰমাণ পোৱা গৈছে বুলি জনা যায়। পৰৱৰ্তী সময়ত মহাপুৰুষ শংকৰদেৱেৰ অংকীয়া নাট বচনা কৰোতে এই নৃত্যকলাক আৰ্হি হিচাপে গ্ৰহণ কৰিছিল।

ওজাপালিৰ মুখ্য ভাৱৰীয়াজন হৈছে ওজা আৰু ওজাৰ সংগী আটাইকেইজন ভাৱৰীয়াক পালি কোৱা হয়। সংস্কৃত ‘উপাধ্যায়’ শব্দটোৱ পৰা ‘ওজা’ শব্দ আৰু ‘পালিত’ শব্দৰ পৰা ‘পালি’ শব্দৰ সৃষ্টি হৈছে বুলি জনা যায়। ওজাপালিত এজন ওজা আৰু দহ বা সাতজন পালি থাকে। পালিকেইজনৰ মুখ্য পালি থাকে। তেওঁক ডাইনা পালি বোলা হয়। তেওঁৰ স্থান ওজাৰ সোঁফালে থকাৰ বাবে তেওঁক ডাইনা

পালি বুলি অভিহিত কৰে। ওজাপালিত ভাৱৰীয়াসকলে থিয় হৈ মূল কাহিনীভাগ আৰুত্বি কৰে।

ওজাপালি অনুষ্ঠানত বিশেষ বাদ্যযন্ত্ৰৰ ব্যৱহাৰ নাই। কেৱল পালিকেইজনৰ হাতে হাতে খুঁটি তাল এযোৰকৈ থাকে। ওজাপালি নৃত্যানুষ্ঠানত ব্যৱহাৰ কৰা সাজ পোছাক সমূহ সাধাৰণ যদিও আকৃষণীয়। ওজা, ডাইনা পালি আৰু পালি সকলে ডিঙ্গি একোডাল তুলসী মালা, কান্দন্ত দীঘল চেলেং, মূৰত পাগ একোটা দীঘল পাঞ্জৰী, কপালত থাকে চন্দনৰ ফেটি। ওজাজনে হাতত আকো গাম খাৰু, কাণত এযোৰ কুণ্ডল আৰু ভৰিত এযোৰ নূপূৰ পিষ্ঠে। ওজাই পৰিধান কৰা পোছাকযোৰা অতি দৃষ্টিন্দন।

নিৰ্দিষ্ট সময় অনুসৰি প্ৰতিজন ভাৱৰীয়াই দৰ্শকৰ মাজত অভিনয়ৰ পাতনি মেলে। লয়লাসপূৰ্ণ সংগীতময় সুৰধূনি হা-তা-না-না-না আদি ঝনিবে পথমে ওজাই অনুষ্ঠান আৰম্ভ কৰে। ইয়াৰ পাছতে মনসা দেৱী বা গণপতিৰ স্তুতিসূচক স্তোত্ৰ কৰি তুতি মিনতি জনোৱা হয়। অংকীয়া নাটৰ নান্দী পাঠ সদৃশ এই স্তোত্ৰ পাঠৰ পাছত অভিনয়ৰ মূল বিষয় অৰ্থাৎ বেউলা-লথিন্দৰৰ কাহিনীৰ আৰুত্বি কৰা হয়। ওজাই ‘দিহা’

মাতি পদ লগাই দিয়ে আৰু পালি কেইজনে সমস্বেৰ ধৰে
আৰু সামৰণি নপৰা পৰ্যন্ত আবৃত্তি হৈ থাকে। ডাইনা
পালিজনৰ নৃত্য-গীতৰ অভিনয় আন কেইজন পালিতকৈ
সুকীয়া ধৰণৰ। সংগী পালি সকলৰ সৈতে সমস্বেৰ আবৃত্তি
কৰি থকাৰ উপৰিও তেওঁ মাজে মাজে তৰ্কমূলক পদারলী
সহজ সৱল ঘৰৱা অসমীয়ালৈ ভাঙ্গী কৰে। তেওঁ উপায়
অৱলম্বন কৰি এই ভাঙ্গনি অধিক ৰসাল কৰি দৰ্শকৰ মন
আকৰ্ষণ কৰিবলৈ সক্ষম হয়।

বিষয়বস্তু অনুসৰি ওজাপালিক তিনিটা ভাগত
বিভক্ত কৰা হয়। (ক) গীতি ৰামায়ণ গোৱা ওজাপালি, (খ)
মনসা পূজা উপলক্ষে বেউলা লখিন্দৰৰ কাহিনী গোৱা
ওজাপালি আৰু (গ) পুৰাণ-মহাভাৰত গোৱা ওজাপালি।
গীতি ৰামায়ণ গোৱা ওজাপালি হৈছে এই অনুষ্ঠানত এজন
গায়কে আঁৰৰ পৰা দুর্গাবৰী গীতি-ৰামায়ণৰ পদারলী আবৃত্তি
কৰি থাকে। গীতৰ অৰ্থ অনুসৰি ভাৱৰীয়াসকলে বিবিধ
মুদ্রা প্ৰদৰ্শন কৰি নৃত্য গীত দৰ্শকৰ আগত ভাৱ প্ৰকাশ কৰে।
মনসা পূজা উপলক্ষে গোৱা বেউলা লখিন্দৰ কাহিনী
পৰিবেশন কালত কেতিয়াবা লখিন্দৰৰ ভূমিকা লৈ মানুহ

এজন এঠাইত বৈ থাকে। ওজাপালিয়ে যেতিয়া লখিন্দৰৰ সৰ্প
দংশন কৰি পদারলী গাব ধৰে সেই মানুহজন মাটিত বাগৰি
পৰি মুৰ্চ্ছা যায়। আৰু পুনৰ জনম লাভ কৰা অধ্যায়
নোগোৱালৈকে মানুহজন মুৰ্চ্ছিত অৰস্থাতে পৰি থাকে। যেতিয়া
অধ্যায় গায় শেষ কৰে তেতিয়া মানুহজনে পুনৰ জনম লাভ
কৰে। ইয়াক সুকলান্তী ওজাপালি বুলিও কোৱা হয়। পুৰাণ-
মহাভাৰত গোৱা ওজাপালি এই ওজাপালিক ব্যাম গোৱা
ওজাপালিও বোলে। ব্যাস ওজাপালিত ১৪ বা ১৫ জন পালি
থাকে। ওজাই প্ৰথমে ‘হৈৰে ধনতে টানেমা’ বুলি বন্ধা ৰাগ দি
কীৰ্তন ঘোষাৰ শ্ৰীকৃষ্ণয়ে বাসুদেৱায় দৈৱকী নন্দন’ বুলি এই
শ্লোকৰ অৰ্থ অনুসৰি হাত দি গায় আৰু শেষত বানা গাই
ভগৱানক প্ৰাৰ্থনা কৰি সামৰণি মাৰে। ৰাগ, গীত, দিহা থিয়
ৰাগমালিতা, বাদ্য, খিয়ালি, ধূৰা, বানা আদি উপদেশ হৈছে
ওজাপালি নৃত্যানুষ্ঠান প্ৰদৰ্শনৰ মূল বিভাগ।

ঘৰৱা ভাষা, ঘৰৱা পৰিবেশ, ঘৰৱা ফঁকৰা যোজনা,
উপমা আৰু চিত্ৰকলাৰ আলমত ওজাপালিৰ অভিনয়ে বঙ্গে
বসে পুৰিপুষ্টি লাভ কৰিছে। ওজাপালিয়ে অসমীয়া সংস্কৃতিৰ
ঐতিহ্য বহন কৰি আহিছে।

কয়টি (Coyote)

উত্তৰ আমেৰিকাৰ পশ্চিম সমতল অঞ্চলৰ এবিধ বেগী, বুধিয়ক স্তন্যপায়ী
প্ৰাণী। দেখিবলৈ কুকুৰনেচিৱাৰ দৰে আৰু ক্ষুদ্ৰাকৃতিৰ।

(বিশ্বকোষ, পঞ্চম খণ্ড, পৃষ্ঠা নং ৮৫-খ)

ফুলপাহৰ শব্দঃ এক অরলোকন

বৰ্ণালী শৰ্মা

স্নাতক পদ্ধতি ষাণ্মাসিক

‘ফুলপাহৰ শব্দ’ পূৰ্বৰী বৰমুদৈৰ এক অগতানুগতিক বিষয়বস্তুৰ আলমত ৰচনা কৰা এটা উন্নত মানদণ্ডৰ গল্প। য'ত এজনী কণমানি ছোৱালীৰ সৈতে ঘটা এটা সৰু ঘটনাৰ বৰ্ণনাৰ মাজেৰে শিশু মনস্তত্ত্বক অধ্যয়ন কৰাৰ প্ৰয়াস পৰিস্ফুত হৈছে।

ফুলপাহ এজনী তেনেই এধানমান ছোৱালী। স্কুললৈ কেতিয়াৰা দেউতাক বা আন কোনোবাই অনা নিয়া কৰা কণমানিজনী স্কুললৈ যাবলৈ আৰম্ভ কৰিছে মাথো। পিতৃ-মাতৃৰ শংকা কিয়নো ৰেলৰ আলিত গাড়ী, মটৰ, মানুহ, বিঙ্গা, চাইকেলৰ উদুলি-মুদুলি। ঘটনা ঘটিবলৈ বেছি সময় নালাগে।

এদিন কিবা কথাত স্কুল সোনকালে ছুটী হ'ল। তাই এজনী কাণসমনীয়া ছোৱালীৰে সৈতে ঘৰ পালেহি। তাকে দেখি মাক আৰু আইতাক হতভন্ধ হ'ল। অচিনাকী এজনী ছোৱালী লগত

লৈ অহাৰ বাবে মাকৰ স্বভাৱিকতে খং উঠিল। কিন্তু আনফালে দুয়োজনী কণমানি খেলাত ব্যস্ত অথচ ইজনীয়ে সিজনীৰ ভাষা বুজি নাপায়। ফুলপাহৰ মাকে ছোৱালীজনীৰ পৰিচয় জানিবলৈ চেষ্টা কৰে। কিছুসময়ৰ পাছত দেউতাকে অকণমানিজনীক নিজৰ ঘৰত হৈ আহে।

এই পৰিস্থিতিটোৰ আঁত ধৰি গল্পটোৰ নিৰ্মাণ কৰা হৈছে। এজনী চিনি নোপোৱা ছোৱালী নোসোধা - নোপোছাকৈ ঘৰলৈ অনাৰ বাবে ফুলপাহ নামৰ কণমানিজনীক যিমান ভয় খুৱাব পাৰি সিমানখিনি ভয় খুৱালে আৰু খঞ্জো কৰিলে।

শিশুৰ মনোজগতৰ বিশ্লেষণ আৰু এজনী কণমানিৰ দৃষ্টিৰে পৃথিবীখন নিৰীক্ষণ কৰি বৰমুদৈয়ে এক অৰ্থবহুল ব্যঙ্গনাৰে গল্পটো নিৰ্মাণ কৰিছে।

সৰু পৰিস্থিতি এটাৰ আলম লৈ গল্পকাৰে ফুলপাহৰ জৰিয়তে শিশুৰ মনোজগতক বৰ্ণনাধৰ্মী কৌশলেৰে ৰচনা কৰা গল্পটোৰ বিষয়বস্তু প্ৰকাশ কৰাৰ বাবে সফল প্ৰচেষ্টা কৰিছে। শিশু এক কোমল ফুলৰ দৰে। আলসুৱা, নিষ্কলুষ আৰু নিষ্পাপ। পৃথিবীৰ কোনো নিয়মে স্পৰ্শ কৰিব নোৱাৰে। সেয়ে হয়তো ফুলপাহে স্কুলৈ যোৱা তৃতীয় দিনাই পৰম্পৰাৰ ভাষা বুজি নোপোৱা এজনী ছোৱালীক নিৰ্ভয়ে ঘৰলৈ লৈ আহিছে। আকাৰ ইংগিতেৰে হিন্দী ভাষী সৰু ছোৱালীজনীকো নিৰ্ভয়তা প্ৰদান কৰিছে। মাথো হৃদয়ৰ ভাষাৰে দুয়োজনী খেলাত মগ্ন হৈছে। বাহিৰৰ জগতখনৰ কোনো কথাই সিহাঁতক স্পৰ্শ কৰিব পৰা নাই। একো নভবাকৈ কৰা ফুলপাহৰ কাণ্ডটোৱে ঘৰৰ মানুহক চিন্তাত পেলাইছে। তাৰ বিপৰীতে --- ‘দুয়োজনী ছোৱালীয়ে একান্তমনে খেলিছে। জগত সংসাৰ সিহাঁতে

পাহাৰি গৈছে। কাৰো মুখত কথা নাই, মাথো মাজে মাজে খিল খিল হাঁহিৰ শব্দ। হাত ছিগা পুতলা, চকু এটা হোহোৱা হাঁহ, খেলনা কাঁহি-বাটি, আইতাকে সাজি দিয়া ফটাকানিৰ কইনাজনী অকণ অকণ ছোৱালী দুজনীৰ বাবে পৰম সম্পদ হৈ পৰিছে। কাৰো কথা সিহঁতৰ কাণত পৰা নাই - কাণত পৰা নাই একো শব্দ। নিজা নিজা ৰূপ, বৰ্ণ, শব্দ, স্পৰ্শ আৰু সুবাস মিহলাই তৈয়াৰ কৰি লোৱা নিজৰ পৰিপূৰ্ণ জগতখন লৈ দুজনী বিভেল হৈ আছে।'

এয়াই শিশুৰ মনোজগত, পৃথিৰী। গল্পকাৰে সুন্দৰভাৱে শিশুৰ মনক উপলক্ষি কৰি তাক সাকাৰ ৰূপ দিছে। শিশুৰ মনে সমাজৰ সকলো নীতি নিয়মক বিতাড়ন কৰি এখন মনে সজা পৃথিৰীত বসবাস কৰি থাকে। আচলতে সিহঁত অনৱৰতে সাৰে থাকে। ফুলপাহে সপোন দেখে পথিলা, চৰাই, আকাশৰ তৰাব পৰা মেকুৰী পোৱালিটোলৈকে। গৰুজনীৰ পোৱালি হোৱাৰ কথাটো, মেকুৰীজনীৰ তিনিটা পোৱালি হোৱাৰ ঘটনাটো ফুলপাহৰ পৃথিৰীখনত সংযোজিত হয়। ফুলপাহে মেকুৰী পোৱালি, কুকুৰ পোৱালি, ফুল এই সকলোৰোৰ লগতে কথা পাতে। গল্পকাৰে ফুলপাহৰ মনোজগতৰ এই দিশবোৰ ফুটাই তুলি শিশু এটিৰ আপোনমনক যেন গল্পটোত উপস্থাপন কৰিছে।

শিশু মন কল্পনাপ্ৰণ। সেয়েহেহয়তো ফুলপাহো কল্পনাৰ বাজ্যত পাখি মেলি ঘূৰি ফুৰে। ইয়াৰ বাবেই শিশুৰ মনত উদয় হয় কিছুমান বেনামী প্ৰশ়াৰ, সিহঁতৰ মনে এই প্ৰশ়াৰোৰ উত্তৰ বিচাৰি হাঁহাকাৰ কৰে। যেতিয়া হাস্পিতালৰ পৰা মাকে ফুলপাহক লৈ অনা বুলি গম পায় সেই সময়ত আইতাক ককাক ক'ত আছিল বুলি সুধি ফুলপাহে আইতাকক ব্যতিব্যস্ত কৰি তুলিছে। কৌতুহলী শিশুমনক গল্পকাৰে গল্পত এইদৰে প্ৰকাশ কৰিছে -

"..... আকাশৰ বছ ওপৰত এজনী চিলনী উৰি ফুৰে। ফুলপাহৰ কল্পনাৰ জগত শিহৰিত হৈ উঠে। চিলনীজনীয়ে বোধহয় জীয়েকলৈ মণি মুকুতা, গোৰাতেল, আইনা-ফণি বিচাৰি ফুৰে। ফুলপাহৰ লগত পঢ়া ছোৱালী

এজনীৰ মাক হাস্পিতাললৈ যায়। দুদিনমান হাস্পিতালত থাকি লগত মাইনা এটা লৈ ঘৰলৈ আহে।"

"মোকো মাই এনেকৈয়ে হাস্পিতাৰ পৰা লৈ আহিছিল।" তাই আইতাকক সোধে -

'মোক হাস্পিতালৰ পৰা লৈ আহোঁতে আপুনি ক'ত আছিল আইতা মা ?'

'মই ইয়াতে আছিলো।'

'ককাদেউতা ক'ত আছিল ?'

'ককাদেউতাই স্বৰ্গৰ পৰা তোক চাই আছিল।'

'আপোনাক হাস্পিতালৰ পৰা আনোতে মই ক'ত আছিলোঁ ?'

ফুলপাহৰ মনত খুদুৱাই থকা বহত কথাই তাইৰ মনলৈ বিভিন্ন প্ৰশ্ন আহি থাকে। উক্মুকাই থকা প্ৰশ্নবোৰৰ কিছুমানৰ উত্তৰ তাই পায়। কিছুমানৰ নাপায়। উত্তৰ পোৱা প্ৰশ্ন বাঢ়ে, উত্তৰ নোপোৱা প্ৰশ্নও বাঢ়ে।'

এনেদৰে আলোচনা কৰিলে দেখা যায় যে 'ফুলপাহৰ শব্দ' গল্পটোত শিশু মনোজগতৰ আভ্যন্তৰীণ বিভিন্ন দিশ গল্পকাৰে কলাসন্মতভাৱে উপস্থাপন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।

এক অন্য দিশেৰে আলোচনা কৰিলে পৰিলক্ষিত হয় যে গল্পকাৰে গল্পটোত আধুনিক সমাজৰ নিৰ্মম বাস্তৱতা সুন্দৰ ৰূপত ফুটাই তুলিছে। সময়ৰ পৰিবৰ্তনৰ লগে লগে সমাজলৈও পৰিবৰ্তন আহিছে। কেইটামান দশকৰ আগলৈকে ল'বা-ছোৱালীক স্কুললৈ অনা-নিয়া কৰাতো বিশেষ গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয় নাছিল। কিন্তু গল্পটোৰ প্ৰাৰম্ভতে ফুলপাহ অকলে স্কুলৰ পৰা অহা কথাটোৱে মাক-দেউতাকৰ মনত চিন্তাৰ ছাপ পৰা কথাই আধুনিক স্থলিত সমাজৰ নিৰ্মতা আৰু বিশ্বখ্লতাৰ দিশটো প্ৰতিভাত কৰিছে।

একেদৰে ফুলপাহৰ মনৰ কথা বিশ্লেষণ কৰিবলৈ যাওঁতে গল্পকাৰে আধুনিক জীৱনৰ প্ৰতি সংশয়ক প্ৰকাশ কৰিছে এনেদৰে -

"কিয় মানুহে ফটকা ফুটাৰ শব্দটোও গুলীয়াগুলীৰ শব্দ বুলি ভয় থাই উঠে ? কিয় নৈ বৈ যোৱাৰ কলকল শব্দটো মানুহে গুলীবিদ্ধ বুকুৰ পৰা ওলোৱা তেজৰ শব্দ বুলি চনক

খাই উঠে, চৰায়ে মাতিলে বিনিব শব্দ বুলি কিয় ভাবে? শিশুৰ হাঁহিৰ শব্দত কিয় মানুহে অনিশ্চয়তাৰ শব্দ শুনে?”

শব্দহীন এক হৃদয়ৰ ভাষাৰে ফুলপাহ আৰু অসমীয়া ভাষা নুবুজা এজনী কণসমনীয়া ছোৱালীয়ে কথা পাতিছে, খেলিছে। সেয়াও এক ভাষা, একো একোটা শব্দ। কিন্তু ডাঙৰ হৈ অহাৰ লগে লগে সেই ভাষা নুবুজা হৈ আহে। দৰাচলতে সমাজৰ বাক্সোনেৰে বাঞ্ছ খাই তথাকথিত নীতি নিয়মৰ আবেষ্টনীয়ে মানুহক সেই শব্দক অনুভৱৰ পৰা আঁতৰাই পঠায়। একেদৰে ভাষাক কেন্দ্ৰ কৰি গঢ়ি উঠা সাম্প্রতিক সময়ৰ মানুহৰ সংঘৰ্ষক বৰ্ণনা প্ৰসংগত গল্পকাৰে উত্থাপন কৰিছে —

‘কি প্ৰয়োজন? ভাষাৰ কি প্ৰয়োজন? ভাষাৰে এটা জাতিৰ সংস্কৃতিও হয় উত্তৰণে হয়, কিন্তু ভাষাৰ বাবেই মানুহে ইজনে সিজনৰ লগত যেতিয়া শক্ৰতা আচৰণ কৰে, ইজনে বেলেগ এটা ভাষা কোৱা সিজন মানুহৰ তেজেৰে হাত ৰঙা কৰাৰ ফন্দী তৈয়াৰ কৰে, কি প্ৰয়োজন?’

এনেদৰে গল্পটোৰ মূল বিষয়বস্তু প্ৰকাশ কৰিবলৈ যাওঁতে প্ৰাসংগিক ভাৱে গল্পকাৰে এক নিৰ্মম জনসমাজৰ বাস্তৱিক ছবি গল্পটোত প্ৰতিভাত কৰিছে।

দৰাচলতে ‘ফুলপাহৰ শব্দ’ৰ মাজেৰে নিষ্কলুষ শিশুৰ মনোজগতৰ বিপৰীতে ডাঙৰ মনোজগত কিমান প্ৰদূষিত বা পৰিস্থিতিয়ে কিমান প্ৰদূষিত কৰে তাকেহে দেখুৱাবলৈ বিচৰা হৈছে যেন অনুমান হয়। কাহিনী কথনৰ ওপৰঞ্চিকৈ য’তেই সুবিধা পায় তাতেই বৰ্ণনাৰে সেই কথা প্ৰকাশ কৰিছে।

ফুলপাহে হিন্দী ভাষী কণমানিজনীক ঘৰৰ মানুহে নজনাকৈ লৈ আহোঁতে ঘৰখনত এক হাহাকাৰৰ সৃষ্টি হয়। কিন্তু ফুলপাহ নিৰ্বিকাৰ, তাইৰ এই নিৰ্বিকাৰিতাই ঘৰখনত চাঞ্চল্যৰ সৃষ্টি কৰে। ফুলকুমলীয়া ছোৱালীজনীক সৈ কঢ়াবলৈ যিমান খৎ দেখুৱাব পাৰি দেখুৱাইছে —

“আজিৰ পৰা অকলে অকলে স্কুলৰ পৰা আহিবিনে ফুলপাহ? দুষ্ট হৈছ দিনে? স্কুলৰ পৰা অকলে অকলে

ঘৰলৈ আহ। লগত ছোৱালী লৈ আহ। নাহো বুলি ক। অকলে অকলে স্কুলৰ পৰা আঁহোতে কোনোবাই ধৰি লৈ গৈ কাৰোবাক দি দিয়েগৈ যদি? কুকুৰে খেদে যদি?”

গোটেই ঘটনাটোৱে এধানমান ফুলপাহৰ স্বচ্ছ আৰু নিৰ্মল মনটোক ডাৰবেৰে ওপচাই পেলালৈ যেন। কাৰণ — ‘তাই সুন্দৰকৈ বুজি পালে যে স্কুলৰ পৰা অকলে অকলে অহাতো আৰু ‘হিন্দী’ ছোৱালী এজনীক তাইৰ মাক-দেউতাক কোনো গম নোপোৱাকৈ লগত লৈ অহাটো অতি দোষণীয় কাম।’ — এইদৰে আমি নিজৰ অজ্ঞাতেই শিশুৰ কোমল মনক কলুষিত কৰো।

ভাষা বুজি নোপোৱাকৈ, শব্দ নুবুজাকৈয়ে আনন্দ, হৰ্ষ, বিষাদ, জন্ম-মৃত্যুৰ পাৰ্থক্য নুবুজা ফুলপাহৰ বাবে ভাষা অপৰিহাৰ্য নহয়। তাইৰ নিজাটোক একোটা ভাষা আছে, হৃদয়ৰ ভাষা। কাৰণ তাই হৃদয়ক বুজি পায়। শিশুৰে এই ভাষাৰে কথোপকথন কৰিব পাৰে। এইখিনিতে গল্পকাৰে আমাৰ জীৱনৰ বাবে আৱশ্যকীয় এটা উমৈহতীয়া ভাষাৰ কথা বৰ্ণনা কৌশলেৰে ধূনীয়াকৈ উপস্থাপন কৰিছে। যি ভাষাত কোনো শব্দ নাথাকে। যাক ক’ব পাৰি ভাষাৰ পূৰ্বৰ ভাষা, শব্দৰ পূৰ্বৰ ভাষা। বৰমুদৈয়ে শিশু আৰু ডাঙৰ হোৱা মানুহৰ মনৰ প্ৰদূষণৰ কথা বৰ্ণনা কৰিছে এনেদৰে —

“শব্দ নোহোৱাকৈ মনৰ ভাৱ বিনিময় কৰাত অসুবিধা কি ঠাৰে চিয়াৰে? আকাৰ-ইংগিতে? ডাঙৰ মানুহখিনিৰ অসুবিধা হ’ব পাৰে, যি হৃদয়খনকে বুজি নাপায়, বুজি পায় ব্যাকৰণৰ সূত্ৰ। তেওঁলোকে ভাষা বুজি নাপায়, সৃষ্টি কৰে শব্দ প্ৰদূষণ। তেওঁলোকে ইয়াকে বুজি নেপায়, কিয় অগ্ৰিৰ অন্ত হাতত থকাৰ পাছটো তেওঁলোক কঁপি থাকে। ফুলপাহৰ কথা সুকীয়া। সকলো ধৰণৰ প্ৰদূষণ ৰোধ কৰিবৰ বাবেই প্ৰথীৱীত জন্ম হয় শিশু।

আচলতে আমি স্বীকাৰ নকৰিলে নহ’ব যে আমাৰ জীৱনৰ নিৰ্মম ট্ৰেজেডি এইটোৱেই - আমি আমাৰ হৃদয়ৰ ভাষা বুজি নাপাও বা পৰিস্থিতিয়ে আমাৰ বুজি নাপাবলৈ বাধ্য কৰায়। পৰিস্থিতিয়ে আমাৰ বহু দূৰলৈ ঠেলি লৈ যায়, য’ত

কিছুমান বেলেগ শব্দ শিকো। ফুলপাহৰ শব্দৰ সতে তাৰ সামঞ্জস্য নাই। আমি পাহৰি যাওঁ ‘হিন্দী’ ছোৱালীজনীৰ লগত ভাৱ বিনিময় কৰা ফুলপাহৰ ভাষা তাই সম্পোনত ব্যৱহাৰ কৰা ভাষা। যিবোৰ এতিয়াও প্ৰদূষিত হোৱা নাই – “যি শব্দ পৃথিবীৰ জন্মক্ষণৰ সেই মহানাদৰ পৰম শব্দ - শক্তিশালী আৰু প্ৰাৰ্থনা সংগীতৰ দৰে পৰিত্ব জীৱন আৰু জগতৰ পৰিচয়।”

ডাঙৰ হোৱাৰ দুখে আমাক প্ৰদূষিত কৰিলেও গল্পটোৰ সামৰণি কৰিছে এক মদু আশাৰাদেৰে। আমি ইজনে সিজনক বুজিবলৈ মানুহ হৈজীয়াই থাকিবলৈ ব্যাকৰণৰ জটিল সূত্ৰে বন্ধা ভাষাৰ প্ৰয়োজন নাই। আমি যদি ইজনে সিজনক বুজিবলৈ চেষ্টা কৰোঁ। তেন্তে বহু শব্দ হয়তো অথইন হৈ পৰিব। এনে শব্দৰ প্ৰয়োজনো নাথাকিব। কিয়নো –

“আমাৰ প্ৰয়োজন হৃদয়ৰ নিঃশব্দ শব্দৰ প্ৰেমৰ মহানাদ।”

এইদৰে দেখা যায় যে গল্পকাৰে গল্পটোত শিশু আৰু

ডাঙৰ মানুহৰ মনোজগতৰ তুলনা কলাত্মক ভাৱে কৰি দেখুৱাবলৈ সক্ষম হৈছে। মূলতঃ উপন্যাসিক হিচাপে প্ৰতিষ্ঠিত বৰমুদৈৰ ‘ফুলপাহৰ শব্দ’ যেন ঠাৰিবে সৈতে এপাহ ফুল। প্ৰাঞ্চল ভাষাৰে গৱেষণাধৰ্মী দৃষ্টিভঙ্গীৰে মূল কাহিনীৰ উপজীৱ্য কৈ আধুনিক জীৱন যাত্ৰাৰ ফোপোলা স্বৰূপতো উদঙ্গবলৈ চেষ্টা কৰিছে। ‘ফুলপাহৰ শব্দ’ আচলতে লেখিকাৰ সূক্ষ্মদৃষ্টিত ধৰা পৰা আধুনিক জীৱনৰ বাস্তৱতাৰ দলিল স্বৰূপ। কিন্তু ফুলৰ দৰে নিষ্পাপ, হৃদয়ৰ সমস্ত পৰিত্বতাক একত্ৰিত কৰি ৰখা শব্দৰেহে এই পৃথিবীত ভাৱৰ আদান-প্ৰদান হওক ধৰনিত হওক মহানাদ – এই আকৃতিয়েই প্ৰকাশিত হৈছে ‘ফুলপাহৰ শব্দ’ গল্পটোত।

পূৰবী বৰমুদৈৰ আন ৰচনাসমূহ বাদ দি কেৱল এই গল্পটো পঢ়িয়ে একেষাৰে ক'ব পাৰি তেওঁ যে এজন সফল গল্পকাৰ। তেন্তেতৰ ৰচনাৰীতি হৃদয় চুই যোৱা ভাষা, সহজ সৰল প্ৰকাশ ভঙ্গীয়ে এই গল্পটীক অলংকৃত কৰিছে।

ওমৰ খায়াম (Omar Khayam) (১০৪৮-১১৩১)

- ইৰানৰ ফাট্চী ভাষাৰ বিখ্যাত কৰি। তেওঁ এগৰাকী গণিতজ্ঞ আৰু
- জ্যোতিৰ্বিদো আছিল। তেওঁৰ সম্পূৰ্ণ নাম আছিল ওমৰ এবন ইত্রাহিম অল খায়াম।
- ওমৰ খায়মে বীজগণিত, জ্যোতিৰ্জ্ঞান, চিকিৎসাশাস্ত্ৰ, দৰ্শন আদিৰ ক্ষেত্ৰতো
- বিশিষ্ট বৰঙণি আগবঢ়াইছিল যদিও পৰৱৰ্তী সময়ত তেওঁ কৰি হিচাপেহে অধিক
- পৰিচত হৈ পৰে। ‘ৰোবাই’ বা ‘ৰুবাই’ নামৰ চাৰিশৰীয়া কবিতাৰ শৃঙ্খলাৰ বাবে
- ওমৰ খায়াম স্মাৰণীয় হৈ আছে।

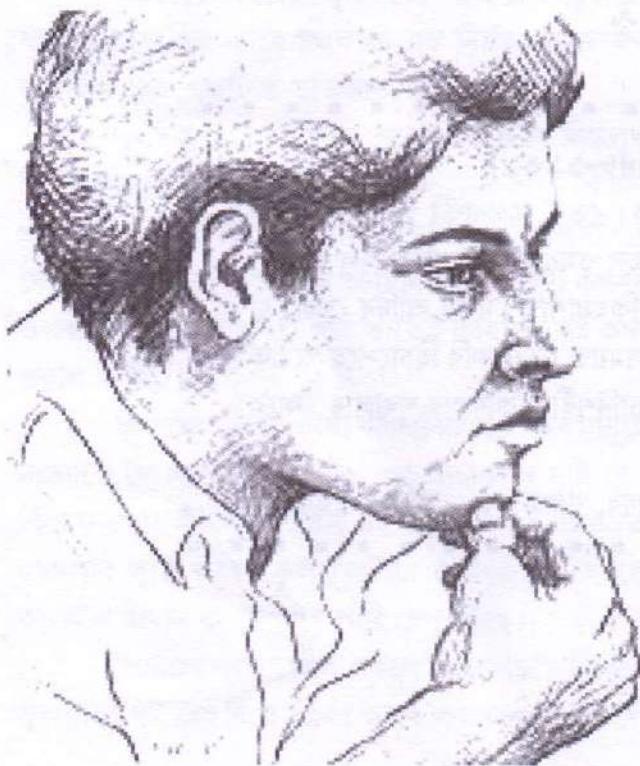
(বিশ্বকোষ, পঞ্চম খণ্ড, পৃষ্ঠা নং ১২০-ক)

আমি আৰু আমাৰ মানসিকতা

জ্যোৎিশ্মণ বৰা

প্ৰাক্তন ছাত্র

পৃথিৰীত আটাইতকৈ সুখী আৰু স্বাধীন মানুহ বুলি
ক'ব পৰাকৈ আমি নিজকে কিমান প্ৰস্তুত কৰিব পাৰিছো ?
আমি সকলোৱেই সমাজপ্ৰিয় ব্যক্তি, কিন্তু আমি সমাজক
আজি পৰ্যন্ত কি দিব পাৰিছো ? আমি সকলো আমাৰ
সমাজখনৰ প্ৰতি সচেতন নে ? আমি সমাজৰ মানৱ সম্পদ
উন্নয়নৰ কাৰণে কি কাৰ্যপদ্ধা হাতত লৈছো ? সমাজখনৰ
উন্নতি আৰু নাৰী সৱলীকৰণৰ ক্ষেত্ৰত আমি কি কৰিব
পাৰিছো ? সমাজখন হৈয় কৰা ধৰণ, যৌতুক, শিক্ষাক্ষেত্ৰত
আমি নিজে কিমান সচেতন ? নে মানৱ সম্পদৰ নেতৃত্বক
চৰিত্ৰ গঠন নে মূল্যবোধ শিক্ষাৰ অভাৱ ? মানৱ সম্পদৰ

গঠনৰ ক্ষেত্ৰত দায়িত্ব কাৰ ? এনে ভালেমান প্ৰশ্নৰ সন্ধিক্ষণত
উ পস্থিত হোৱা আমাৰ সমাজখনৰ কেইটামান দিশ
আগবঢ়োৱাৰ প্ৰয়াস কৰা হৈছে।

বৰ্তমান আমাৰ সমাজ ব্যৱস্থা যদি চাৰ ঘাঁওঁ আমাৰ
শিক্ষা ব্যৱস্থা বহুগুণে উন্নৰ্গামী হোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। তথাপি
আমি সকলোৱে প্ৰকৃতাৰ্থত শিক্ষিত বুলি ক'ব পাৰোনে ?
কিয়নো আজিৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাত পাঠ্যপুঁথিৰ জ্ঞান কেৱল
পাঠ্যপুঁথিতে সন্নিবিষ্ট হৈ থকা পৰিলক্ষিত হয়। সঁচা কথা
ক'বলৈ গ'লৈ সৌ তাহানি গুৰুৰ আশ্রমত থাকি সকলো কাম-
কাজত গুৰুৰ সহায় হোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলেহে প্ৰকৃত শিক্ষা
আহৰণ কৰিছিল। কিন্তু আজিৰ তাৰিখত যদি আমি চাুঁ ছাত্ৰ-
ছাত্ৰী সকলৰ মাত্ৰ স্কুল বা কলেজৰ শিক্ষাতোই তেওঁলোকৰ
জ্ঞান আবদ্ধ হৈ থাকে। আজিকালি ডাক্তাৰ, ইঞ্জিনিয়াৰ,
প্ৰফেচাৰ আদিয়েই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ শিক্ষা আহৰণৰ মূল
উদ্দেশ্য হৈ পৰা দেখা গৈছে। কিয়নো এটা পৰম্পৰা আমাৰ
সমাজত চলি আহিছে – কাৰোবাৰ অভিভাৱক যদি ডাক্তাৰ
তেখেতৰ সন্তানো ডাক্তাৰ হোৱাটোৱেই অভিভাৱকজনে বিচাৰে
বা পিতৃ-মাতৃ যদি ইঞ্জিনিয়াৰ বা প্ৰফেচাৰ হয় তেওঁলোকৰ
সন্তানো ইঞ্জিনিয়াৰ-প্ৰফেচাৰ হোৱাকে বিচাৰে। এইটো এটা
স্বাভাৱিক কথা। ইয়াৰ দ্বাৰা মই কোনো অভিভাৱক বা তেখেত
সকলৰ চিন্তাধাৰাৰ বিকোন্ধাচৰণ কৰিব বিচৰা নাই। মই ইয়াৰ
দ্বাৰা ইয়াকে কৰ বিচাৰো যে প্ৰত্যেকেই একো একোজন মানৱ
সম্পদ গঢ় দিয়ক যাতে তেওঁলোকেই আমাৰ এই দুৰ্বল সমাজৰ
ৰক্ষক হিচাপে থিয় দিয়ে। আজি সমাজত ডাক্তাৰ, ইঞ্জিনিয়াৰ,
প্ৰফেচাৰ, পুলিচ সকলোৱেই সমাজৰ বাবে একোটা গুৰুত্বপূৰ্ণ

অবদান, মাত্র মই ইয়াকে ক'ব বিচারো যে আমাৰ দেশৰ প্ৰত্যেকজন এজন এজন দেশৰ সুনাগৰিক হওঁক। দেশৰ সৰ্বাংগীন উন্নতিৰ হকে মাত মাতক। দেশ, জাতি-মাটিৰ বাবে মাত মতাৰ সাহস আনক আৰু দেশৰ মানৱ সম্পদ গঠনত সহায় কৰক। নিজৰ বৃক্ষিৰ লগতে আন দহজনক সহায় কৰক যাতে তেখেতৰ লগতে আন দহজনো আগবাঢ়ি আহক। যদি আজিৰ তাৰিখত আমি আমাৰ নিজৰ নিজৰ মাজতে আবদ্ধ হৈ থকো আমাৰ দেশ কেতিয়াও আগ নাবাঢ়িৰ। আজিৰ ভোগবাদী সমাজ ব্যৱস্থাত দেখা যায় যে, মানুহে মাত্র নিজৰ কথাই চিন্তা কৰে কিয়নো প্ৰত্যেকৰে একোটা ঘৰ, পৰিয়াল আছে। কিন্তু মই ক'ব বিচারো প্ৰত্যেকে যদি নিজৰ লগতে আন দহজনক শিক্ষাৰ পোহৰ বিলাই, তাৰ ফলত তেখেতসকলৰ কোনো অপকাৰ নহয়, বৰঞ্চ তেওঁ নিজৰ লগতে আন দহজন মানৱ সম্পদ গঠনত সহায়হে কৰিব যি ভৱিষ্যত জীৱনত আন দহজনৰ বাবে পথ প্ৰদৰ্শক হিচাপে চিহ্নিত হ'ব। কিয়নো আজিৰ সমাজত মানৱ সম্পদৰ চূড়ান্ত অৱক্ষয় ঘটিছে যাৰ পৰিণতি আমাৰ সকলোৰে অনুমেয়।

ভাৰতবৰ্ষ এখন স্বাধীন দেশ। স্বাধীন হোৱা ৬৮ বছৰ পিছটো যদি একোবাৰ প্ৰশ্ন কৰিচাওঁচোন আমি কিমান স্বাধীন। আজি আমাৰ প্ৰত্যেকজন সচেতন ব্যক্তিক প্ৰশ্ন কৰিব বিচাৰো আমাৰ দেশত স্বাধীনতাৰ পাচত চলি থকা লুঞ্ছন, অন্যায়, অনীতি এইবোৰ কিহৰ লক্ষণ? আজি স্বাধীনতা সংগ্ৰামী এজনৰ পেঞ্চনৰ ক্ষেত্ৰত হোৱা লুঞ্ছনৰাজ, আজি ৭০ বছৰীয়া আইতাৰ বৃন্দ পেঞ্চন, ৰাতি ৰাস্তাত নিৰাপত্তাহীনতাত ভোগা বাইদেউ গৰাকী, ভন্টি আৰু কাৰোবাৰ নামত ছান্দা তুলি ভোগবিলাসত কটোৱা এই বগা পোচাকধাৰী নেতাসকল, তেখেত সকলে বুজেনে তেওঁলোকে ভুল কি কৰিছে? ক'ত যায় তেতিয়া আমাৰ

সকলোৰে চিনাকী কটখন পুলিচথানা ক'ত থাকে, মিটিংত দেশ, জাতি মাটি শঁ'গান দিয়া বগা পোচাকধাৰী সকল। কেইটামান চাউলৰ বাবে, কেইটামান পইচাৰ বাবে অলপ ন্যায় বিচাৰি অফিচে অফিচে ঘূৰি ফুৰা সকলক কোনোবায় ঘূৰি চায়নে? তেখেতসকলে কেতিয়া ন্যায় পাব? মই ইয়াৰ দ্বাৰা এটা অনুৰোধহে জনাও মাত্র বাতানুকুলৰ বতাহত মেল মৰা সেই মহান বুদ্ধিজীৱী সকল, দেশৰ কথা কোৱা ডাঙৰ ডাঙৰ নেতাসকল শীত-তাপ নিয়ন্ত্ৰিত কোঠা এৰি অলপ ভাত কেইটামান, টকা কেইটামানৰ বাবে কন্দা সেইসকল পিড়ীতসকলক চাওঁক অন্যথা আমাৰ দেশে আন এজন বদল বৰফুকুলক জন্ম দিয়াত মোৰ বোধেৰে আৰু বেছি পলম নকৰিব। সময় কেতিয়াও একেইন্যায় যদি আমি এই অন্যায়ৰ বাবে মুকলিকৈ ৰাইজৰ মাজলৈ ওলাই নাহো, এনেদৰেই যদি সময় পাব কৰো আমি আৰু ১০০ বছৰ দেশখন পিচুৱাই যাম। আজি বিশ্বায়নৰ দিনত আমি নিজকে প্ৰশ্ন কৰা উচিত আমি কিমান সচেতন, আমি কিমান সৎসাহসী? যদি আমি সঁচাকৈয়ে সচেতন তেন্তে দেশ এখন উন্নতিৰ ক্ষেত্ৰত আমাৰ কৰণীয় একো নাইনে? আমাৰ দেশ, আমাৰ মাটি, আমাৰ সাহস, সকলোৰে বন্ধকত হৈছো নেকি? যে আমি ইমান অন্যায়ৰ পাছতো মাত মহাৰ সৎ সাহসকণ গোটাৰ পৰা নাই। জুই পুৰি হাত পোৱাৰ পাছতো যদি আমি অন্যায়ৰ বিৰুদ্ধে মাত নামাতো আমি নিজেও এদিন এই ৰোগৰেই ভুক্তভোগী হ'ম। মই সকলোকে অনুৰোধ জনাও যে আমি সকলো আগবাঢ়ি যাওঁ আৰু অন্যায়, ব্যভিচাৰৰ পক্ষে থিয় দিও, অন্যথা কালিলৈ অকণমান ন্যায় বিচাৰি আমিও কান্দিব লাগিব তেতিয়া কোনো নাথাকিব নিজক সহায় কৰা বাবে। আমি স্বাধীন ভাতৰ যিহেতু নাগৰিক আমি সকলোৰে সচেতন হোৱা উচিত তেতিয়াহে আমি নিজৰ লগতে সমাজখন আগবাঢ়ি যোৱাত সহায়ৰ হাত আগবঢ়াব পাৰিম।

প্রবন্ধ বিতান

আজি যুরশক্তি কোনদিশে ধারমান তাক আমি সকলোরে দেখিছো। অভিভাবক সকলোকে অনুরোধ জনাও যে, আজির তাৰিখত আমি যিমান আন্দোলন, ধৰ্ণা আদিৰ দৰেই কাৰ্যপঞ্চা হাত নলও কিয়? যেতিয়া লোকে যুৱক-যুৱতী সকলৰ মানসিকতা সলনি কৰিব নোৱাৰো সেই পৰ্যন্ত আমি আমাৰ যুৱশক্তি তথা যুৱ সমাজক আগবঢ়াত কষ্ট হ'ব। আজিৰ তাৰিখত বাবুকৈয়ে দেখা পোৱা সমস্যা হত্যা, ধৰ্ণণ, লুঠন, পিতৃ-পুত্ৰৰ দৰ্শন আগতেই আছিল যদিও এতিয়া সেইবোৰ অধিক হোৱা দেখা যায়। তাৰ বাবে জানো আন্দোলন, ধৰ্ণা আদি দি কিবা লাভ আছে? আমি নিজকে নিজে প্ৰশ্ন কৰা উচিত যে আমি কিয় সমাজৰ পৰা এইবোৰ সমস্যা নিৰ্মূল কৰিব পৰা নাই? আমি প্ৰত্যেকে চৰকাৰ, পুলিচ আদিলৈ হাত সাৰটি বহি থাকো কিন্তু তাৰ বাবে প্ৰত্যেকজন সচেতন নাগৰিকেই অপৰাধী কাৰণ আমি ইমানখিনি সমস্যা দেখাৰ পাচতো আমি কোনো পদক্ষেপ ল'ব পৰা নাই কিয়? মই ইয়াৰ দ্বাৰা এটা কথা সূচাব বিচাৰিছো যে আমি যুৱ সমাজ যদি সজাগ নহও, সচেতন নহও তেন্তে এনে নন সমস্যাই আমাক দেখা দিব। আমি আজি ভোগবাদী সমাজ ব্যৱস্থাত সোমাই পৰিষ্ঠে কাৰণ সঘনে দেখা পোৱা যায় যে স্কুল বা কলেজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ হাতত বিলাসী এটা সম্পদ ম'বাইল ফোন ই এনেকুৱা এটা যুৱক-যুৱতীৰ বুকুৰ সম্পত্তি, যিয়ে চিঠি কেলকুলেটৰ ব্যৱহাৰ নাইকীয়া কৰিলে লগতে ফটো, চিনেমা আদিয়ো মই মানিছো যুৱক-যুৱতীসকলে বিশ্বায়নৰ যুগত যুগৰ লগত খোজ দিছে কিন্তু আজি এই বিশ্বায়নৰ পৃথিৰীত আমাৰ অঞ্চলৰ পৰা আই-এ-এচ, আই-পি-এচ, আই-আৰ-এচ সমাজৰ বাবে কিয় থিয় দিব পৰা নাই? সময় সদায়েই একে নাযায় আজি যুৱশক্তিয়ে যদি এতিয়াই নিজৰ দেশ, নিজৰ মাটি, নিজৰ স্বাধীনতাক ধৰি ৰাখিব নোৱাৰে ভৱিষ্যতে ই এক ব্যাধী ৰূপে থিয় দিব। মই সকলোকে আহ্বান জনাও যে শিক্ষাৰ লগতে জীৱনবোধ

শিক্ষা, নৈতিক শিক্ষা, আধ্যাত্মিক শিক্ষাৰ ওপৰত তেখেত সকলৰ লগতে প্ৰত্যেক অভিভাবকে গুৰুত্ব প্ৰদান কৰে যেন। এইখিনিতে মই এটা শাৰী যোগ দিব বিচাৰে যে যিদৈৰে ঘৰ এটা নিৰ্মাণ কৰোতে তাৰ আন্তঃগাঠনি যদি গুৰুত্ব দিয়া নহয় বা যদি মজবুত হৈনুঠে সি ভাঙি যোৱাৰ আশংকা থাকে ঠিক সেইদৰে যুৱক-যুৱতীসকলৰো সৰুৰে পৰাই সমানে গুৰুত্ব দিয়া উচিত যাতে ভৱিষ্যতে কেতিয়াও তে ওঁলোক মানুহ নামৰ প্ৰাণীবিধি অমানুহ নামৰ জন্মবিলাকলৈ গতি নকৰে কাৰণ আজিৰ সমাজত সঘনে দেখা যোৱা যুৱ শৃংখলতা সমূহ যদি আমি নাইকীয়া কৰিব নোৱাৰো যি ভৱিষ্যতলৈ মানৱ জাতিৰ বাবে এক অভিশাপ হৈ থিয় দিব।

সমাজ ব্যৱস্থাত বাবুকৈয়ে প্ৰভাৱ পেলোৱা আৰু আন এক গুৰুত্বপূৰ্ণ অৱদান হৈছে আমাৰ সংবিধানৰ চতুৰ্থ স্তৰ হিচাপে চিহ্নিত সংবাদ মাধ্যমসূহ। যাক মই অতিকৈ শ্ৰদ্ধা আৰু বিশ্বাস কৰো। মই এইখিনিতে ক'ব বিচাৰো যে আজিৰ তাৰিখত টি-আৰ-পি বিচৰাত সংবাদ মাধ্যম কিছুমান ব্যস্ত। ৰাজনীতি পথাৰত যিদৈৰে কোনোৰা এজন ৰাজনীতিকে এটা দলৰ পৰা অন্য এটা দললৈ গতি কৰিলে তাকে লৈ ভিন্ন ৰূপত ভিন্ন কথাবে ১০-১৫ দিনৰ পৰা ১ মাহ পৰ্যন্ত সেই বাতৰিটোকে দি শ্ৰোতাৰ মন জয় কৰে। মই ক'ব বিচাৰো যে এটা ৰাজনীতিকে যি দলে ত্যাগ নকৰক তাৰ জনসাধাৰণৰ কোনো ক্ষতি নহয় কাৰণ নেতা এজনে দেশ কেতিয়াও সলনি নকৰে। জনসাধাৰণৰ ঘাম, কষ্ট, মগজুৰ বিকাশৰ ফলতহে দেশ এখন উন্নতি হ'ব, তাকে লৈ সংবাদ চৰ্চাৰ শিৰোনামা দখলৰ কোনো হেতু নেদেখো কাৰণ আজি তাৰিখত শিশু শ্ৰমিক বন্ধু কৰাৰ ক্ষেত্ৰত ঝঁ'গান দিয়ে, শিশু দিৱস পাতে কিন্তু আজি হোটেল, ৰোষ্টোৰা বা কোনোৰা ভি-ভি-আই-পি, ভি-আই-পি, এম-এল-এ ঘৰত তেওঁলোকে বনকৰা হিচাপে

কাম করে, আজি মিডিয়া ব্যবহৃত কিয় সেইবোৰ দেখিও অন্ধ? আজি এজন এম-এল-এ বা সাংসদ বা ভি-ভি-আই-পি এজনৰ লগত কিয় ব্যস্ত হৈ থাকে। মই শিশু শ্রমিকক কিয় প্ৰাধান্য দিছো সেইটোক লৈ প্ৰশ্ন উত্তৰ হোৱাটো স্বাভাৱিক কাৰণ আজি সেই হোটেল, ৰেষ্টোৰা বা বেলগৰ ঘৰত বনকৰা ভাইটিটো বা ভন্টিজনী এদিন দেশৰ নাগৰিক হ'ব তেওঁ দেশ এখন আগবঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত কি পদক্ষেপ ল'ব সেইটো সকলোৰে অনুমেয়। সংবাদ মাধ্যমক মই অনুৰোধ জনাও যে মিনিষ্টাৰ এজন বা নেতা এজনৰ পিছত ঘূৰি সংবাদ সংগ্ৰহ কৰাতকৈ আজি নাৰী দিৱসৰ দিনা জাৰিৰ দ'শত অকনমান খাদ্য বিচৰা সেই আইতাগৰাকী বা মা গৰাকীক ঘূৰি চোৱাৰ সময় কেতিয়া আছিব? আজি আমাৰ সমাজত অন্যায়, অনীতি সঘনাই বৃদ্ধি পাইছে। তাৰ বাবেও মিডিয়াৰ সহায়ক কাৰ্যও সলাগ ল'ব লাগিব। তথাপি গাঁৱে-ভূগ্ৰে চলি থকা অবৈধ সুৰা বা অবৈধ কাৰ্য্যকলাপ সমূহৰ বাবে কাৰ্য্যপদ্ধা হাতত ল'ব নোৱাৰেনে? অন্যায় সমূহ আনতকৈ বেছি হোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে কিন্তু টি. ভি. বা বাতৰি কাকতত প্ৰকাশৰ বাবে এই সমূহ অধিক গুৰুত্ব পোৱা দেখা গৈছে। কিন্তু সমস্যাসমূহ আজি জলিব পৰা জটিলতাৰ মাজলৈ যোৱা যেন অনুভৱ হৈছে। আজি ইসন্তৰ হৈছে একমাত্ৰ মিডিয়াৰ শক্তিৰ বলত। মই অনুৰোধ জনাৰ বিচাৰো যে আজি অন্যায়ৰ পৰা ন্যায়ৰ দিশলৈ নিয়া, অসত্যৰ পৰা সত্যৰ

পথপদৰ্শকাৰী সংবাদ মাধ্যম সমূহঃ সেয়েহে অনুৰোধ জনাও যে ব্যক্তিগত সংঘাত বা কোনোৰা এজন ব্যক্তিকেই যাতে বেছিৰে ফ'কাছ নকৰি সমজৰ বা জাতি আৰু মাটিৰ ওপৰত হোৱা অন্যায়ৰ ক্ষেত্ৰত অধিক গুৰুত্ব আৰোপ কৰে যেন।

উপৰোক্ত বিষয়সমূহ আমাৰ নিজা দৃষ্টিভঙ্গীৰহে ইয়াত অজানিতে ভুল হোৱাটো স্বাভাৱিক। সেইহেইয়াৰ হেতু বিজ্ঞজনৰ ওচৰত ক্ষমাপ্রাৰ্থী, কিন্তু মোৰ বোধেৰে আমাৰ দেশখন আগবঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত আমি কিছুমান নতুন নতুন কাৰ্য্যপদ্ধা অৱলম্বন কৰা উচিত। আৰু আমি সাহসেৰে অন্যায় অবিশ্বাসৰে হেতু যুঁজ দিয়া সময় অতিকে সমাগত আৰু এটা কথা মই ইয়াত যুগ্মত কৰিব বিচাৰো যে, ধৰা হওঁক এটা কুকুৰ অহা-যোৱা কৰা বাটত পৰি আছে আৰু সি গেলিব আৰম্ভ কৰিছে আমি যদি বাস্তাত পৰি থকা কুকুৰটো ফালিৰি কাটি যাওঁ সি গেলিব আৰম্ভ কৰিব আৰু অৱশেষত আমি সেই পথেৰে যোৱা অসম্ভৱ হৈ পৰিব তাকে নকৰি যদি আমি কুকুৰটো বাস্তাৰ পৰা আঁতৰাই পেলাও পুনৰ সেই পথেৰে আমাৰ আহ-ঘাহ সুচল হৈ পৰিব। সেইহে আমি অন্যায় অবিশ্বাসকে সদায়েই বুৰ গৈ থাকো আমি নিৰ্মূল কৰা চেষ্টা নকৰো সি আমাৰ ভৱিষ্যত জীৱনৰ খন্দনীয়া হৈ থিয় দিব। এতিয়া যুঁজ দিয়ক অন্যায়ৰ হকে আৰু মাৰ বাঞ্ছি থিয় হওঁক সাহসেৰে তেতিয়াহে আমি ভৱিষ্যতৰ সোণৰ অসম, সফল ভাৰতৰ্বৰ্ষৰ নাগৰিক কৃপে জগতত চিনাকী দিব পাৰিম।

'সত্যমেৰ জয়তে'

‘বেডিআ’-টিভিত কাম কৰিবলৈ হ’লে...

খতুপর্ণ দাস

প্রাক্তন ছাত্র তথা আকাশবাণী গুবাহাটী কেন্দ্রৰ প্ৰচাৰণ কাৰ্যবাহী

মন যায়েই। ‘বেডিআ’ বা টিভিত কাম কৰিবলৈ নিশ্চয় মন যায়। টিভিৰ বিপটাৰ বা নিউজ বীড়াৰ হ’লে সকলোৰে মন যোৱাতো বৰ্তমান সময়ত এটা স্বাভাৱিক কথা। পিছে অকল মন গ’লেই নহ’ব। কিছু প্ৰস্তুতিৰ

প্ৰয়োজন। টিভিৰ স্ক্ৰীণৰ বাবে প্ৰাথমিক যোগ্যতাটো হ’ল ফেচ ভেল্যু। অৰ্থাৎ চেহৰো, মুখমণ্ডল। আনহাতে ‘বেডিআ’ আৰু টিভি— দুয়োটা মাধ্যমৰ বাবে, আনকি মঞ্চৰ বাবেও আটাই তকৈ দৰকাৰী গুণটো হ’ল এটা ভাল কঠৰ অধিকাৰী হোৱাটো। মিঠা মাত এটা দেখিবলৈ বেয়া মানুহ এজনৰ মুখৰ পৰা

ওলালেও শুনিবলৈ মন যায়। কিন্তু দেখাত শুৱনি হ’লেও মাত বেয়া হ’লে চাই থাকিব নোৱাৰি। আকো ভাল মাত এটাই ভুল বাক্যগাঁথনিৰে বা ভুল উচ্চাৰণেৰে কথা কৈ থাকিলে যে আৰু শুনিব নোৱাৰি। গতিকে শুৱনি চেহৰো আৰু ভাল কঠৰ এটাৰ সমানে গুৰুত্বপূৰ্ণ কথাটো হ’ল ‘ভাষা

জ্ঞান’। যি ভাষাই নকওঁ লাগিলে, শুন্দ হোৱাতো বৰ দৰকাৰী কথা। আজিকালি ইংৰাজী-হিন্দী মিলাই অসমীয়া ভাষা ব্যৱহাৰ কৰাটো একপ্ৰকাৰৰ ফেছন্ত পৰিণত হৈছে। ভাষাটো খিছিৰি কৰি কোৱাতো এটা ষ্টাইল হৈ পৰিষে।

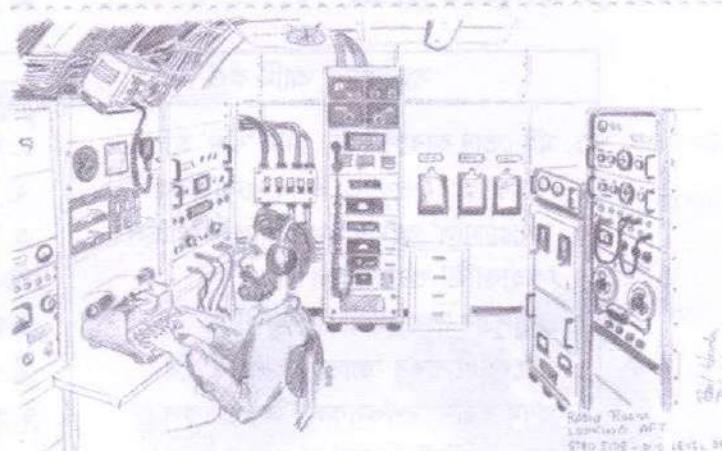
পিছে অসাৰ। তেনেকৈ ক’লে স্মাৰ্ট যেন লাগে বুলি এটা ভাস্ত ধাৰণা আছে। আমি ফুচ্কা, ম’ম’, চাওমিন, ঝাল মুড়ি আদি খাই ভাল পাওঁ। সেইবোৰ ফাষ্ট ফুড আৰু স্পাইচী ফুড। খাওঁতে বৰ ভাল লাগে। মুখখন ফৰফৰাই থাকে। ৰজনীগন্ধা বা গুট্খা খোৱাৰ মজাৰ দৰে। পিছে সেইবোৰ অকণমান সময়ৰ

আমেজহে। তাৰ মজা পাছতহে ওলায়। সেইবোৰ খাবলৈ যিমানেই ভাল নালাগক লাগিলে সি ভাত বা ৰুটীৰ সমান নহয়। খাই ভাল লাগে বুলিয়েই আমি যেনেকৈ পুৱা-গুৱি ভাতৰ সলনি নিশ্চিতি ঝাল মুড়ি বা ৰজনীগন্ধা খাই থাকিব নোৱাৰো, তেনেকৈ আমাৰ ভাষাৰ ক্ষেত্ৰতো

কথাটো একেই। স্পাইচী ভাষা আমাৰ মূল ভাষাৰ সমান হ'ব নোৱাৰে, হোৱাতো অনুচিত।

ভাল কঢ়, শুন্দ উচ্চাবণ বা ভাষাৰ শুন্দ প্ৰয়োগ— এই দুই মূল উপাদানৰ লগতে আৰু এটা গুণ নাথাকিলে 'ৰেডিঅ'-টিভি কিয়, ক'তোৱেই ৰেছি সময় তিষ্ঠি থাকিব নোৱাৰি। সেইটো হ'ল জ্ঞান। জ্ঞান অবিহনে যে যিকোনো কমিউনিকেছন মিডিয়াতে টিকি থাকিব নোৱাৰি, সেইটো ধূৰূপ। বিশেষকৈ ৰেডিঅ'-টিভিৰ দৰে গণ-মাধ্যম (মাছ মিডিয়া)ত জ্ঞান অত্যাৰশ্যকীয় গুণ। লাগিবই। টিভিত প্ৰিয় কোনো সুগঢ়ি এংকৰ বা নিউজ ৰীডাৰক দেখি 'এওঁ কেৰেল দেখিবলৈ ধূনীয়া বাবেই পাৰিছে যেতিয়া ময়ো পাৰিম' বুলি ভবাতো বৰ এটা উচিত কথা নহ'ব। জ্ঞান মানে সাধাৰণ জ্ঞান (General Knowledge)। সাধাৰণ জ্ঞান অকল কিতাপ পঢ়িলেই নহয়। কোনো সাক্ষাৎকাৰ বা ইন্টাৰভিউৰ আগত আমি খুব 'মনোৰমা ইয়েৰ বুক', 'অসম ইয়েৰ বুক', 'সাধাৰণ জ্ঞানৰ মেটমৰা সন্তাৰ' আদি কিতাপ পঢ়ো। অকল কিতাপে আমাৰ সাধাৰণ জ্ঞান বা জ্ঞান বৃদ্ধি কৰিব নোৱাৰে। তেনেকুৱা এখন কিতাপ সম্পূৰ্ণ মুখস্থ কৰি লৈ যদি ভাবো যে মোৰ সাধাৰণ জ্ঞান সম্পূৰ্ণ হৈ গ'ল, তেনে সেইটো হ'ব আন এটা ভুল। সাধাৰণ জ্ঞান মানে হ'ল সৰু সৰু কথা-অতি সাধাৰণ কথা। সৰু সৰু-সাধাৰণ ঘটনা সদায় ঘটি থাকে। সেয়ে তাক সদায় জানি থকাটো দৰকাৰ। আমাৰ জ্ঞানৰ ভৰ্বালটো আমি সদায়ে আপডেট কৰি থাকিব লাগো। যাক আমি "মেম'ৰী আপডেট" বুলি ক'ব পাৰো। আমাৰ সকলোৰে মগজুৰ মেম'ৰী পাৰাৰবোৰ সমান নহয়। কাৰোবাৰ টু জিবি, কাৰোবাৰ ফ'ব জিবি আকৌ আন কাৰোবাৰ ছিক্কটীন জিবি বা থাটী টু জিবি। ম'বাইল বা কম্পিউটাৰৰ মেম'ৰী

আপডেট কৰাৰ দৰে আমি আমাৰ মেম'ৰী পাৰাৰ আপডেট কৰি থকা দৰকাৰ। পুৰণি ফাইল কিছুমান (অলাগতিয়াল) ডিলিট কৰি নতুন ফাইল ষ্ট'ৰ কৰিব লাগে। সেইটোৱেই নিয়ম আৰু উন্নত কিটিপ।

সম্প্রতি 'মাছ কমিউনিকেছন' পাঠ্যক্ৰম অতি জনপ্ৰিয় হৈছে। প্ৰেমাৰটো অন্যতম কাৰণ। আমি বহুতে মাছ কমিউনিকেছন মানে টিভিত নিউজ পঢ়া বুলি ভাবো। এংকৰিং-নিউজ বিডিং বা ৰিপ'র্ট'ি মাছ কমিউনিকেছন নামৰ সুবিশাল সাগৰখনৰ কেইটোপালমান পানীহে মাত্ৰ। 'মাছ কমিউনিকেছন' পাঠ্যক্ৰমত আমাৰ ৰাজ্যখনত মূলতঃ ছপা আৰু ইলেক্ট্ৰনিক মাধ্যমৰ সাংবাদিকতা, জন-সম্পর্ক, বিজ্ঞাপন আৰু চলচিত্ৰ সম্পর্কীয় শিক্ষা দিয়া হয়। এই পাঠ্যক্ৰম গ্ৰহণ কৰি অগণন যুৱক-যুৱতী গণ-সংযোগৰ বিভিন্ন কৰ্মক্ষেত্ৰত নিয়োজিত হৈছে। টিভি চেনেল, চৰকাৰী আৰু ব্যক্তিগত মালিকানাধীন ৰেডিঅ' ষ্টেচনসমূহৰ জয়জয়কাৰৰ সময় এয়া। গতিকে আমাৰ ছা৤্ৰ-ছা৤্ৰীসকল সেইফালে আকৰ্ষিত হোৱাতো অতিশয় স্বাভাৱিক আৰু ইতিবাচক কথা। বোকাখাতৰ ল'বা-ছোৱালী এনেয়েও শিল্প-সাহিত্য-সংস্কৃতি আগবঢ়া। লাগে মাথোঁ সামান্য সচেতনতা আৰু অনুশীলন।

আমি সততে কথা-বতৰা পাতোতে যেনেভাৱে কওঁ তাৰ প্ৰভাৱ টিভি-ৰেডিঅ' বা মধ্যত কওঁতেও পৰে। সঘনে

হোৱা তেনে দুটামান ভুল উন্মুক্তিয়াই থওঁ—

সাধাৰণতে আমি কওঁ	হ'ব লাগে
<ol style="list-style-type: none"> ১. মই তোৰ কাৰণে ইমান দেৰি 'ৰখি' আছো ২. শংকৰদেৱৰ 'ওপৰত' এখন বচনা লিখা ৩. 'যোৱাকালি' আমাৰ ঘৰত আলহী আছিল ৪. 'অহাকালি' গুৱাহাটীলৈ যাম ৫. ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ 'প্ৰবহমান' গতি দুৰ্নিবাৰ ৬. আপোনালোকৰ 'জ্ঞাতাৰ্থে জনাওঁ' যে ৭. পৰম শ্ৰদ্ধাৰ 'দৰ্শকসকল'/'ৰাইজসকল' ৮. তুমি ৫ মিনিট 'পিছত' আঁহা ৯. আমাৰ ঘৰ স্কুলখনৰ 'পাছফালে' ১০. মই ৰাতিৰ 'নাইট ছুপাৰত' যাম 	<ol style="list-style-type: none"> ১. মই তোৰ কাৰণে ইমান দেৰি 'ৰৈ' আছো ২. শংকৰদেৱৰ 'বিষয়ে' এখন বচনা লিখা ৩. 'কালি' আমাৰ ঘৰত আলহী আছিল ৪. 'কাইলে' গুৱাহাটীলৈ যাম ৫. ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ 'প্ৰবহমান' গতি দুৰ্নিবাৰ ৬. আপোনালোকৰ 'জ্ঞাতাৰ্থে' কওঁ যে ৭. পৰম শ্ৰদ্ধাৰ 'দৰ্শক'/'ৰাইজ' ৮. তুমি ৫ মিনিট 'পাছত' আঁহা ৯. আমাৰ ঘৰ স্কুলখনৰ 'পাছফালে' ১০. মই ৰাতিৰ 'ছুপাৰত' যাম বা মই 'নাইট ছুপাৰত' যাম

এই কথাবোৰ আচলতে আমি আটায়ে জানোৱেই। তথাপি আমি একেবোৰ ভুলকে কৰি থাকো। টিভি, 'বেডিঅ', মঞ্চ—সকলোতে একেবোৰ ভুলৰে পুনৰাবৃত্তি ঘটি থাকে। গৰু-ম'হ 'ৰখে', কাৰোৰাৰ কাৰণে 'ৰৈ' থাকে। ইফাল, শংকৰদেৱৰ 'ওপৰত' বচনা লিখাটো অসন্তুষ্টি আৰু চূড়ান্ত অপমানজনক। তেনেকৈ গৰুৰ 'ওপৰত' বচনা লিখিবলৈ হ'লে গৰুটোৰ বা গৰুজনীৰ ওপৰত উঠি ল'ব লাগিব। গৰুজনীয়ে লৰচৰ কৰি দিলে 'ওপৰত' উঠি বচনা লিখি থকা মানুহটো ধুপুচ'কৈ আহি তলত পৰাৰ ভয় থাকে। তাতকৈ শংকৰদেৱৰ 'বিষয়ে' বা গৰুৰ 'বিষয়ে' লিখাই ভাল। 'যোৱাকালি' আৰু 'অহাকালি' ভুল। শুন্দৰ ৰূপটো হ'ল 'কালি' আৰু 'কাইলে' বা 'কালিলে'। 'প্ৰবহমান' বৈয়াকৰণিকভাৱে শুন্দৰ। তেনেকৈ 'জ্ঞাতাৰ্থে' মানেই হ'ল জনোৱা বা জানিবৰ অৰ্থে, কাজেই এটা ক'লেই হয়। 'দৰ্শক', 'ৰাইজ' এইবোৰ বহুবচন ৰূপ। তাত 'সকল' লগোৱা অনুচ্ছিত। সময়ৰ ক্ষেত্ৰত 'পাছত' আৰু অৱস্থান সূচাবৰ বাবে 'পিছত' ব্যৱহাৰ কৰা

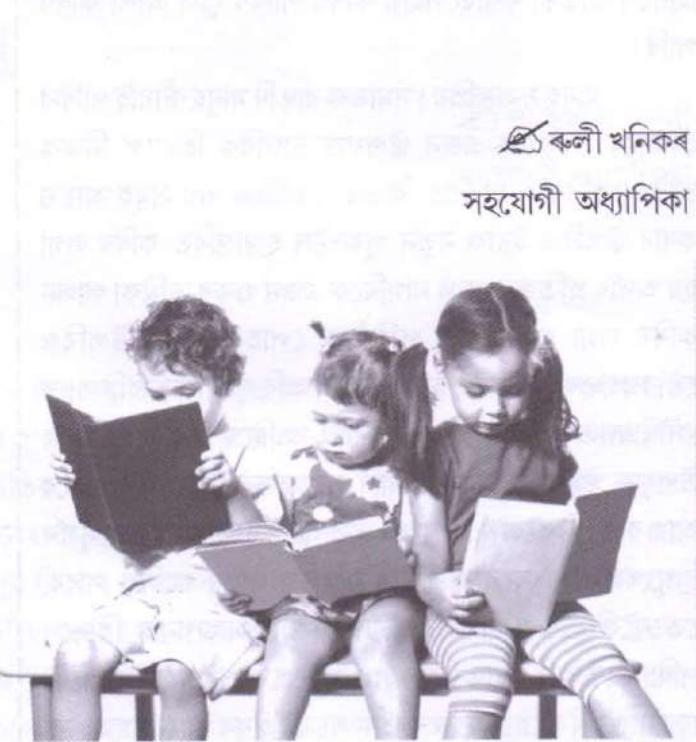
উচিত। 'নাইট ছুপাৰ' দিনত চলোৱা দেখাও নাই-শুনাও নাই আৰু উঠাও নাই। মই নাই দেখা-নাই শুনা আৰু নাই উঠা বাবেই নহয়, 'নাইট ছুপাৰ' বাতিয়েই চলে। বাতি চলে বা চলায় বাবেই বাছখন 'নাইট ছুপাৰ'। গতিকে হয় 'নাইট ছুপাৰ', নহয় বাতিৰ 'ছুপাৰ'। তেনেকৈ 'মৰ্গিং রাক' বাতিপুৱা কৰে। পাছদিনা সময় নহ'ব বুলি কাইলৈৰ 'মৰ্গিং রাক'টো আমি আজি বাতিয়েই কৰি থ'ব নোৱাৰো। গতিকে "মই সদায় বাতিপুৱা বাতিপুৱা মৰ্গিং রাক কৰোঁ" বুলি নক'লেই মঙ্গল।

এইবোৰ সৰু সৰু অথচ বৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা। অকল যে 'বেডিঅ'-টিভিত কাম কৰিবৰ বাবেই শুন্দৰকৈ ক'ব লাগে, তেনে নহয়। আমাৰ নিজৰ ভাষা, আমিয়েই শুন্দৰকৈ নক'লে বেলেগ কওঁতা নাই। টিভিত ওলাবলৈ, 'বেডিঅ'ত ঘোষণা কৰিবলৈ অথবা মঞ্চত অনুষ্ঠান পৰিচালনা কৰিবলৈ লাহি-শুৱনি-ছিঙ্গ পেক চেহেৰাৰ মানুহ টে'ব ওলায়, নোলায় কেৱল নিজৰেই মাত-কথাবোৰ শুন্দৰকৈ আৰু সংগ্রালনিকে ক'ব পৰা মানুহ।

শিক্ষা বিষয় আৰু ইয়াৰ প্ৰয়োজনীয়তা

বৰ্তমান আধুনিক শিক্ষা ব্যৱস্থাত সমাজ বিজ্ঞানৰ এক উল্লেখযোগ্য বিভাগ হিচাপে শিক্ষা বিষয়টোৱে যথেষ্ট জনপ্ৰিয়তা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। জ্ঞান বা অভিজ্ঞতা কি? জ্ঞানক কেনেদৰে বিভাজিত কৰা হয়? ইয়াক কেনেদৰে আহৰণ কৰিব পাৰি? জ্ঞান আহৰণৰ কৌশল সমূহ কি কি? ইয়াৰ বাবে উপযুক্ত পৰিৱেশ, বয়স, শক্তি, সামৰ্থ্য, বুদ্ধি আদিৰ প্ৰয়োজন আছেন? জ্ঞান আহৰণৰ সক্ষমতা কেনেদৰে কৰিব পৰা যায়। জ্ঞান দান আৰু জ্ঞান গ্ৰহণ কাৰ্যৰ লগত ৰাষ্ট্ৰৰ বা সমাজৰ সম্পর্ক কি? সকলো সমাজতে বা ৰাষ্ট্ৰতে জ্ঞান আৰু শিক্ষাৰ প্ৰকৃতি একেইনে? অতীত-বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যতৰ শিক্ষাৰ মাজত সম্পর্ক কি? ইত্যাদি দিশসমূহ বিশ্লেষণ কৰাৰ উদ্দেশ্যৰে সৃষ্টি কৰা বিভাগটিৰ নাম হৈছে শিক্ষা বিভাগ বা বিষয় এই বিষয়টোৱে জীৱনৰ প্ৰতিটো পৰিৱেশ বা পৰিস্থিতিৰ পৰা আহৰণ কৰা অভিজ্ঞতা সমূহ আৰু ইয়াৰ ভৱিষ্যত প্ৰয়োগ সম্পর্কে বিশ্লেষণাত্মক অধ্যয়নৰ ব্যৱস্থা কৰা দেখা যায়। এই বিষয়টোৰ লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্যসমূহ পৰ্যবেক্ষণ কৰিলে দেখা যায় যে ইয়াক কেৱল সমাজ বিজ্ঞানতে সীমাবদ্ধ নকৰি জ্ঞানৰ সকলো দিশ বা বিভাগটৈল প্ৰসাৰৰ ব্যৱস্থা কৰিব পাৰি। বৰ্তমানৰ শিশুসকলে দেশ বা সমাজৰ ভৱিষ্যতৰ দায়িত্বশীল নাগৰিক হিচাপে ভূমিকা পালন কৰিব লাগিব। সেইবাবে এজন উপযুক্ত পিতৃ বা মাতৃ হিচাপে নিজকে প্ৰতিষ্ঠা কৰিব পাৰিব লাগিব। সন্তানৰ শাৰীৰিক, মানসিক, আবেগিক আৰু চাৰিত্ৰিক দিশসমূহ চিনান্তকৰণ কৰাৰ লগতে ইয়াৰ বিকাশৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় নিৰ্দেশনা প্ৰদানৰ সক্ষমতা থকা মাক বা দেউতাকেহে এগৰাকী দায়িত্বশীল আৰু উপযুক্ত মাক দেউতাক বুলি গণ্য কৰিব পাৰি। প্ৰতিটো শিশুৰ জন্মগত সামৰ্থ্যসমূহ উপযুক্ত ৰূপত মাক-দেউতাকে চিনান্ত কৰি সেই অনুযায়ী সুবিধাৰ প্ৰদান কৰিব নোৱাৰিলে তেওঁলোক

নিজ সন্তানৰ বিকাশত বাধাৰ স্বৰূপ হৈ পৰাৰ হে সন্তাৱনা থাকে। শিশুৰ সামৰ্থ্যতা সন্তাৱনীয়তা, প্ৰয়োজনীয়তা, আগ্ৰহ ইত্যাদি কেনেধৰণৰ আৰু ইয়াক কেনেদৰে চিনান্ত কৰিব পৰা যায় সেই সম্পর্কে অধ্যয়ন কৰা বিভাগটো শিক্ষা বিভাগ। এই বিষয়টিয়ে কেৱল মাত্ৰ শিশুৰ বিভিন্ন দিশ সমূহৰ চিনান্তকৰণ কাৰ্যতে ব্যস্ত নাথাকি ইয়াৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় নিৰ্দেশনা কি হ'ব সেই সম্পর্কেও বিস্তৃত আলোচনা দাঙি ধৰা দেখা যায়। বৰ্তমান সময়ত এই ক্ষেত্ৰত বিভিন্ন ৰাষ্ট্ৰত শিশুসকলৰ ভৱিষ্যত জীৱনৰ প্ৰস্তুতত পিতৃ-মাতৃয়ে ল'ব পৰা ভূমিকা সম্পর্কে অৱগত কৰা উদ্দেশ্যৰে সন্তাৱ্য মাক-দেউতাকক 'অভিভাৱক শিক্ষা' নামেৰে এক বিশেষ কাৰ্যসূচী গ্ৰহণ কৰা দেখা যায়। এই শিক্ষাৰ বিষয়বস্তু শিক্ষা বিষয়টিৰ অভিভাৱক সকলে পৃথকে জ্ঞান আহৰণ কৰাৰ প্ৰয়োজনীয়তা নাথাকে। প্ৰতিজন শিশু বা শিক্ষার্থীয়ে যিহেতু ভৱিষ্যতে গাৰ্হস্থ ধৰ্ম পালন কৰিবই লাগিব সেয়েহেয়ি বিভাগতে নহওক কৰিয় শিক্ষা বিষয়টি অন্তৰ্ভুক্ত কৰিব পাৰিলে ইয়াৰ অধ্যয়নে তেওঁলোকক একো একো জন দক্ষতা সম্পৰ্ক পিতৃ-মাতৃ

প্রবন্ধ বিতান

হিচাপে প্রতিষ্ঠা করাত সহায় করিব পারিব বুলি আশা করিব পারি।

মানুহ সমাজপ্রিয়। সমাজক বাদ দি মানুহ জীয়াই থাকিব নোরাবে। সমাজৰ এজন উপযুক্ত নাগরিক হিচাপে নিজক প্রতিষ্ঠা করিবলৈ যাওঁতে বিভিন্ন সামাজিক গুণ সমূহ আয়ত্ত কৰাৰ উপৰিও ইয়াক নতুন পুৰুষলৈ হস্তান্তৰিত কৰিব লগা হয় অৰ্থাৎ প্রতিজন জেন্ট নাগৰিকে এজন গুৰুৰ ভূমিকা পালন কৰিব লগা হয়। সূৰ্যই পৃথিবীক পোহৰ দিয়াৰ উপৰিও সৌৰজগতৰ সকলো গ্ৰহক আকৰ্ষণ কৰি শৃংখলিত প্ৰক্ৰিয়াৰে সৌৰজগতখনক পৰিচালিত কৰি আহিছে ঠিক তেনেদৰে উপযুক্ত জ্ঞান প্ৰদানৰ ঘোগেদি সমাজখন শৃংখলাবদ্ধ ভাবে আগুৱাই নিবলৈ প্ৰয়োজন হয় উপযুক্ত গুৰুৰ। সূৰ্যৰ বিশৃংখলতাই যেনেকৈ সৌৰ জগতৰ ধৰংস আনিব পাৰে, তেনেকৈ গুৰুৰ সামান্য ভুলে মানুৰ সমাজখনক বিপথে পৰিচালিত কৰি জগতখনক ধৰংসমুখলৈ আগবঢ়াই দিব পাৰে। সেয়ে গুৰুৰ দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য যথেষ্ট গধুৰ আৰু মহান।

আনুষ্ঠানিক শিক্ষৰ ক্ষেত্ৰত জ্ঞান অভিজ্ঞতা প্ৰদান কৰা কাৰ্যক এক প্ৰগলীবদ্ধ কাৰ্য হিচাপে গণ্য কৰা হয় আৰু এই ক্ষেত্ৰত জড়িত ব্যক্তি জনক শিক্ষক হিচাপে চিনান্ত কৰা হয়। কিন্তু সকলো ব্যক্তিক গুৰু বা শিক্ষক হিচাপে গণ্য কৰিব পৰা যায়নে? ইয়াৰ বা প্ৰয়োজনীয় গুণসমূহ কি? তেওঁলোকৰ দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য কি? জ্ঞান অভিজ্ঞতা প্ৰদান কাৰ্যক কেনেকৈ মনোগ্ৰাহী কৰিব পাৰি? ইয়াৰ বাবে কেনেধৰণৰ পদ্ধতি আৰু কৌশল ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰি? ইত্যাদি প্ৰশ্ন সমূহৰ উপযুক্ত উন্নৰৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰিছে শিক্ষকতা বৃত্তিৰ সফলতা। এজন শিক্ষক হিচাপে শিক্ষাদানৰ বিষয়বস্তুৰ ওপৰত থকা অধিপত্য লগতে বিশেষ কিছুমান গুণ যেনে চাতুৰ্য, চৰিত্ৰ, বাণিজতা, সক্ষমতা, আৱেগ, নিয়ন্ত্ৰণ ইত্যাদি গুণসমূহ আয়ত্ত কৰাৰ লগতে

তাক বাস্তুৰ অনুশীলন কৰিব লাগিব। ইয়াৰ বাবে প্ৰয়োজন বিশেষ প্ৰশিক্ষণৰ কাৰ্যসূচীৰ। শিক্ষক প্ৰস্তুত কৰাৰ বাবে বিভিন্ন প্ৰশিক্ষণ পাঠ্যক্ৰমৰ ব্যৱস্থা আছে যদিও ই শিক্ষা বিষয়ৰ ভিতৰত অন্তৰ্ভুক্ত এক বিষয়বস্তু। গতিকে এই শিক্ষা বিষয়টি অধ্যয়ন কৰিলৈ কেৱল আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰ বাবে শিক্ষকহে, প্ৰস্তুত কৰিব পাৰে এনে নহয় সমাজৰ ৰীতি-নীতি, কলা, কৃষ্টি, সংস্কৃতি আদৰ্শ পৰম্পৰা আদিৰ নতুন প্ৰজন্মলৈ হস্তান্তৰিত কৰিব বৰপা একোজন দক্ষ্য গুৰু হিচাপে ৰূপান্তৰিত কৰিব পৰা যাব। ইয়াৰ উপৰিও এজন শিক্ষক বা গুৰুৰ গাত থাকিব লগা ত্যাগ, কষ্ট, সহিষুণ্তা, কৰ্তব্যপৰায়ণতা, ন্যায়পৰায়ণতা, সততা, দয়ালু, পৰোপকাৰী ইত্যাদি গুণৰ গত দিব পাৰে। এই বিষয়টিয়ে শিক্ষক হিচাপে হওঁক বা এজন দায়িত্বশীল পিতৃমাতৃৰ ভূমিকাই হওক ইয়াৰ সফলতা নিৰ্ভৰ কৰে বিশেষভাৱে শিক্ষা বিষয়টিৰ ওপৰত।

শিক্ষক বুলি কলে কেৱল মাত্ৰ নিজ সন্তানৰ পথ প্ৰদৰ্শকেই নুবুজায়। এটা শিশুৰ সামাজিক পৰিবেশৰ লগত চিনাকি কৰি দিয়া প্ৰতিজন অবিভাৱক একো একোজন শিক্ষক আৰু শিশু উপযুক্ত নিৰ্দেশনা দিব পৰা প্ৰতিজন ব্যক্তিয়ে হৈছে তেওঁলোকৰ পিতৃ-মাতৃ স্বৰূপ। সমাজত প্ৰতিজন ব্যক্তিয়ে আনুষ্ঠানিক ভাবে হওক নাইবা অনানুষ্ঠানিক ভাবে হওক এটা নিৰ্দিষ্ট সময়ত শিক্ষক নাইবা পিতৃ-মাতৃৰ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিবলৈ বাধ্য। যিহেতু মানুহক পৰিবেশ পৰিস্থিতিয়ে বাধ্য কৰায়। সেয়েহে ইয়াৰ বাবে সৰু অৱস্থাৰে পৰা প্ৰস্তুত চলোৱাটো বিশেষ প্ৰয়োজন। এই ক্ষেত্ৰত যাতে অতিৰিক্ত অধ্যয়নৰ সহায় অপচয় কৰিব লগা নহয় তাৰ বাবে শিক্ষার্থী সকলক যিকোনো বিভাগতে শিক্ষা বিষয়টি অন্তৰ্ভুক্তিৰ জৰিয়তে অধ্যয়নত সুবিধা দিয়ে তেওঁলোকৰ লগতে সমাজৰ উপকৃত হ'ব বুলি আশা কৰিব পাৰি।

বৃটিছ অসমৰ সামাজিক গোট সমূহৰ এটি চমু আভাস :

শান্তিষায়া বৰুৱা
সহযোগী অধ্যাপিকা

**স্বৰ্গদেউ শিৰ সিংহৰ দিনত
বৰ ৰজা ফুলেশ্বৰীৰ দ্বাৰা
মোৰামৰীয়া মহস্ত আৰু
শিষ্যসকলৰ ওপৰত চলোৱা
অত্যাচাৰৰ বাবে স্বৰ্গদেউ
গৌৰিনাথ সিংহৰ দিনত
১৭৬৯ চনত মোৰামৰীয়া
বিদ্ৰোহৰ সূচনা হয়।
মোৰামৰীয়া সকলে
তেওঁলোকৰ অধিকৃত
অঞ্চল সমূহৰ ওপৰত
অমানুষিত অত্যাচাৰ আৰম্ভ
কৰে। ফলত অসমৰ সাধাৰণ
প্ৰজাই নিজ ঠাই এৰি আন
ঠাইলৈ পলায়ন কৰি সুৰক্ষা
ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰে।**

১৮২৬ চনৰ ইয়াগুৰু সন্ধিৰ পাছত অসমৰ প্ৰশাসন আহোম সকলৰ হাতৰ
পৰা ইংৰাজ সকলৰ হাতলৈ যায়। ইংৰাজ সকলৰ প্ৰশাসন কালত অসমৰ সামাজিক,
অৰ্থনৈতিক, ৰাজনৈতিক আদি দিশ সমূহত আমূল পৰিবৰ্তন ঘটে অৰ্থাৎ অসমত
উপনিবেশিক প্ৰশাসনৰ আৰম্ভ হয়। অসমৰ প্ৰশাসনিক দায়িত্ব প্ৰথম বাৰৰ বাবে গ্ৰহণ
কৰিছিল বংগৰ বংপুৰ জিলাৰ বেসামৰিক আয়ুক্ত ডেভিড স্কটে ১৭৮৬ চনত। তেওঁ
ইষ্ট ইণ্ডিয়া কোম্পানীৰ গৱৰ্নৰ জেনেৰেলৰ প্ৰতিনিধি হিচাপে দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰি ১৮৩১
চনলৈকে এই পদত অধিস্থিত হৈ থাকে। তেওঁক প্ৰশাসনত সহায় কৰিবৰ কাৰণে
উজনিৰ অসমত কেন্দ্ৰীয় হোৱাইট স্কটক আৰু নামনি অসমত সহায় কৰিবৰ কাৰণে
মি. মিথিউজক দায়িত্ব দিয়া হৈছিল। এই দৰে বৃটিছ প্ৰশাসন অসমত আৰম্ভ হয়।
বৃটিছ অসমৰ ভৌগোলিক পৰিসীমা আহোম শাসন কালতকৈ যথেষ্ট বৃদ্ধি পালে।
বংপুৰ, গোৱালপাৰা পিছলৈ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ আন আন অঞ্চল সমূহ বৃটিছ অসমৰ
অধীন হয়। বৃটিছ সকলে অসমৰ পৰ্বত ভৈয়ামক এক লগ কৰি প্ৰশাসন কাৰ্য চলাইছিল।
সেয়ে উপনিবেশিক অসমৰ জনগাঁথনিৰ আমূল পৰিবৰ্তন ঘটিছিল। এই জনগাঁথনিৰ
পৰিবৰ্তনৰ কিছুমান বিশেষ কাৰণ উল্লেখ কৰিব পৰা যায়। প্ৰথমতে অসমত দেখা
দিয়া মোৰামৰীয়া বিদ্ৰোহ, মানৰ আক্ৰমণ, গৃহযুদ্ধ আৰু মহামাৰীৰ কাৰণে অসমৰ
জনগাঁথনিৰ পৰিবৰ্তন হৈছিল। স্বৰ্গদেউ শিৰ সিংহৰ দিনত বৰ ৰজা ফুলেশ্বৰীৰ দ্বাৰা
মোৰামৰীয়া মহস্ত আৰু শিষ্যসকলৰ ওপৰত চলোৱা অত্যাচাৰৰ বাবে স্বৰ্গদেউ
গৌৱিনাথ সিংহৰ দিনত ১৭৬৯ চনত মোৰামৰীয়া বিদ্ৰোহৰ সূচনা হয়। মোৰামৰীয়া
সকলে তেওঁলোকৰ অধিকৃত অঞ্চল সমূহৰ ওপৰত অমানুষিত অত্যাচাৰ আৰম্ভ কৰে।
ফলত অসমৰ সাধাৰণ প্ৰজাই নিজ ঠাই এৰি আন ঠাইলৈ পলায়ন কৰি সুৰক্ষা ব্যৱস্থা
গ্ৰহণ কৰে।

আহোম ৰাজসত্ত্বৰ পৰা বৃচাগোঁহাইৰ প্ৰভাৱ নিৰ্মূল কৰাৰ উদ্দেশ্যে বদন
বৰফুকনে মান ৰজাৰ সহায় বিচাৰে। ফলত ১৮১৭ আৰু ১৮১৯ চনত মানে অসম
আক্ৰমণ কৰে। এই আক্ৰমণ সমূহত মানে অসমৰ সাধাৰণ প্ৰজাৰ ওপৰত অবগন্নীয়
অত্যাচাৰ চলাইছিল। উপাইহীন হৈ প্ৰজা সকল চুবুৰীয়া জয়ন্তীয়া, কছাৰী, মণিপুৰ,

প্রবন্ধ বিতান

আদি বাজ্যত আশ্রয় হৈছিল। বৃটিছ অধিকৃত অঞ্চলত প্রয়োগ কৰা এনে ২০০ ভগুনীয়াক ডেভিড স্কটে চাহৰ উদ্যোগত বৎপুৰ জিলাৰ চিঙ্গিমাৰীত ১৮২২ চনত কৃষি কাৰ্য কৰিবলৈ মাটি দিয়া হৈছিল। তেওঁলোক অসমৰ পৰা মান সকল উথান হোৱাৰ পাছতো চিঙ্গিমাৰীতে স্থায়ী ভাৱে বাস কৰিবলৈ লয়। ১৮১১ ব' পৰা ১৮১৮ চনলৈ অসমত দুটা ফৈদৰ মাজত গৃহযুদ্ধ সংঘটিত হৈছিল। চন্দ্ৰকান্ত সিংহ আৰু সমৰ্থক সকল এটা ফৈদত আৰু পুৰ্ণনিন্দ বুঢ়াগোঁহাই আৰু তেওঁৰ সমৰ্থক সকল আনটো ফৈদত আছিল। এনে পৰিস্থিতিত বাজ্য খন স্বাভাৱিকতে এক অস্থিৰ পৰিৱেশে ঠাই লৈছিল। আৰু প্ৰজাগণ ইয়াৰ কু- প্ৰভাৱত বোষিত হৈছিল।

১৮৮৩ চনত আৰম্ভ হৈছিল এক ক'লাজৰ। ই মহামাৰী কৃপত সংঘটিত হৈ হাজাৰ হাজাৰ মানুহক মৃত্যুৰ মুখলৈ ঠেলি দিছিল। এনেৰোৰ কাৰণৰ কাৰণে বৃটিছ অসমৰ আস্তংগাঁঠনিক ব্যাপক পৰিবৰ্তন ঘটিছিল।

ইয়াৰ উপৰিও ১৮৫৪ চনৰ ভাৰত শাসন আইনৰ অধীনত ১৮৭৪ চনৰ ৬ ফ্ৰেঞ্চৱাৰীৰ ঘোষণা অনুসৰি অসমৰ চাৰিসীমাৰ আকাৰ বৃদ্ধি কৰে। ইয়াত গোৱালপাৰা, কামৰূপ, নগাঁও, দৰং, শিৰসাগৰ, লক্ষ্মীমপুৰ কাছাৰ, গাৰো পাহাৰ, খাটী, জয়ন্তীয়া, পিছলৈ চিলেট, উত্তৰ লুচাই পাহাৰ, দক্ষিণ লুচাই পাহাৰ অসমৰ লগত চামিল কৰা হয়। অসমৰ চাৰিসীমা প্ৰসাৱৰ ফলত বৰ্ধিত অঞ্চলৰ জনসংখ্যা অসমৰ জনসংখ্যাৰ লগত সংযোজিত হৈ পৰে। এই মিশ্রিত প্ৰকাৰৰ জনগাঁথনিয়ে অসমৰ জনসংখ্যাৰ প্ৰকৃতি স্বাভাৱিকতে যথেষ্ট সলনি কৰে।

অসমৰ জনগাঁথনিত ব্যাপক পৰিবৰ্তনৰ মূল কাৰণ হৈছে অসমলৈ অহা প্ৰৱজনকাৰীসকল। চাহ শ্ৰমিক, পূৰ্ব বৎগৰ অনুপ্ৰৱেশকাৰী, নেপালী আদি প্ৰৱজন বৃটিছৰ কালতে অসমত প্ৰৱেশ কৰে। ইয়াৰ ফলত উপনিবেশিক অসমৰ সামাজিক গোট সমূহৰ এক পৰিবৰ্তন পৰিলক্ষিত হয়।

উপনিবেশিক অসমৰ সামাজিক গোটসমূহত পূৰ্বৰ সামাজিক গোটসমূহৰ উপৰিও বছটো নব্য লোকৰ অসমলৈ আগমণ হয়। ইংৰাজ প্ৰশাসন অসমত আৰম্ভ হোৱাৰ লগে লগে বৎগৰ পৰা ভালেমান শিক্ষিত বঙালী হিন্দু প্ৰশাসন

ব্যৱস্থাত চাকৰিত নিয়োজিত কৰিবলৈ অসমলৈ আহে। ব্যৱসায় বাণিজ্যৰ সম্প্ৰসাৱণ হোৱাৰ লগে লগে মাৰোৰাৰী মানুহৰো অসমলৈ আগমন ঘটে। ইয়াৰ উপৰিও উত্তৰ ভাৰতৰ বিহাৰী, নেপালী, আদি লোক সকল অসমলৈ আহে। চাহ বাগান সমূহত শ্ৰমিকৰ চাহিদা পূৰণ কৰিবলৈ ভালেমান চাহ শ্ৰমিকৰ অসমলৈ আগমন ঘটে। গতিকে বৃটিছ অসমত এক নতুন সামাজিক গোটৰ সৃষ্টি হয়। তলত সেই গোট সমূহৰ বিষয়ে আলোচনা কৰা হ'ল।

বৃটিছ সকল :

১৮২৬ চনৰ ২৬ ফ্ৰেঞ্চৱাৰীত ইয়াণ্ডাৰু সন্ধিৰ পিছতে অসমত ইংৰাজে স্থায়ী ভাৱে শাসন ভাৱ গ্ৰহণ কৰে। উপনিবেশিক অসমত ইংৰাজৰ সংখ্যা কম আছিল যদিও শাসন ব্যৱস্থা আৰু ব্যৱসায় বাণিজ্যৰ পথাৰখন নিয়ন্ত্ৰিত কৰিছিল ইংৰাজ সকলে। এচাম বৃটিছলোকে শ্ৰীষ্টান ধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰাৰ উদ্দেশ্যে অসমৰ বিভিন্ন অঞ্চল আৰু দাঁতিকাষৰীয়া অঞ্চলত থিতাপি লৈছিল।

আমেৰিকান সকল :

আমেৰিকাৰ এটা শুদ্ধ জন সমষ্টিয়ে শ্ৰীষ্টান ধৰ্মৰ প্ৰসাৱৰ কাৰণে অসমলৈ আহিছিল। তেওঁলোকে অসমৰ স্থানীয় ভাষাৰ জৰিয়তে ধৰ্ম প্ৰচাৰত গুৰুত্ব দিছিল। বেপ্ৰিষ্ট মিছনেৰী সকলৰ অসমীয়া ভাষালৈ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ অৱদান আছে। তেওঁলোক কেৱল ধৰ্ম প্ৰচাৰকে নহয়, অসমীয়া ভাষাৰ স্বষ্টা স্বৰূপ। পথম অসমীয়া বাৰ্তালোচনী ‘অৰুণোদয়’ ১৮৪৬ চনত তেওঁলোকৰ প্ৰচেষ্টাতে আৰম্ভ হয়। মাইলচ ব্ৰহ্মনে পথম ইঙ্গ-অসমীয়া অভিধানৰ জন্ম দিয়ে। নাথান ব্ৰাউনে বাইবেল খন অসমীয়া ভাষালৈ অনুবাদ কৰে। আনন্দৰাম চেকিয়ালফুকন আৰু বোপ্ৰিষ্ট মিছনেৰী সকলৰ প্ৰচেষ্টাত ১৮৭২ চনত অসমৰ আদালত আৰু পঢ়াশালীৰ পৰা বঙালী ভাষা উঠাই দি অসমীয়া ভাষাৰ পুণৰ প্ৰবৰ্তন কৰে। মিছনেৰী সকলে অনাথ আশ্রম, চিকিৎসালয়, পঢ়াশালী আদি প্ৰতিষ্ঠা কৰি অসমলৈ বিশেষ অৰিহণা যোগাইছিল।

মাৰোৱাৰী সকল :

বৃটিছে অসম অধিকাৰ কৰাৰ পাহত অসমলৈ মাৰোৱাৰী সকলৰ আগমন ঘটে। তেওঁলোকে গেলামাল, কাপোৰ, হাৰ্ডৱেৰ, সামঢ়ী আদিৰ ব্যৱসায় অসমত আৰম্ভ কৰে। ইয়াৰ উপৰিও বেংক ব্যৱসায় আৰু ইউৰোপীয় চাহ বাগানৰ মালিকসকলৰ এজেন্ট হিচাপেও কাম কৰিছিল। পিছলৈ বছটো মাৰোৱাৰীয়ে অসমৰ কলা-কৃষি প্ৰহণ কৰি অসমীয়া সমাজৰ লগত বিলীন হৈ পৰিছিল। উদাহৰণ স্বৰূপে জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৱালাৰ পৰিয়ালটোৰ কথা উল্লেখ কৰিব পাৰি। ১৮৭২ চনৰ ডল্লিউ হান্টাৰে কৰা গণনা অনুসৰি ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাৰ বিভিন্ন জিলাত মুঠ মাৰোৱাৰী লোকৰ সংখ্যা ৫,২৩৪ জন আছিল বুলি ড° মনিৰুল ছচেইন দেৱে তেখেতৰ 'Assam movement' নামৰ প্ৰস্তুত উল্লেখ কৰিছে।

হিন্দু বঙালী সকল :

বৃটিছে নিজৰ প্ৰশাসন আৰম্ভ কৰাৰ লগে লগে অসমত আধুনিক শিক্ষাৰ অৰ্হতা থকা শিক্ষিত কৰ্মচাৰী প্ৰশাসন কাৰ্যত সহায় কৰিবৰ কাৰণে অতি প্ৰয়োজন হৈ পৰিল। আনহাতে সেইসময়ত তেনে শিক্ষিত লোকৰ অভাৱ আছিল। এই খালী ঠাই পূৰ্বাবলৈ বংগৰ এদল বঙালী লোক অসমলৈ আহে। এওঁলোক মুখ্যত উচ্চ ব্ৰাহ্মণ, কায়স্ত, বৈদ্য আদি বৰ্ণৰ লোক। ইয়াৰ উপৰিও বছটো বঙালী লোক উকীল, চিকিৎসক, শুন্দ্ৰ ব্যৱসায় দৰ্জী আদি কাম কৰিবলৈ অসমলৈ আহিছিল।

মুছলমান বঙালী সকল :

অসমলৈ ইংৰাজ সকল অহাৰ পিছত অসমত তাকৰীয়া জনসংখ্যা থকাৰ হেতুকে কৃষি ৰাজহ বৃদ্ধি পোৱা নাছিল। সেয়ে ইংৰাজে ১৮৬৮ চনৰ পৰা ১৮৯৩ চনত কৃষি ৰাজহ বৃদ্ধি নোপোৱাৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত ইংৰাজ পতিত মাটিত বংগৰ বংপুৰ, মেমনসিং আদি জিলাৰ ভূমিহীন কৃষকক সংস্থাপনৰ ব্যৱস্থা কৰে। ইয়াৰ ফলত পূৰ্ববংগৰ ভূমিহীন বহু

মুছলমান কৃষক অসমলৈ আগমন ঘটে। ইয়াৰ বাবেই উপনিবেশবাদৰ সময়চোৱাত অসমত মুছলমান জনসংখ্যা যথেষ্ট বৃদ্ধি পাই। ১৯২১ চনৰ লোকপিয়ল অনুসৰি মেমনসিং জিলাত জন্ম প্ৰহণ কৰা আৰু অসমলৈ প্ৰৱেশ কৰা লোকৰ সংখ্যা আছিল ৩,৩৮,০০০ জন ইয়াৰে ১,৫২,০০০ গৰাকী মহিলা আছিল।

নেপালী সকল :

ইংৰাজ সকল অসমলৈ অহাৰ সময়ত গোৰ্খা বেজিমেন্টৰ প্ৰভুভুক্ত নেপালী সৈনিক সকল অসমলৈ আহে। তেওঁলোক অসমতে স্থায়ীভাৱে থাকি যায়। এনে নেপালী সকল সামৰিক বাহিনীৰ উপৰিও কৃষি, গো পালন, চকিদাৰ, পিয়ন আদি কামত নিজকে নিযুক্ত কৰে। ড° মনিৰুল ছচেইনে দিয়া তথ্য অনুসৰি ১৯০১ চনত নেপালী লোকৰ সংখ্যা আছিল ২১,৩৪৭ জন। ই বৃদ্ধি হৈ ১৯৫১ চনত ১,০১,৩০৮ জন। নেপালী লোকৰ অসমত বসতি হৈছিল। এনেকৈয়ে ইংৰাজৰ সহায়ত অসমত নেপালী লোকে এক সামাজিক গোট হিচাবে পৰিগণিত হৈ পৰে।

বিহাৰী সকল :

বিহাৰৰ পৰাও কিছুমান আৰ্থিক ভাৱে দৰিদ্ৰ বিহাৰী লোক অসমলৈ আগন ঘটে। তেওঁলোকে বিশেষকৈ শ্ৰমিক, ঠেলাৱালা, বিক্রারালা ইটা ভাটা আদি কামত জড়িত হৈ পৰে।

বিহাৰী সকলৰ উপৰিও উত্তৰ প্ৰদেশ, হাবিয়ানা, ৰাজস্থান আদি অঞ্চলৰ বছটো হিন্দীভাষী লোক অসমলৈ প্ৰৱেশ কৰিছিল। তেওঁলোক শ্ৰমিক, নাপিত, ধোৱা, লেপ-তুলি তৈয়াৰ কৰা আদি কাম কৰি জীৱিকা নিৰ্বাহ কৰিছিল।

চাহ জনজাতি সকল :

বৃটিছে চাহ খেতিৰ শ্ৰমিক হিচাপে চাহ জনজাতি সকলক অসমলৈ আনিছিল। ১৮৩৮ চনত অসমত প্ৰথম চাহ কোম্পানী গঠিত হয়। ক্ৰমান্বয়ে অসমৰ চাহ আন্তঃবাস্তুয়া বজাৰ

দখল করিবলৈ সক্ষম হ'ল। ফলত অসমত নতুন চাহ বাগিচা খোলা আবশ্য হয় ইয়াৰ বাবে প্ৰয়োজন হয় অধিক পৰিমাণৰ চাহ বনুৱাৰ। অসমৰ থলুৱা লোক সকলে চাহ খেতিত কাম কৰাত অনীহা প্ৰকাশ কৰাত চাহ শ্ৰমিক সকলক বাহিৰৰ পৰা আমদানি কৰা হয়। বৃটিছ চৰকাৰে Workmens Breach of Contract Act, 1859 আৰু Transport of Nation's Labours Act, 1863 ৰ মাধ্যমেৰে শ্ৰমিক সকলক নিৰাপত্তা প্ৰদান কৰি অসমলৈ আনে। ১৮৮০ দশকত চাহ শ্ৰমিকৰ সংখ্যা আছিল ৭৬,০৪১ জন। ১৯৪০ চন মানলৈ চাহ শ্ৰমিক সকল অসমলৈ প্ৰৱজন কৰি আছিল এই বৃহৎ পৰিমাণৰ চাহ শ্ৰমিক অসমতে স্থায়ীভাৱে বসতি কৰে। এওঁলোক মুখ্যত বংগদেশ, উৰিয়া, বিহাৰ, ঝাৰখণ্ড, উত্তৰ প্ৰদেশ, আদি অঞ্চলৰ বিভিন্ন জনজাতি লোক আছিল। চাহ জনগোষ্ঠী প্ৰৱজন কৰা অঞ্চলসমূহ হ'ল

বংগদেশৰ বৰহমপুৰ, মেদিনীপুৰ, বাকুঁড়া আৰু পুৰুলিয়া উৰিয়াৰ বিলাসপুৰ, বৈবাচা, ডোমকা, জগদলপুৰ আৰু সম্বলপুৰ
বিহাৰৰ বাচী, গোৰখপুৰ, হাজিৰাবাগ (ঝাৰখণ্ড সংলগ্ন)
উত্তৰ প্ৰদেশৰ ডেল্টাগঞ্জ

মধ্যপ্ৰদেশৰ ৰায়পুৰ, ৰামপুৰ হাট, জবলপুৰ, যোশপুৰ
তামিলনাড়ুৰ ভিজিয়ানগাম, মহাৰাষ্ট্ৰৰ নাচিক আদি।

এই বৃহৎ মিশ্রিত জনগোষ্ঠীটো শোষিত সামাজিক সমষ্টি হিচাপে অসমত মিল যায়। ১৮৫৯ চনত ইংৰাজ চাহ কোম্পানীয়ে চাৰি হাজাৰ একৰ মাটিত খেতি কৰি ৭০,৬০০ পাউণ্ড চাহপাত প্ৰস্তুত কৰিছিল। সেই সময়ত উজনি অসমত ৯ খন চাহ বাগিচা আৰম্ভ হৈছিল। ১৮৭২ চনত ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাত মুঠ ২৭,০০০ একৰ কাছাৰত ২৩,০০০ একৰ আৰু চিলেটত ১০০০ একৰ মাটিত বৃটিছে চাহ খেতি

কৰিছিল। ১৯২২ চনত চাহ খেতি উৎপাদনত ব্যৱহৃত মাটিৰ পৰিমাণ আছিল ৪,১২,০০০ একৰ। অসমলৈ আহা ভিৱ জাতি উপজাতিৰ চাহ শ্ৰমিক সকলক পিছলৈ চাহ জনগোষ্ঠী হিচাপে সামাজিক স্বীকৃতি লাভ কৰে।

ওপৰত উল্লিখিত সামাজিক গোট সমূহৰ উপৰিও' বৃটিছ অসমত আৰু দুটা বিশেষ সামাজিক সমষ্টিৰ পৰিলক্ষিত হয়। সেই কেইটা হৈছে ক) চীনা সকল আৰু খ) আফগান সকল।

ইংৰাজৰ গৰ্জন চাহাবে চীন দেশৰ পৰা চাহ বাগিচাৰ বাবে শ্ৰমিক আমদানি কৰিছিল বুলি কমল কুমাৰ তাঁতীয়ে কটনিয়ানত উল্লেখ কৰিছে (১৯৯৭-৯৮ চন)। এই চীনা সকল সৰু সুৰা ব্যৱসায়, শিল্প, মিস্ত্ৰী, মুচি আদ কাম কৰিছিল। আফগানলোসকল বিশেষকৈ কাৰুলিৱালা নামেৰে জনজাতি। তেওঁলোক ধন সুদত দিয়া ব্যৱসায়ৰ লগত জড়িত আছিল।

এনেকৈয়ে বৃটিছ অসমত বিভিন্ন প্ৰান্তৰৰ পৰা অসমলৈ ভিন্ন গোষ্ঠীৰ লোকৰ প্ৰৱজন ঘটি এক মিশ্র সামাজিক ব্যৱস্থালৈ ৰূপান্তৰ কৰে। এই বিভিন্ন সামাজিক গোট সমূহে অসমত মিলি গৈছে যদিও কেতিয়াৰা ইয়াৰ পূৰ্বৰ বাসিন্দা সকলে ভৱিষ্যতৰ অসমীয়া সমাজত কিবা বিৰূপ প্ৰতিক্ৰিয়াৰ সৃষ্টি কৰিব পাৰে বুলি আশংকা কৰা দেখা যায়। কেতিয়াৰা বহুটো ক্ষুদ্ৰ জনগোষ্ঠীয়ে তেওঁলোকৰ অস্তিত্ব বক্ষাৰ বাবে সংগ্ৰাম কৰিব লগা অৱস্থাৰো সৃষ্টি হৈছে।

অসমৰ পূৰ্বৰ সামাজিক গোট সমূহৰ লগত নব্য লোকসকলৰ আগমনে এক সংমিশ্ৰিত নতুন আৰ্থ সামাজিক পৰিৱেশৰ সৃষ্টি কৰি ব্যাপক পৰিবৰ্তনৰ সুচনা কৰে। উপনিবেশিক অসমৰ বিভিন্ন সামাজিক গোট সমূহৰ ফলশ্ৰুতি হিচাপে বৰ্তমান মিশ্র অসমীয়া সামাজিক গোট সমূহ আলোকিত হৈ আছে। এনেকৈয়ে অসমত অনেক্যৰ মাজত এক্যুতা বিবাজমান হৈ আছে।

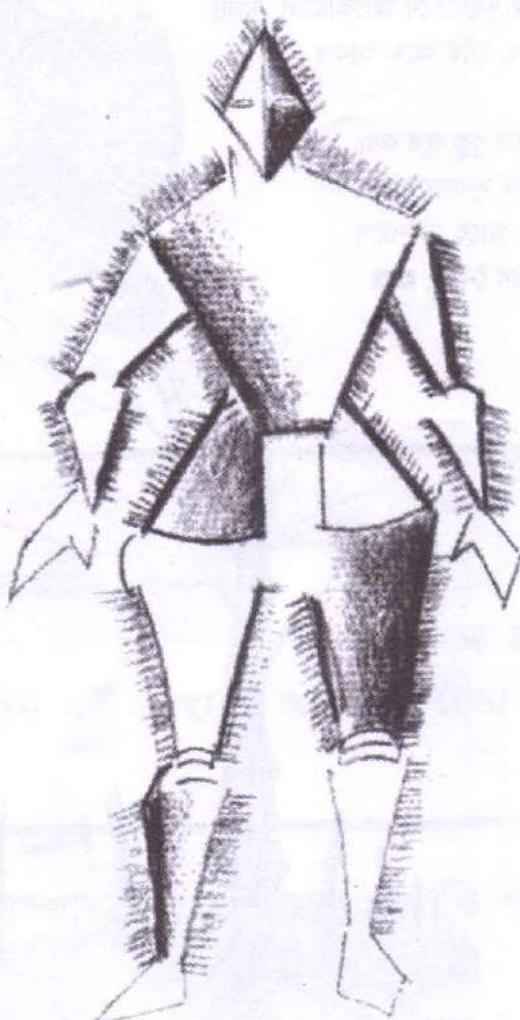
ধূসৰ পথৰ দিগ্ব্রান্ত পথিক

কৃপম বাহেক

সন্তক তৃতীয় ষান্মাসিক

এটি চিনাকি সুবাস
হয়। এটি চিনাকি সুবাস
আজি বছদিনৰ মূৰত
জোৰকৈ বলা পছোৱাজাকে
মোৰ নাকত গুজি দিলেই
চিনাকি সেই সুবাস
নিয়ংৰ সনা দুৰৱি গচকি
অস্তগামী বেলিটিৰ সতে খোজত খোজ মিলাই
সন্ধানত নামিলো তাৰ
পছোৱাজাকে বৰকৈ আমনি কৰেহি
মোৰ পথত
আৰু ফুচফুচাই কয় যায় যেন
কেতেকীৰ কথা
অন্তহীন পথ মোৰ
মনত বাজি উঠে শংকাৰ ঘন্টা
কেতেকীৰ সন্ধানৰ এই যাত্রাত
হেৰুৱাই পেলাম যেন নিজৰ ঠিকনা।
পছোৱা জাকৰ সৈতে মিলি,
কেতেকীয়ে যেন মায়াজাল বুলে।
লাহে লাহে চকুৰে একো নমনোচোন মই
পশ্চিমীয়া বেলিটিৰ মিছিকীয়া হাঁহি
আস !
কেতেকীৰ সুবাসে মন মোৰ কৰিছে
মতলীয়া
আৰু দুখোজ দিলেই পাম যেন
কেতেকীৰ সন্ধান
ক্ৰমাং ধূসৰ মোৰ পথ
বৰকৈ মনত পৰিছে মোৰ অতীতলৈ
ভয়ত কঁপিছে বুকু ভৱিষ্যতক ভাবি

অর্থহীন কেতেকীৰ সন্ধানৰ যাত্রাত
দিগ্ব্রান্ত হৈ
অতীত আৰু ভৱিষ্যতৰ মাজত
ত্ৰফণুৰ পথিকৰ দৰে
জীৱনৰ সাতোৰঙ্গী বামধেনু বিচাৰি
দহি দহি মৰিছো মই। ■■

অনুভর

লক্ষ্মী গগে

মাতক তৃতীয় শান্মাসিক

সপোনতে মই খোজ কাঢ়িছিলো
ফুল তৰা গানবোৰৰ স'তে কথা পাতিছিলো
বতাহৰ দৰে
মোৰ হৃদয়ত ফুলি উঠিছিল
বঙা নীলা হালধীয়া অলেখ ফুল
ঐশ্বর্যময় সুবাসত বুৰ গৈছিলো

মই দুহাতেৰে আকেঁৰালি ললো
সুখ, হাঁহি আৰু আনন্দ

মোৰ বুকু ভুৰ কৰা
সেই সুবাসবোৰে
বৈ আছে চৌপাশে
সুখৰ নৈ হৈ ■■

কমীং মাজুলী পঞ্জীয়ন

ফাণুন

প্ৰণামী শৰ্মা

মাতক পঞ্চম শান্মাসিক
চিৰাল ফটা মোৰ বুকুত
আকাঞ্চাৰ আবিৰ সানি
কোনে উদঙালে
বুকুৰ আঁচল

ফাণুন।
তই নাযাবি অ' ফাণুন
অ' ৰাঙ্গলী ফাণুন

বুকুত মোৰ হেঁপাহৰ
শত সেউজী সপোনৰ
অণ.....■■

বৰষুণ

প্ৰতিমনি বৰা

স্নাতক প্ৰথম যান্মাসিক

আকাশৰ বুকুল আজি

দেখা নাই জোনাকৰ পোহৰ

দেখিছোঁ মাথো জোনবাইক,

আৱৰি ধৰা কলিয়া মেঘৰ ছাঁ।

এই গভীৰ বাতিৰ নিৰ্জনতাত,

মই সাৰে আছো মাথোন।

এতিয়া কেৱল সৰাপাত এটাই

খৰমৰাই আছে।

বাকী চৌদশে নিষ্ঠদ্বাৰা

কিয়নো মোৰ সৃতিৰ দুৱাবদলিত,

নষ্টালজিয়াৰ এজাক কিন্কিণীয়া বৰষুণ ■■

মোৰ কবিতা

প্ৰম্পী হাজৰীকা

স্নাতক তৃতীয় যান্মাসিক

মোৰ কবিতাত রামধেনুৰ ৰং নাই

নাই কোনো শব্দৰ মায়াজাল

মোৰ কবিতাত প্ৰেম সততাৰ উদান্ত কঢ় নাই

নাই কোনো মানুহক আপ্নুত কৰিব পৰা শক্তি।

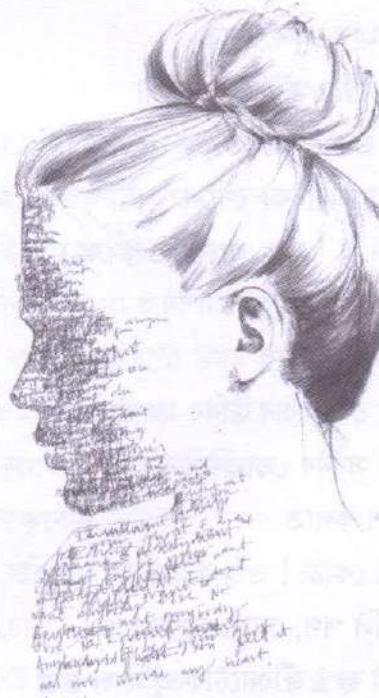
মোৰ কবিতাত সৃষ্টিৰ বাসনা নাই,

নাই কোনো সাহিত্য, সংস্কৃতি, বুৰঞ্জীৰ কথাৰ টনাটনি

মোৰ কবিতাত আছে মাথো জোনাকী মনৰ আলোড়ন

শান্তিৰ শিখা এধানি বিচাৰি

এখন আকুল হৃদয়ৰ আহান ■■

চেঁচা মৰিছিকা খেদো

শ্ৰী লোকপ্ৰিয়া বৰা
স্নাতক পথওয় যান্মাসিক

যাত্ৰীবাহী অমনৰ কাষৰ কুচনত
তুমি আৰু মই বহি আহিছিলো
ভালপোৱা বোৰে জোকাইছিল
আমি তেতেলি টেঙা খাইছিলো
জুমি ছা ! জীৱনটোক জুমি ছা
পৰ্দাৰ আঁৰেৰে আমি কঁহৰা ফুলা
বগা শিমলু তোলা দিনলৈ ঘূৰি যাম
কমলা, ৰঙা, গোলাপী মদাৰ জুমিছিলো
জুমি ছা ! জীৱনটোক জুমি ছা
মই উঠি গৈছিলো, তুমি নামি আহিছিলা
আমি দেখিছিলো
এটা ক'লা ছাতিৰ তলত, এহাল পাৰ
শান্তিৰ ছা ! জীৱনটোলৈ শান্তি যাচি যা
তোমাৰ চকুৰ ৰ'দত
মই চেঁচা মৰিছিকা খেদো
মই শুকান বালিত
চেঁচা মৰিছিকা খেদো
জুমি ছা ! গুপ্ত অন্তৰ ! গুপ্ত কোঠা
য'ত নাহৰ ফুলিব
কৃষ্ণচূড়া মৰিব
ৰঙা বেণু বোৰ উৰিব মলয়াত
ৰঙা সানিব তোমাৰ মোৰ
কেশ কলাত
গুপ্ত কোঠা ! গুপ্ত জীৱন
মুকলি পথ, সোণাৰ সৰা পথ
জুমি ছা ! জীৱনটোক জুমি ছা ■■■

চিনাকি ধনশিৰি জনী

শ্ৰী সাৰদু বৰা

স্নাতক পথওয় যান্মাসিক
মোৰ চাপৰিৰ কাষৰ চিনাকি
ধনশিৰি জনী
বহিখোৱাৰ নিচেই কাষৰীয়া তাই
ধনশিৰি জনীৰ বিস্তৃণ দুয়োপাৰে
পলসৰ কোমল দলিচাত
কিমানে যে সানিছিল সোণ বৰণীয়া, সেউজীয়া
না না ৰং
উপচি উঠিছিল ধনশিৰিৰ দুয়োপাৰ
পলসৰ দলিছাতেই কিমানে, আশা যাৰ
প্ৰতিটো ঘামৰ টোপ টোপ টোপাল
লুকাই আছে
হঠাত যেন ধনশিৰি জনীৰ খৎ
চুলিৰ আগ পালেগৈ
বাৰিয়াৰ সতে যেন তাইৰ
ধৰ্মসৰ তাণুৰ নৃত্য
আজি তাই চিনি নাপায বহিখোৱাকো
পাহাৰি গ'ল তাই দুয়োপাৰৰ চিনাকি
মানুহবোৰ
কিয়ে বিলই আজি বহিখোৱাৰ
আশাক নিৰাশা কৰি, সৃষ্টিক ধৰ্মস কৰি
আজি তাইৰ আনন্দৰ উৎসৱ ■■■

তুমি আহিলেই মই হাঁহিম

এক দীনেশ কুমার
স্নাতক তৃতীয় যান্মাসিক

কথা আছিল তুমি আহিলেই মই হাঁহিম
গচ্ছ বন ফুলে ফলে উপচি পরিব
ডালে-পাতে জপিয়াই বিবিধ চৰায়ে
মুকলি মনেৰে গীত জুৰিব
সূৰ্যৰ সোণালী ব'দত
জান-জুৰি নৈয়ে লুকা-ভাকু খেলিব
কথা আছিল - তুমি আহিলেই মই হাঁহিম
তুমি আহিলেই বংমনৰ পেটৰ গোমোচা
আহি মূৰত নাচিব
ফুলমতী কুৰুৰীৰ হাঁহি বিৰঙ্গিব।
কথা আছিল তুমি আহিলেই মই হাঁহিম
তুমি আহিলেই বন কেতেকীৰ পাহি
এবাৰ মই গুজি ল'ম
ওঁঠ বোলাই গাম বুকুৰ চেনেহীৰ গীত
তুমি আহিলেই মই হাঁহিম
ব'দ জিলমিল হাঁহি ■■

দুঃস্মন্ত

এক ডলী শহিকীয়া
স্নাতক পঞ্চম যান্মাসিক

দুচকুত মাথো দুঃস্মন্তৰ উৰাণ
বুকুৰ মাজত ছটফটাই দুখৰ নিচান
সুন্দৰ ধৰিত্ৰীক আজি
দুষিত কৰিছে মাথো অনিশ্চয়তাই
কেতিয়া বাঙ্গলী সুৰঘটো উদয় হ'ব?
দুনীতিৰে মলিয়ন হোৱা
পাযাণ হৃদয়ৰ সেই মানুহথিনিৰ
আন্ধাৰ সাজবোৰ
কেতিয়া যতি খহি যাব?
বিধাতা চোঁৱা নয়ন ভৰি
কোন সেই নৰপিশাচহ'ত■■

বন্ধুলৈ বুলি

জ্ঞানিতা দত্ত

স্মাতক তৃতীয় শাস্ত্রাসিক

বন্ধু,

কেতিয়া লগ পাইছিলো তোমাক
মনত আছেনে বারু তোমার . ? ?
সেই যে ল'বালিতে হাতত হাত ধৰি
ঘূরিছিলো তুমি, মই
কৰিছিলো যে সেই ধেমালিবোৰ ...
তেতিয়াই নহয় জানো ?

বন্ধু,

মনত আছেনে বারু তোমার . ? ?
তুমি নগ'লে যে মই নগেছিলো স্কুললৈ ...
আৰু, তুমিওতো একেই আছিলা নহয় বন্ধু
আমাক যে সহপাঠীবোৰে দি লৈছিল
ভিন ভিন নাম ...
হাঃ হাঃ
সঁচাই নষ্টালজিয়া এইবোৰ অতীত ...

বন্ধু,

হাতত অৰ্থতাৰ টোপোলাটো লৈ
কিমান ঘূৰিলা তুমি
মইতো বাদেই দিলো জানা
পিতায়ে ক'লৈ “বোপাই হালখনতে ধৰ ...
মোৰ শৰীৰে আৰু নাটানে ...”

জ্ঞানিতা দত্ত শিল্প মন্তব্য

মইও ভাবিলো ...

এৰা ক'তনো পাম টকাৰ অবিহনে চাকৰি
আৰু আজি মই সফল খেতিয়ক।
কেতিয়াবা আহিবা বন্ধু
মোৰ কপালৰ ঘামেৰে চহ কৰা
সবিয়হথিনি হালধীয়া হৈ ফুলিছে ...
তাৰ মাজতে বহি অনুভৱ কৰিম
আমাৰ বন্ধুত্বৰ গভীৰতা ... ■■

শাওণৰ আবেলি

জয়ন্ত বৰা

স্নাতক তৃতীয় যান্মাসিক

পাহাৰিব পৰা নাই জোনালী
 কুৰৱাবাহী পথাৰৰ সেই ভৰ দুপৰীয়া
 জাক জাক শাওণৰ ৰোৱনী ...
 মনত আছেনে জোনালী
 ভাল পাইছিলা তুমি কুৰৱাবাহী তিনিআলিৰ
 পৰা গৈ থকা অট বিঙ্গাখনত উঠি
 তাৰ পাছত পাৰ হ'ল
 কত শাওণৰ দুপৰীয়া
 কত আঘোণৰ ব'দ কাঁচিয়লি
 হঠাৎ
 তুমি আহি নামি ৰজাবাৰীৰ চাৰিআলিত
 বিচাৰি ফুৰিছ এতিয়া চহলা বিলৰ বৰালি
 তথাপি
 সুখেৰে আছা জানো জোনালী
 পৰঙ্গনীয়া, কুৰৱাবাহী পথেৰে গৈ থাকোতে
 এবাৰ মাতাচোন .. মূৰ তুলি কুৰৱাবাহী
 পথাৰৰ সেই জাক জাক ৰোৱনীক ■■

তোক

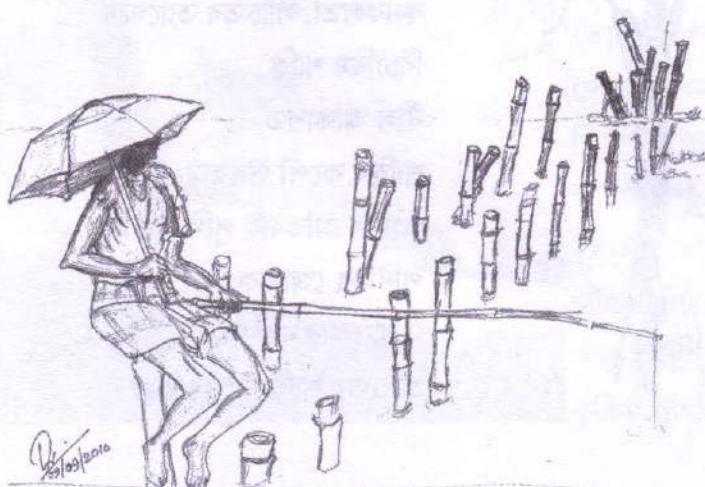
মানস বৰুৱা

স্নাতক পঞ্চম যান্মাসিক

বৰশীৰ পুঙাটোত দুচকু হৈ
 পাৰৰ পলসত গুজি দিলো
 শুকান ভৰি দুটা
 দুচকুৰ নীলাভ চৌত
 হাঁহি উঠিল
 সোগালী ৰূপালী মাছ
 কঁপি থকা পুঙাটোৰ
 ছেৱে ছেৱে নাচি উঠিল
 পহিলা মাঘৰ একাহী ভাত
 গাঁৱত হেনো জুই লাগিছে
 সৰু ল'বাটোৱে ক'লেহি আহি ...
 আবেলিৰ বেলিটো খহি পৰিল
 এটা প্ৰকাণ শিল হৈ
 সোঁৰণশিৰিৰ বুকুত

বৰশীৰ মাছবোৰ ওপঞ্জি ব'ল

শ্বাসৰূদ্ধ মোৰ এডিঙি তেজত ■■

ফাণুন

শ্রেণি নিভা শহকীয়া
স্নাতক তৃতীয় ষান্মাসিক

এটা নির্জন বাতি পুরা
সেমেকা কুঁৰলীৰ আবিৰ সানি
ফাণুন আহে মলয় জাকৰ সৈতে।
হৃদয়ৰ আঁচল কঁপাই
বোৱা বা জাকে
কিদৰে লুকা-ভাকু
খেলিছে প্ৰকৃতিৰ লগত
আকাশ অলংকৃত কৰা কপৌহালেও
ডালত বৈ আদৰিছে।
আউলী বাউলী মলয়া জাকৰ কোলাত
শান্তিৰ নিষ্পাস পেলাইছে
ভাগৰুৱা প্ৰকৃতি বাণীয়ে
হয়তো তেওঁ পাহৰি পেলাইছে
প্ৰেমিক ফাণুনৰ সান্নিধ্যত
দানৱৰ দুৰ্গম পথিক।
মই উলাহতে সুধি পেলালো
অ' উল্মনা ফাণুন
তোৱ ঠিকনা ক'ত?
এখন শান্তিৰ ধৰালৈ আঙুলিয়াই
হাঁহিৰ একাঁজলি সুবাস চটিয়াই,
গুচি যায় ডারৱৰ সিপাৰৰ দেশলৈ
ফাণুনৰ এটা বাতি পুৱাত ■■■

শান্তি বিচাৰি

শ্রেণি প্ৰণৱ লইং

স্নাতক প্ৰথম ষান্মাসিক

ফুৰিছে শান্তি বিচাৰি

মনত যে সাতোৰঙী আশা
নতুন প্ৰভাতত নতুন পোহৰত
উজ্জলাম জননীক
তেজৰ কৰাল আঁতৰাই
বোৱাম শান্তিৰ মলয়া
প্ৰেমৰ এনাজৰীয়ে বান্ধ খাম
শংকৰ মাধৱৰ মিলন ভূমিত
কনকলতা, লাচিতৰ ত্যাগেৰে
বিচাৰিম শান্তি
নীল আকাশত
শান্তিৰ কংগো উৰৱাম
আন্ধাৰ আঁতৰাই পৃথিৰীক দিম
পুৰ্ণিমাৰ জোনাক
ন শতিকাৰ ন প্ৰজন্মাই
আগুৱাৰ শান্তি বিচাৰি ■■■

অ' আকাশ আমাক এমুঠি হাঁহি দিয়া

চিলমিল সপোন হাজরিকা

প্রাক্তন ছাত্রী

নিদ্রামগন পৃথিবীখনে
 সাব পাই সুধিলে
 তোমার বতৰা
 ৰাঙ্গলী জগতত
 শান্তিৰ প্ৰতীক মাথোঁ তুমি
 বগা সাজযোৰৰ দৰেই
 শুকুলা মেঘৰ ছাঁ পোহৰত
 এবুকু সাগৰ নীলা সপোন
 তোমার প্ৰেয়সী তোমার পৰা বহু নিলগত
 নৈৰ পাৰে পাৰে
 তোমার প্ৰেয়সীয়ে
 গাই যায় ভালপোৱাৰ গান
 ক্লান্ত হ'ব নিদিবা তোমার দেহা
 বিবেকী হৈ ৰওক তোমার নিভাঁজ প্ৰেম
 নিষ্ঠুৰ সময়ৰ আঁচোৰত
 ৰাঙ্গলী হোৱা মাত্ৰ বুকুত
 তোমালোকৰ প্ৰেমৰ অকৃত্ৰিম শুকুলা পোছাকে
 তোমালোকৰ প্ৰেমৰ অকৃত্ৰিম শুকুলা পোছাকে
 দি যায় আলফুল আলিংগন
 অ' আকাশ পৰিধান কৰা তোমার শুকুলা পোছাক
 তোমার পোছাকৰ ৰঙেৰে ৰঙীয়াল হৈ
 হাঁহিব নদীয়ে, হাঁহিব তোমার প্ৰেয়সীয়ে
 আৰু হাঁহিব তেজৰ ৰঙেৰে ৰক্তাঙ্গ হোৱা
 কৃত্ৰিম পৃথিবীয়ে ■■

শুণ্যতা

অঞ্জন গোস্বামী

এটি উদাস চারনি
নিলিপ্ত ওঁঠৰ ভাষা
যান্ত্ৰণা গধুৰ এখন হৃদয়
তুমি দি গলা উপহাৰ।

বহু কথাই আছিল
একোৱেই নকলা
মৌন ওঁঠৰ কঁপনিতেই
সাঁচি ৰাখিলা হৃদয়ৰ গোপন বতৰা।
মোৰে আছিল
এসাগৰ দুখৰ বোজা
ভাবিছিলো তোমাৰ বিশালতাত
মেলি দিয় দুখ বোৰ।

কিন্তু বাস্তৰত তুমি
মোৰ পৰা বহু দূৰৈত ব'লা
বুকুৰ পৰা উজাই অহা শব্দবোৰ
বুকুতে লয় গ'ল।

ভাষাহীন কবিৰ দৰে
মই মাথো ছট্টফটাইছো

একো ক'ব নোৱাৰাৰ দুখত
উচুপি কান্দিছো।
কোনো নাই আজি মোৰ কাষত
কোনো নাহে আজি
মোৰ দুখৰ বতৰা ল'বলৈ
মোৰ চৌদিশে আজি শুণ্যতা
শুণ্যতা মাথো শুণ্যতা ■■

কবিতা

অঞ্জন প্ৰভা বৰা শইকীয়া (প্ৰাক্তন ছাত্ৰী)

ওৰে নিশা তোমাতেই হৃদয়খন ঢালি দিও
ফেহঁজালিতেই তোমাৰ সামিধ্য পাঁও
প্ৰতিটো পুৱাই এটি নৱজাতকৰ জন্ম
এতিয়া তোমাৰে মোৰে সুবাসিত লগ্ন ■■

মোৰ মা

সংস্কৃতি দণ্ড

স্নাতক তৃতীয় ঘানাসিক

প্রথম কুকুৰীৰ ডাকত
আৰন্ত হয় মাৰ প্ৰাত্যহিক জীৱন
বাহি চোতাল বাহি বনৰ ছন্দত
বিচাৰি চাই মাই অতীত বৰ্তমান।
গাত ছাটি মাৰি শীতল পানী
পাহাৰি পেলাই, নিকা কৰে অতীতক।
এনেকৈয়ে —

প্রথম কুকুৰীৰ ডাকেৰে আৰন্ত হয় মাৰ জীৱন
ঘৰ-সংসাৰৰ জেঙা মাৰি
আৰন্ত কৰে আন এক সংগ্ৰাম
পথাৰত বোকাত নামি
সপোন দেখে মায়ে সেউজীয়া সোণৰ
পথৰুৱা সপোনটো বোকোচাত লৈ
ঘুৰি আহোতে
লহিয়াই বেলি
কলাফুল ডুব যোৱা বিলত
জাকৈৰে চুঁচি আনে পুঠি খলিহ্না;
ক'লা তেজশোহা জোকে ডোঙা ডোঙে চোহে
কলাফুলৰ আলফুল তেজ।
তথাপি
দোপ মৰা খালৈয়ে দিয়ে মাক
অপাৰ সন্তুষ্টি।
প্রথম কুকুৰীৰ ডাকত আৰন্ত কৰা জীৱন

চিমিক ঢামাক ঢাকিৰ পোহৰত

উজ্জলি উঠে প্ৰতি সন্ধ্যা।

সুখে দুখে দুগৰাহ খাই

শ্যায়াত পুনৰ অপেক্ষা কৰে মায়ে

প্রথম কুকুৰীৰ ডাক দিয়াৰ সময়লৈ ■■

(মা, যাৰ বাবে আজি মই বিনদিয়া পৃথিবীৰ বেহৰূপ উপভোগ কৰিব
পাৰিলো, সেই মা লৈ শ্ৰদ্ধাৰে)

(মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত অনুষ্ঠিত কৰা সাহিত্য বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাত বঁটা প্ৰাপ্ত)

মন গগণৰ স্মৃতিবোৰ

(মৃদুল বৰুৱা ছাৰলৈ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি)

মনত পৰা স্মৃতিবোৰে আকৌ এবাৰ সোৱৰাই যায়
 আপোনাৰ সংগ, মোৰ মানসপটত
 শৰৎ কোমল পুৱাৰোৰত, নিয়ৰ সনা মুকুতাৰ দলিচাত
 কিদৰে পেলাইছিল আপোনাৰ খোজৰ সাঁচ।

পুৱাৰ সোণালী ৰ'দ জাকে আকৌ এবাৰ সোৱৰাই যায়
 আপোনাক হেৰুৱা সেই দিনটোৰ কথা
 সঁচাকৈ ভাবিলে বুকুখন এতিয়াও বিষ্ণে
 চিএগৰি চিএগৰি কান্দিবৰ মন যায়।।

আপোনাৰ সৈতে কটোৱা মুহূৰ্তবোৰ
 মোৰ মানসপটত সদায় স্মৃতি হৈয়ে বৈ গ'ল।

কহঁৱা ফুলাৰ বতৰতেই আহিছিল আপুনি
 উকা ফাণুৰ বং হৈ
 হেপাহ যোগোৱা আপোনাৰ দুচকুৰ কোণত
 আগৰ দৰেই ঠিক এতিয়াও কোনেও
 নজনাকৈয়েই দি ধৈ গ'ল
 মুকুতা কোমল অঞ্চল শীতল বাট।।

আপোনাৰ কলমে কিদৰে উকা কাগজত
 জ্ঞানৰ ফাকু খেলিছিল হয় ! আপুনি ভবাৰ দৰে
 এতিয়া আকাশ, বতাহ
 বাৰদৰ ধোৱাৰে আৱৰা।।

মালবিকা ফুকন

স্মাতক পঞ্চম ঘান্মাসিক

এই যে গুঁচি গ'ল আপুনি

নিমাত নিস্তুক অনুকাৰ কাৰাগাৰলৈ
 তাতো যে বিচাৰি পাওঁ আপোনাক
 আপুনি দিয়া বেদনাবোৰত,

আপুনি নাজানে ?

কিমান আছে আপোনাক পাই হেৰুৱাৰ
 অনাবিল প্ৰকাশ ■■

সমুদ্র তীরত অৰূপা বাইদেউৰ সতে যেতিয়া

(শ্ৰদ্ধেয়া অৰূপা পটঙ্গীয়া কলিতালৈ)

মৃদুল বৰুৱা

ইফালে সিফালে চেলপুঁঁগা দি আছে অজস্র সামুদ্রিক চৰাই
বাইদেউ

আমাৰ তাত ঘোৰ পাতি উৰে চাকৈ-চকোৱা
পাতৰ আঁৰত কিৰিলিয়াই শৰালি আৰু হাঁইঠাই
কেতেকীয়ে পাছনিশা বুকুত খুন্দিয়ায় আপোনাৰ

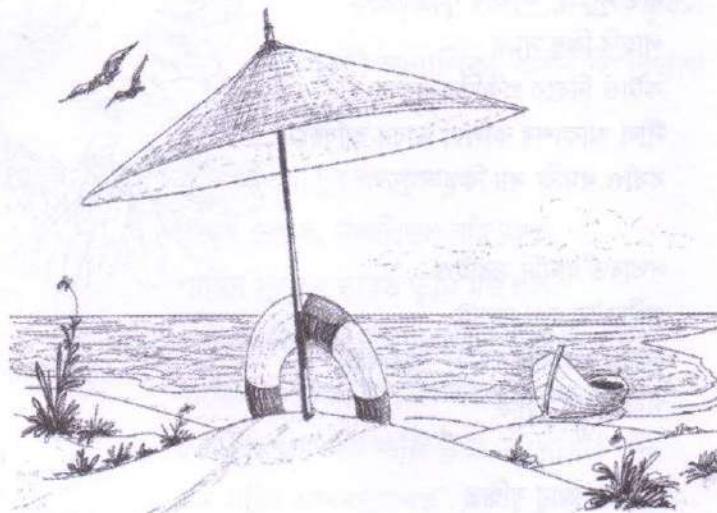
সেইবোৰ যেন নিভাজ
সেইবোৰ যেন সেউজ
খৰকৈ বজা বাঁহীৰ সুৰ
কাচি-ৰোৱাৰ আলি বাগৰা চলচলীয়া সুঁতি এটিহে যেন

আচৰিত হ'লো বাইদেউ
চৰাইৰ হেনো বাঁহ আজি ইয়াত কাইলৈ তাত

চাওকচোন চাওক ইমান উদঙ্গীয়া
মোৰ পাহাৰ-ভৈয়ামৰ নীলাখিনিত
মোৰ সোঁ-বাওৰ পকা ধানৰ টুণ্ডুণ টোকাৰীখনিক
বজাই বজাই বজাই
বজাইছে বজাওক

বাইদেউ
এই সামুদ্রিক চৰাইবোৰো
ইমান যে আচৰিত

ঘৰ সাজিবলে খন্তেকৰ
সকলো সলাব পাৰে নিজৰ
ওঁহঃ ওঁহঃ ওঁহঃ ■■

(এই কবিতাটি প্ৰয়াত মৃদুল বৰুৱাই লিখিছিল সাহিত্য অকা�ড়েমীয়ে প্ৰদান
কৰা ‘গোৱা’ ভ্ৰমণৰ সময়ছোৱাত। দলটিত বিশিষ্ট উপন্যাসিক অৰূপা
পটঙ্গীয়া কলিতাও গৈছিল। ‘গোৱা’ৰ চৰাই দেখি মনলৈ অহা ভাব লিখি
কৰি বৰুৱাই শ্ৰীযুতা পটঙ্গীয়াৰ হাতত অপৰ্ণ কৰিছিল। এই কবিতাটি বিশিষ্ট
লেখিকাগৰাকীয়ে অসমৰ এগৰাকী বিশিষ্ট কৰি কৌস্তুভমণি শইকীয়াক
দিছিল। শ্ৰীযুত শইকীয়াই আমালৈ বুলি কৰিতাটি পঠাই দিছে। তেখেতসকলক
ধন্যবাদ।)

শব্দ শিল্প

অনুভূতি

দেখিলো

পুরাব শীতৰ

এক অনুভূতী

মন জুৰুৱা এটি ক্ষণ

প্রশান্ত শইকীয়া

মুৰব্বী অধ্যাপক

বাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

শেৱালী, বকুল, গুলচৰ

সুগন্ধি অতিক্রমি

কালাবৰষেট, মেহেশি আৰু মনেট

বাতানুকুল, পাঞ্চাৰ কৃত্রিমতাক

পাহাৰি কিছু সময়

কটাও নিৰেৰ প্ৰকৃতিৰ বুকুত

নীল আকাশৰ কলিয়া ডাৰৰ অবিহনে

বৰ্ষাও থমকি বয় কিছু সময়

পথাৰত ধাননি ডৰাইও

গহীন হৈ ৰূপ সলাই

নিৰ্মল জলৰাশিৰ নদী -নিজৰাই

গীতৰ সুৰ সলাই

জীৱনৰ আয়ু বৃদ্ধিত

পুৱাতে খোজেৰে

অলেখ সপোন লৈ

অনুভূতি কৰি আগুৱাও

কিছু দূৰলৈ.....■■

প্রশান্ত শইকীয়া

মুৰব্বী অধ্যাপক

বাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

বিভিন্ন সময়ৰ অনুভূতি

বাবুলাল মৌৰ

উপাধ্যক্ষ

১

তুমি মোক চিকুটিলা

দুখ পালো

মই তোমাক চিকুটিলো

মই দুখ পালো

তুমি দুখ পালা

আচলতে

দুয়োৰ দুখ একেই

২

যাবৰ সময়

কিয় ইমান চকুপানী

আনন্দেৰে যাওঁ বলা

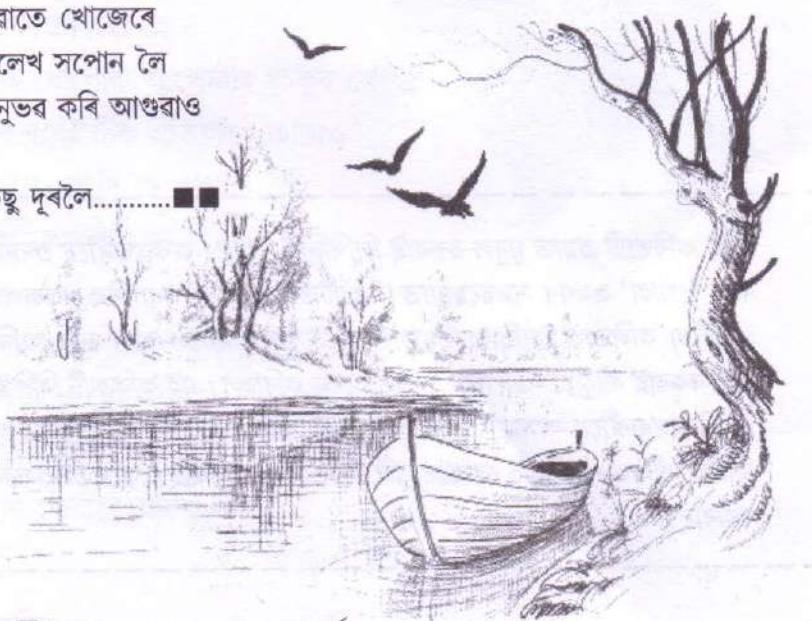
৩

পৰিদ্ৰী চৰাইবোৰ

আকৌ আহিছে

গছে গছে

উৰণীয়া মৌৰ চাক ■■

ছায়াছবি

ড° অরুণ বৰা

কিনো দিম
কিনো নিম

কেনেকৈ আঁকিম নিজৰ ছবি
কি খাই পাহৰিম তোক

জীয়া জুইৰ ঘাটট
ব'ঠা নোহোৱা নাওখন বাই
মিছিলত বিলীন হৈ যাঁও
ইয়ালৈ ঘূৰি নহাৰ প্ৰতিক্রিতিৰে

গছৰ গুটি খালোঁ
নাম নাজানিলোঁ
মনত ৰখা আৰু পাহৰা
একেই কথা

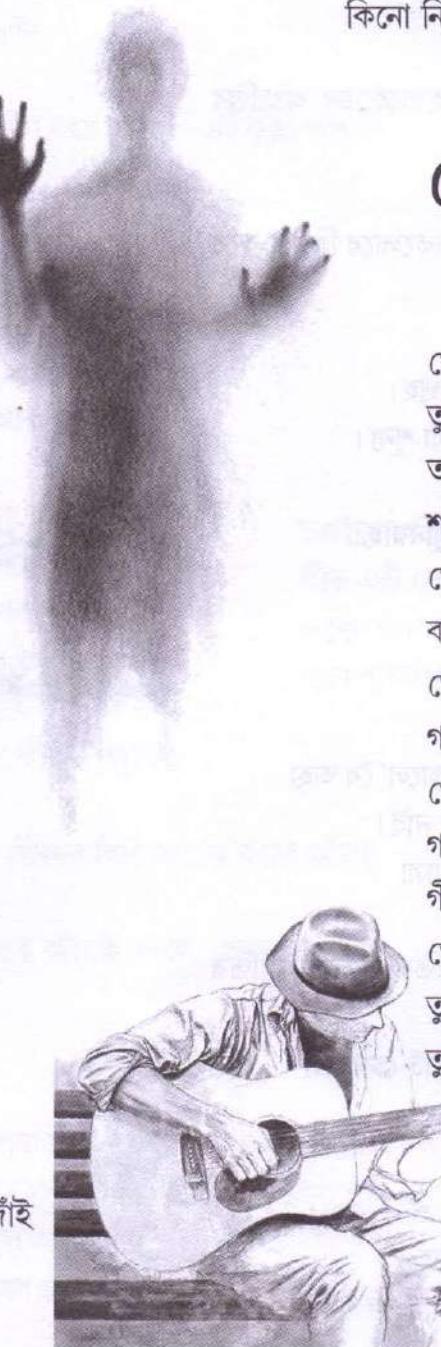
কিনো দিম
কিনো নিম

কি ৰহস্যৰ আঁৰকাপোৰ ঠেলি
আমি ইয়ালৈ আহোঁ
অহা - যোৱাৰ বাটত কেৱল অন্ধকাৰ
কৃষণগহৰ

প্ৰত্যাশা, আনন্দৰ জোৱাৰ-ভাটা
এজাৰৰ বেজাৰ লাগি শুকান খৰিকাজাঁই
অস্তিম যাত্ৰাৰ ধূলি - মাকতিয়েই
আমাৰ ছায়াছবিৰ শেষ চিনাকি

মাটিৰ চিনাকি আমি
মাটিয়ে আমাক হাতবাটুল দি মাতে
বুকুৰ আপোন কৰি মিলি যাঁও আহা বুলি

কিনো দিম
কিনো নিম..... ■■

তোমাৰ বিদায়

মানসী ফুকন

মুৰব্বী অধ্যাপিকা, অৰ্থনীতি বিভাগ

তোমাৰ বিদায়।
তুমি এতিয়া দূৰ বহু দূৰৰ
তৰাৰ দেশত, মজলিছত বহি আছা
শান্তিৰ সুৰৰ ঝক্কাৰত তুমি মজ্গুল
তোমাৰ ঠিকনা এতিয়া তৰাৰ দেশত
বাঙ্কোন চিঞ্জিলা, মায়াবী সংসাৰৰ

তোমাৰ শুণ্যতাত বাজি উঠে মাথো উচুপনি,
গান নাটৰ আখৰাবোৰত
তোমাৰ শুণ্যতাৰ অনুভৰ।

গহীন মিচিকিয়া হাঁহিবে
গীতাৰৰ চিনাকি সুৰবোৰত
তোমাৰ প্ৰাণ —
তুমি অল্লান অপূৰ্ব জ্যোতিৰে বিৰাজমান
তুমি এতিয়া শ্ৰিয়মান — শ্ৰিয়মান ■■

শূন্যতা

শূন্যতাত সকলো থাকে। এই কথা নজনাৰ বাবেই বাবে বাবে ভুল
হয় যোগৰ নেওঁতাত

জীৱনৰ সিপাৰে আছে কি সেই কথা জনা হ'লে,
কোনোৱেই নহ'লহেঁতেন শূন্যৰ পৰিপন্থী
অনাহকতে প্ৰাপ্তি বুলি ভাবি হেঁচা-ঠেলা নহ'লহেঁতেন অপ্রাপ্তিৰ
অনুহীন বাটত

জীৱনৰ হেলনীয়াত থিয় হৈ আঙুলিৰ মূৰত সকলোৱে হিচাপ কৰে
এদিন
যোগ-বিয়োগৰ নেওঁতা।

পূৰণ কৰিবৰ বাবে হৰোয় জীৱনৰ সকলো উছাহ।
হৰণ কৰি কৰি জীৱনত, ভাগশেষ থাকে মাথোঁ শূন্য।
এই শূন্যহিতো সকলোৱে প্ৰস্তাৱনা।
তাকেই নাজানি বাবে বাবে সবি পৰে দুখৰ হুমুনিয়াহ...

ফুল এপাহ ফুলাৰ লঘু চাব নজনাসকলে
ভৰ দুপৰীয়া অনায়াসে চাব পাৰে মৃত্যুৰ যন্ত্ৰণা
চকু মুদি দুই একে অনুভৱ কৰিব পাৰে
তেজৰ নদী এখন ধীৰে ধীৰে সেউজ উপত্যকালে'বৈ আহা
অথচ প্ৰতিবাদৰ নামত মৌনতা। কাৰো সময় নাই।
সময়ৰ ভিৰত হৰোবলৈকে কেৱল অবিৰত যাব্বা

ডেউকাৰ উমত শোৱাসকলে নুশনে কাতিৰ কাঞ্জল বাতিৰ
অস্ফুট কেঁকনি
নাজানে কাগজৰ জুইত দুহাত সেকি পুৱালৈ বাট চোৱাটো
কিমান যন্ত্ৰণাকাতৰ শীতত
বুকুত শোকৰ পাহাৰ এটা লৈ ফুৰাৰ যন্ত্ৰণা
কিমান গধুৰ জনা হ'লে কোনোৰাই
অংকুশ লগালৈহেঁতেন সকলো অশুভ ভাবনাত
বৈ থাকিলেহেঁতেন অনৰ্গল সকলোৱে বুকুৰ মাজেদি শান্তিৰ নিজৰা

জ্যোতিৰেখা হাজৰিকা

প্ৰাধ্যাপিকা, ডিগ্ৰিগড় বিশ্ববিদ্যালয়

কোনোবাজন জীয়াই থাকে দুখৰ ধাৰক হৈ।
 কাচিৎ কোনোবাজনহে হয় দুখৰ বাটৰ সংগী।
 সমভাগী হোৱাটো দূৰৰে কথা,
 কোনোবাজনে নিৰাপদ দূৰত্বত বৈ কেৱল চায় জীৱন-ভাওনাৰ চং
 বিলাপৰ গীত গাব নজনাৰ বাবেই
 আজিৰ সীতাৰ ভাওত বাৰে বাৰে ভুল হয়
 আৰু ৰাম হোৱাজন হৈ পৰে এদিনৰ দেৱতা
 দেৱ দুণ্ডুভি বাজে, বাজে শংখ-ঘণ্টা

জীৱনৰ তাল খৰমান আহিবই এদিন নহয় এদিন—এই কথা পাহৰাৰ
 বাবেই
 জীৱন হৈনুঠে তপস্যা, নহয় সাধনা।
 আকাঙ্ক্ষাৰ বালিঘৰ অনায়াসে খহি পৰে সময়-ধূমুহাত
 কেৱল পাখি জোকাৰি উৰিব জানিলৈই সেয়া উৰণ নহয়
 ক'বাত ভুল হয় উৰণৰ বাট
 ক'বাত সংগোপনে বৈ থাকে আন এখন জাতিংগা

এধানমান হাঁহিৰ বিজুলী চাবৰ বাবেই মন আকাশত
 যৌৱনৰ আৱাহনৰ পৰা অঙ্গচললৈ যাত্রা
 ৰামধেনুবুলীয়া আকাশ এখন চাবৰ বাবেই
 শীতৰ বাটৰ পৰা প্ৰথম বৰষালৈ প্ৰতীক্ষা
 কাচিৎ কোনোবাজনহে অকলশৰে অপেক্ষি ৰয়
 শেষ পাতখিলা সৰি পৰা চাবলৈ শীতৰ পদুলিত

কাচিৎ কোনোবাজনেহে পাৰ্থিৰ জীৱনৰ বিনিময়ত ক'বাত আঁকে
 সেইখিলা সেউজীয়া পাত
 কোনোকালে নসৰা আৰু তাতেই জীয়াই থাকে প্ৰেমৰ অপাৰ্থিৰ
 সৌন্দৰ্য

শূন্যতাই সকলো।
 ধীৰে ধীৰে লীন গৈছে সকলো শূন্যতাত—সেই আদিম নাদধৰনি
 সেই আদিম গহুৰ অতিক্ৰমি, য'ৰ পৰা এদিন আহিছিলোঁ সকলো।
 পৰা যদি মহাশূন্যতাৰ পৰা বুটলি আনা
 সন্ধ্যাই ধীৰে ধীৰে হেৰুৱাৰ খোজা প্ৰার্থনাৰ ছান্দিক সুৰ

চৰাইবোৰে বিয়লিৰ বাটত পাখিত পাখি লগাই উৰাৰ ক্ষণতে
 গীত এটি জোৰা।

এবুকু সঁচা ভালপোৱাৰে জীৱন হওক মোহনীয়া
 ধূসৰ পৃথিৰী সগৰ্ভা হৈ উঠক সেউজ কামনাত ■■

দিনবোর

একৌন্তভমণি শইকীয়া
সহকারী সঞ্চালক, আকাশবাণী গুরাহাট।

দিনবোর সদায় সমানে নাযায়
দিনবোর সলনি হয়
গচ্ছ পকা পাত এখিলাৰ দৰে
দিনবোৰ সবি পৰে জীৱনৰ পৰা
এদিন এদিনকৈ
মই বুকুত লৈ ফুৰো দিনবোৰৰ সপোন
অনবৰতে
আপুনিও দিনবোৰক কামত খটুৱায়
আপোনাৰ ইচ্ছামতে
দিনবোৰ আপোনাৰ মোৰ অধীন
দিনবোৰ হ'ব পাৰে দুৰ্দিন
দুৰ্নীতিৰ কবলত
অপুতঘাত বিস্ফোৰণত
দিনবোৰ সলনি কৰিব পাৰি
মাথোঁ গাত কথা থাকিব লাগিব
চিনিব লাগিব ভৱিৰ তলৰ মাটি ■■

পোহৰৰ আঙুষ্ঠি

এক বফিকুল হছেইন

মইঃ ক'ত থাকে, পোহৰৰ আঙুষ্ঠি ?

তুমিঃ পোহৰত,
স্বচ্ছ জোনাকত

মইঃ আঙ্কাৰত কি থাকে ?

তুমিঃ (কিছু ভাবি) - হয়তো বহুত কিবা কিবি
যাক দেখা নাযায় সততে
খেপিয়াই পালেহে হয়তো কিবা এটা পোৱা

মইঃ শুনা,
পোহৰত আচলতে একো নাথাকে
একো নিৰীক্ষণ কৰিবলৈ নাথাকে
আঙ্কাৰ,

সুম্মু নিৰীক্ষণৰ এক সুম্মু যাত্ৰা

গুহাৰ পিচত গুহা ভ্ৰমি

যি,

বুটলি আনিব পাৰে

পোহৰৰ আঙুষ্ঠি

সোণজনী,

পোহৰত আঙ্কাৰহে থাকে

পোহৰৰ আঙুষ্ঠি নাথাকে ■■

চৈ

“ চুটিগাল্প যিহেতু সৃষ্টিশীল সাহিত্য, গতিকে ই লেখকৰ
সৃষ্টি প্রতিভাৰ কথাহে। আচলতে ভাষাৰ সংযম, ব্যঙ্গনাধর্মী
ভাষাশৈলী, কাব্যময় বাণীভঙ্গী আৰু গভীৰ অস্তমুখী জীৱন
জিঞ্জাসাৰেহে উৎকৃষ্ট চুটিগাল্প সৃষ্টি কৰিব পৰা যায়। ”

- ড° প্ৰহৃদ কুমাৰ বৰুৱা

চৈ

বাক্ষিঙ্গ

আপুনি অকলশৈবে আছে নেকি ► ড° কৰ্বী বৰা ► ৫৫- ৬১

বিৱৰালা ► বিকাশ জ্যোতি শইকীয়া ► ৬২- ৬৩

এজাক মানুহৰ ক্ৰম্বন ► চিলমিল সপোন হাজৰিকা ► ৬৪- ৬৫

প্ৰহেলিকা ► তৰুণ তীর্থ শইকীয়া ► ৬৬- ৬৭

সমন্বেত সঙ্গীত ► অতুল বেজৰুৱা ► ৬৮

আপুনি অকলশৰে আছে নেকি

মানুহজনৰ নাম প্ৰভাকৰ বৰুৱা। ব্যস্ত চৰখনৰ মাজ
মজিয়াৰ পৰা কিছু নিলগতে তেওঁৰ ঘৰ। এটা প্ৰকাণ চৌহদ।
চৌহদটোৱ এটা কোণত আভিজাত্যৰ মোহৰ লাগি থকা এটা
পুৰণি আৰ্হিৰ ঘৰ। সমুখত ব্যস্ত বাজপথ। পুৱাৰ পৰা বাতি
দুপৰলৈকে কেৱল ব্যস্ততা। প্ৰভাকৰ বৰুৱাৰ পুৰণি আৰ্হিৰ
ঘৰটোক মলিনতাই লাহে লাহে থাহ কৰি আনিছে। দীঘল
পদুলিটোৱ দুয়োকায়ে থকা গছ কেইজোপাত বয়সৰ ছাপ।
বয়সৰ ভৰত ফুৰিবলৈ এৰা গুলছকেইজোপা, গেটখনৰ সোঁকায়ে
থকা সোণাৰকেইজোপা আৰু ঘৰটোৱ পশ্চিমফালে থকা
আনকেইজোপামান গছ চৌহদটোৱ সংগী হৈ থিয় হৈ আছে।

পুৰণি আৰ্হিৰ ঘৰটোৱ দীঘল বাৰান্দাখনত বহি থাকে
প্ৰভাকৰ বৰুৱা। পুৱাৰ পৰা আন্ধাৰ হোৱাৰ পাছলৈকে। মাজতে
দুৰ্বারমান তেওঁ ভিতৰলৈ যায়। প্ৰথমবাৰ গা ধুই পুৱাৰ জলপানৰ
বাবে, দ্বিতীয়বাৰ দুপৰীয়াৰ আহাৰ আৰু অলপ বিশ্রামৰ বাবে,
তৃতীয়বাৰ আন্ধাৰ হোৱাৰ পাছত দীঘল পদুলিটোলৈ কিছু সময়
ছিৰ হৈ চাই থাকি ৰাতিটোৱ বাবে ভিতৰ সোমায়। পিছদিনা
পুৱাৰ পুনৰ সেই একেখন ৰুটিন। ভাৰমগ্ন মানুহজন বহি থাকে
বাৰান্দাৰ একায়ে থকা আৰামী চকীখনত। চিন্তাক্লিষ্ট মানুহজনৰ
চেহেৰাৰ দৰে আৰামী চকীখনেও যেন ভাৰ বৈ আছে অৱসাদৰ।
নিত্য নৈমিত্তিকভাৱে প্ৰভাকৰ বৰুৱাৰ চৌহদটোৱ গেটখন দুৱাৰ
খোল খায়। এৰাৰ পুৱা আৰু আনবাৰ সন্ধিয়াৰ আগে আগে। পুৱাৰ
গেটখন খুলি সোমাই আহে জীৱন নামৰ মানুহজন। পকধৰা চুলি,
শীৰ্ণ শৰীৰটোত পৰিষ্কাৰ সাধাৰণ সাজযোৰেৰে তেওঁ যেতিয়া

চৌহদটোলৈ সোমাই আহে, তেতিয়া আগৰে পৰা বাৰান্দাৰ
আৰামী চকীখনত বহি থকা প্ৰভাকৰ বৰুৱাৰ চকু দুটা খন্তেক
সময়ৰ বাবে উজ্জল হৈ উঠে।

প্ৰভাকৰ বৰুৱা মানুহজনক
যেন তেওঁৰ মনৰ ভিতৰৰ
পৰা কোনোবাই অহৰহ
সুধি থাকে, 'আপুনি
অকলশৰে আছে নেকি ?
গেটখন খুলি জীৱন
সোমাই অহাৰ লগে লগে
যেন তেওঁৰ ভিতৰৰ প্ৰশ্ন
কৰ্তৃজন কিছু সময়ৰ
বাবে নিমাত হৈ বয়।

তলমূৰকৈ সোমাই

অহা জীৱনে বৰুৱালৈ চাই হাঁহি

এটা মাৰি ভিতৰ
সোমায়। প্ৰভাকৰ বৰুৱা পুনৰ নিজৰ ভাৱনাত ব্যস্ত হৈ পৰে।
অৱশ্যে মাজে মাজে ভিতৰৰ পৰা দুই এটা শব্দ তেওঁৰ কাণলৈ
ভাঁহি আহি তেওঁৰ স'তে সহযোগিতা কৰে। ঘৰখনৰ যাৱতীয়
কাম কেইটা কৰিবৰ বাবে যে ভিতৰখনত কোনোৰা আছে,
শব্দবোৰে যেন তাকেই ঘোষণা কৰে। ঘৰখনৰ কাম-বনবোৰ
কৰি বৰুৱাৰ বাতিৰ সাজৰ বাবেও আয়োজন কৰি সন্ধিয়াৰ
লগে লগে জীৱন ঘৰমুখী হয়। গেটখন খুলি জীৱন ওলাই
যোৱাৰ পাছত ঘৰটোৱ নিৰ্জনতাৰোৰ পুনৰ গভীৰ হৈ উঠে।

বাকশিল্প

নির্দিষ্ট সময়কেইটাত ভিতৰলৈ উঠি যোৱাৰ বাদে অন্য সময়ত প্ৰভাকৰ বৰুৱাই যেতিয়া বাৰান্দাৰ আৰামী চকীখনত তেওঁৰ শৰীৰটো এৰি দিয়ে, তেতিয়া তেওঁ নিজৰ মাজতে ভাৱনাৰ সাগৰ এখনত ডুব গৈ থাকে। দিনটোৰ সময়বোৰ বাঢ়ি অহাৰ লগে লগে ব্যস্ত পথটো কোলাহল মুখৰ হৈউঠে। গাড়ী-মটৰ, বিক্রা-বাইক, স্কুল-কলেজৰ ল'ৰা-ছোৱালী, অফিচ-কাছাৰী, বেপাৰ বাণিজ্য আদি নানানটা কাৰণত। যিমানে পথটোৰ ব্যস্ততা বাঢ়ে, সিমানে প্ৰভাকৰ বৰুৱাৰ ভাৱনাৰে ব্যস্ততা বাঢ়ে। ভাৱনাৰেৰ হাত ধৰি নানানটা বিষয়ৰ মাজত সোমাই পৰা বৰুৱাৰ মনটো চথঞ্চল হৈউঠে।

অৱসৰৰ দুটামান বছৰৰ পাছতে যেন অৱসাদ, নিসংগতা, একাকীত্বই মানুহজনৰ বয়সক অধিক কৰি পেলাইছে। উচ্চ পদবীধাৰী, কিন্তু সাধাৰণ মনৰ প্ৰভাকৰ বৰুৱাৰ বাবে সাধাৰণ জীৱন এটাই কাম্য। দুবছৰৰ আগলৈকে চৰকাৰী অফিচটোলৈ গৈ থকা মানুহজন যেন বহু বছৰৰ পৰাই বাৰান্দাৰ একোণৰ আৰামী চকীখনৰ গৰাকী, দেখিলে তেনে যেনেই অনুভৱ হয়। স্কুল, কলেজ, অফিচলৈ যোৱাৰ সময়টো পাৰ হৈগ'লৈ দুপৰীয়ালৈ পথটোৰ কিছু ব্যস্ততা কমে। ব্যস্ততা কমা মানেই প্ৰভাকৰ বৰুৱাৰ বাবে মনৰ ভিতৰৰ প্ৰশ্নকৰ্তাজনৰ প্ৰশ্নৰ সন্মুখীন হোৱাৰ সময় - 'আপুনি অকলশৰে আছে নেকি?' কোলাত পৰি থকা চেলফোনটো অৱশ্যে মাজে মাজে 'টিচ্টিচ্টি - টিচ্টিচ্টি'কে বাজি থাকে। ফোনটো বাজি উঠিলেই প্ৰভাকৰ বৰুৱা ভাৱনাৰ সাগৰখনৰ পৰা ওপৰলৈ উঠি আহে। 'টিচ্টিচ্টি' শব্দটোয়ে কঢ়িয়াই আনে কিছুমান বতৰা। সেই মেছেজবোৰৰ কিছুমান বৰুৱাৰ চিনাকী আৰু অধিক সংখ্যকেই তেওঁৰ বাবে অপ্রয়োজনীয়। কিছুমান তেওঁ বুজে আৰু কিছুমান নুবুজে। এই মেছেজবোৰত থাকে জীৱনক সহজ আৰু সুলভ কৰাৰ বতৰা। বৰুৱাৰ বাবে এইবোৰ একেবাৰে অপ্রয়োজনীয়। সেইবাবে 'টিচ্টিচ্টি' শব্দটো বাজিলেই বৰুৱাই ভাৱে, কিমানলো আৰু এই মেছেজবোৰ নাহে? মনলৈ এনে

ভাৱ আহিলেই বৰুৱাই অনুভৱ কৰে কোলাত পৰি থকা চেলফোনটো তুলি ল'বলৈও যেন হাত দুখনত অৱসাদৰ ভৰ। এই শব্দটোৰ বাবে যে তেওঁ কেতিয়াও ব্যগ্র হৈ নাথাকে। তেওঁ উৎকৰ্ণ হৈ থাকে চেলফোনটোৰ পৰা ভাঁহি অহা বাঁহীৰ সুকোমল বিংটলটো শুনিবৰ বাবেহে। কিন্তু নিজৰ নিজৰ জীৱন আৰু কাম-কাজৰ বাবে তেওঁৰ পৰা দূৰেত থকা তেওঁৰ তিনিওটা সন্তানেই ঘনে ঘনে সেই বাঁহীৰ সুৰেৰে দেউতাকক খন্দক সুখ দিবলৈ যে অপাৰগ, সেই কথা প্ৰভাকৰ বৰুৱাই বুজে। আৰু বুজে বাবেই সেই সুখ নোপোৱাৰ দুখত দুখী নহয়। তেওঁৰ বাবে তেওঁৰ জীৱনটো, চিন্তা-ভাৱনা, অনুভৱ-অনুভূতিবোৰ যিদৰে একান্তই নিজা, তেওঁ ভাৱে তেওঁৰ সন্তান কেইটিৰো অনুভৱ অনুভূতিবোৰ একান্তই নিজা। সেইবাবেই নিজৰ ভাৱনাৰেক লৈ নিজৰ মাজতে মজি থকা বৰুৱাৰ ঘৰৰ সমুখৰ পথটোৰ ব্যস্ততাবোৰ তেওঁৰ বাবে কিমান আপোন, সেইকথা কেৱল তেওঁহে বুজে।

পুৱা বেলিটো নৌ ওলাওতেই তেওঁৰ সমুখৰ পথটোৰে পাৰ হৈ যায় জাক-জাক ল'ৰা-ছোৱালী। পিঠিত কিতাপ বহীৰ বেগ। কোনোটো চাইকেলেৰে, কোনো কোনো খোজ কাঢ়ি। সিহঁতৰ আনন্দ-উচ্ছল কথা বতৰাৰোৰ তেওঁৰ কাগলৈ ভাঁহি আহে। কিছুমান কথা তেওঁ বুজে আৰু কিছুমান কথা সিহঁতৰ কোলাহলত তল পৰে। তলৰ ওঁঠটো বেঁকা হৈ তেওঁৰ চিৰ পৰিচিত হাঁহিটো মুখখনত বিয়পি পৰে। লাহে লাহে তেওঁ তেওঁৰ সমুখেৰে পাৰ হৈ যোৱা ল'ৰা-ছোৱালীজাকৰ কোলাহলৰ মাজত সোমাই পৰে। পিঠিত বহী, কিতাপৰ বেগ এটা লৈ তেওঁ সিহঁতৰ লগে লগে খোজ কাঢ়ে। আনন্দ-উচ্ছলতাৰ মাজত ল'ৰা-ছোৱালীজাকে নিজকে পাহৰি পেলোৱাৰ দৰে তেৰোঁ নিজকে পাহৰি পেলায়। লগতে পাহৰি পেলায় সময়বোৰক। মাজে মাজে সিহঁতৰ খোজবোৰ খৰ হয়। সিহঁতৰ দৰে বৰুৱাৰো।

কাবণ নির্দিষ্ট সময়টোত যে সিহঁত টিউচন পাবগৈ লাগিব। সিহঁতৰ লগে লগে বৰুৱাও টিউচনৰ পৰা উভতি আহে। ঘৰ সোমায়ে পুনৰ সাজু হয় স্কুলৰ বাবে। নাকে কাগে ভাতকেইটা গুজি স্কুলৰ সাজযোৰ গাত সোমোৱাই পুনৰ লৰ ধৰে স্কুললৈ। মনত এটাই কথা। সময়তকৈ আগতেই গৈ পাব লাগিব। তেতিয়াহে স্কুলৰ ঘণ্টা বাজি উঠাৰ আগতেই লগৰীয়াৰ স'তে কিছু সময় খেলিব পাৰিব। ব্যস্ত পথটোৱে আগবঢ়া স্কুলীয়াজাকৰ স'তে তেৱোঁ স্কুলৰ চৌহদত সোমাই পৰে। কিন্তু হঠাতে যে বাজি উঠে স্কুলৰ ঘণ্টা! স্কুলৰ ঘণ্টাৰ শব্দৰ স'তে একাকাৰ হৈ বাজি উঠে তেওঁৰ চেলফোনটো, ‘টিচ্ টিচ্ টিচ্’। প্ৰভাকৰ বৰুৱাৰ মনটো বিৰক্তিৰে উপচি পৰে। যতমানে সব তেওঁৰ বাবে অৰ্থহীন, অপ্ৰয়োজনীয় মেছেজ! ঘণ্টা, চেলফোনৰ শব্দৰ স'তে তেওঁৰ চৌপাশৰ কোলাহলবোৰ, আনন্দ-উচ্ছল সময়বোৰ যেন এটি তৰঙ্গৰ দৰে বতাহৰ স'তে একাকাৰ হৈ পৰে।

প্ৰভাকৰ বৰুৱা বহি থাকে ব্যস্ত পথটোৱে কেইগজমান নিলগতে, প্ৰকাণ্ড চৌহদটোত নিসংগতাৰে পুৰ্ণ হৈ থকা ঘৰটোৱে বাৰান্দাখনৰ একোণৰ চকীখনত.....

ব্যস্ততাক বুকুত সাৱতি সমুখৰ পথটোৱে আগবঢ়া যায় গাড়ী-মটৰবোৰ, বাইক-বিঙ্গাবোৰ। টিলিঙ্গা, হৰ্গৰ বিভিন্ন বিচিৰ শব্দ। শব্দবোৰ যেন প্ৰভাকৰ বৰুৱাৰ ঘৰটোৱে চৌহদত সোমাৰ খুজিও থাকি ৰয়। কোলাহলতকৈ নিৰ্জনতা কিমান শক্তিশালী সেই কথা তেওঁ বুজে। তেওঁৰ ঘৰটোৱে বাহিৰে ভিতৰে বিবাজ কৰি থকা নিৰ্জনতাই সেই কথা তেওঁক বাবে বাবে সেঁৰৰাই থাকে। কিন্তু তাৰ মাজতো সুৰক্ষা বিচাৰি প্ৰভাকৰ বৰুৱা ব্যস্ত পথটোলৈ ওলাই আহে। সেই যে তেওঁৰ সমুখেৰে পাৰ হৈগ'ল নতুন মডেলৰ বাইকখন..... অলপো ব্যৱধান নাৰাখি চালকৰ কান্দত হাতখন হৈ, চালক স'তে

এক হৈ পিছৰ চিটত বহি যোৱা ছোৱালীজনী....., হঠাৎ তেওঁৰ বেকাৰ ওঁঠৰ হাঁহিটো মুখখনত বিয়পি পৰে। ব্যস্ত পথটোত পুনৰ আৰম্ভ হয় তেওঁৰ যাত্ৰা। পথটোৰ ব্যস্ততাৰ মাজেৰে আগবঢ়া বাইকখনৰ চালকজন আৰু পিছৰ চিটৰ ছোৱালীজনী..... সেয়াচোন তেওঁ আৰু শ্যামলী। , দেউতাকৰ পুৰণা মডেলৰ স্কুটাৰখনৰ পিছৰ চিটত শ্যামলীক বহুৱাই নিবৰ বাবে তেওঁ যে কিমানটা বুদ্ধি সাজে! পিছৰ চিটত শ্যামলীক বহুৱাই ব্যস্ত পথেৰে আগবঢ়া তেওঁৰ স্কুটাৰখন যেন এটি পক্ষীযোঁৰাহে। গাত গা লগাৰ ভয়ত নে লাজত জানো শ্যামলীৰ বাবে প্ৰয়োজন হয় এটি ব্যৱধানৰ। তাতো যে আছে এক বিমল আনন্দ! ব্যস্ত পথটোৱে এটা নিয়মিত গতিবেগত প্ৰভাকৰ বৰুৱাই শ্যামলীক কোনো স্পোন বাজ্যলৈ আগবঢ়াই নিয়ে। দুয়ো কেতিয়াবা নৈৰ পাৰত বহে, কেতিয়াবা কোনো আড়ম্বৰহীন চাহৰ দোকানত। দেউতাকে হিচাপ কৰি দিয়া ‘পকেট মানি’ৰ টকাকেইটাৰে কোনো দামী ৰেষ্টুৰেণ্টত বহাৰ কথাটো তেওঁৰ বাবে স্পোনৰো অগোচৰ। তেনেকৈয়ে সুখী সুখী সময়বোৰ, দুচকুত অগাডেৱা কৰি থকা ভাল লগা স্পোনৰো প্ৰভাকৰ বৰুৱাৰ চৌপাশে উপঙ্গি থাকে। বহুদিন, বহুসময় ধৰি তেওঁ যেন তেনেকৈয়ে উপঙ্গি আছে। হঠাতে চাইলেঘাৰ বিহীন বাইক এখনৰ আতংক সিঁচি হৈ যোৱা শব্দত তেওঁ সকচিত হৈ উঠে। সেই শব্দই তেওঁক পুনৰ আনি বহুৱাই তেওঁৰ পৰম আঢ়ীয় আৰামী চকীখনত। তৰাৰে তিৰবিৰ ৰাতিৰ আকাশৰ পৰা খহি পৰা তেওঁ যেন অকলশৰীয়া এটি নক্ষত্ৰহে। নিৰ্জনতাৰ মাজত পুনৰ ডুবিবলৈ আৰম্ভ কৰোতেই তেওঁক যেন তেওঁৰ ভিতৰৰ প্ৰশ্ককৰ্তাই পুনৰ প্ৰশ্ন কৰে - ‘আপুনি অকলশৰে আছে নেকি?’

চেলফোনটো ‘টিচ্ টিচ্’কৈ বাজি উঠে। আকৌ মেছেজ অহাৰ জাননী। প্ৰভাকৰ বৰুৱাৰ বাবে শব্দটো বিৰক্তিকৰ। খং আৰু বিৰক্তিৰে চাই ৰয় চেলফোনটোলৈ। তেওঁ ভাবে,

চেলফোনটোত নির্দিষ্ট করি থোৱা বাঁহীৰ সুবটো বাজি
নুঠে কিয় ?

কিয় ? কিয় ? কিয় ? — প্ৰশ্নবোধকবোৰ তেওঁৰ চৰিওফালে
ঘূৰিবলৈ ধৰে। এই প্ৰশ্নবোধকবোৰে তেওঁক প্ৰাহ কৰাৰ
আগতেই আৰু তেওঁৰ ভিতৰৰ প্ৰশ্নকৰ্তাকো নিৰাশ কৰিবৰ
মনেৰে প্ৰভাকৰ বৰুৱাই জোৰ কৰিয়েই শ্যামলীৰ হাতত
ধৰে। শ্যামলীৰ গাল দুখন বঙ্গ পৰি উঠে। তেওঁৰ স্পৰ্শত
দীঘল চুলিকোছ আৰু সেউজীয়া সাজযোৰেৰে শ্যামলী
জয় পৰি যোৱা লাজুকী লতাজোপাৰ দৰে হৈ পৰে। দুচকুত
অন্তৰৰ আবেগ ঢালি তেওঁ চাই বয় শ্যামলীক। কঁপি উঠা
ওঁঠেৰে শ্যামলীয়ে প্ৰভাকৰ বৰুৱাক প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়ে,
জনমে মৰণে একে লগে থকাৰ।

হঠাতে ব্যস্ত পথটোক আৱৰি থকা ৰ'দজাকৰ মাজেৰে
হৰছ্বাই তেওঁৰ চৌহদটোলৈ সোমাই আহে এজাক বতাহ।
বতাহৰ স'তে উৰি আহে গছৰ শুকান পাত। শুকাই যোৱা
পাত এখিলাৰ দৰে তেওঁ বহি বয় আৰামী চকীখনত।
শ্যামলীৰ হাতখন এৰি দি চকীখনত বহাৰ সময়তে তেওঁৰ
মনলৈ আহে, আজি কিমান বছৰ হ'ল তেওঁ শ্যামলীক
লগ নোপোৱা ? তেওঁ নাজানে শ্যামলীৰ খবৰ, তেওঁ
নাজানে শ্যামলী বাকু সুখী নে ? নাজানে দুয়ো দুয়োকে
দিয়া প্ৰতিশ্ৰুতিবোৰ কিয় প্ৰতিশ্ৰুতি হৈয়ে ব'ল ?

পুনৰ বাজি উঠে চেলফোনটো টিট্-টিট্-টিট্-টিট্।
বিৰক্তি আৰু বিৰক্তি। বিৰক্তিৰে হাতত লোৱা
চেলফোনটোৰ ক্ষীনত ভাঁহি উঠা মেছেজ টো তেওঁ
নপঢ়াকৈয়ে ডিলিট্ কৰি দিয়ে। তেওঁতো জানে সেই
মেছেজবোৰে কি বতৰা কঢ়িয়াই আনে! য'তমানে সব
অথহীন কথা। বিৰক্তিত তেওঁৰ কপালখন কোচখাই
উঠে। পিছ মুহূৰ্ততে বিৰক্তিবোৰ আঁতৰাই পেলাবৰ বাবে
তেওঁ পুনৰ চকু থয় সমুখৰ পথটোত। হঠাৎ চকু পৰে

পথটোৰে তেওঁৰ ফাললৈকে বিঙ্গা এখন আগুৱাই আহিছে।
বিঙ্গাখন তেওঁৰ গেটৰ সমুখ আহি পাইছি। বিঙ্গাখনত কণমানি
এটাৰে সৈতে মাকজনী। তেওঁৰ গেটৰ সমুখত বিঙ্গাখন
ৰৈ যায় আৰু তাৰ পৰা নামি আহে তেওঁৰ পত্নী জোনালী আৰু
কণমানি বাবা। গৰমত বাবাৰ মুখখন বঙ্গ পৰি আঁহিছে।
জোনালীৰ কপালত বিন্দু বিন্দু ঘামৰ কণিকা। গেটখন খুলি দুয়ো
সোমাই আহে। তেওঁৰ কাষেৰেই দুয়ো ভিতৰত সোমায়।
প্ৰভাকৰ বৰুৱাই ভাবে, তেওঁক বাকু জোনালীয়ে দেখা নাই
নেকি ? বাবা আৰু জোনালীৰ পিছে পিছে ভিতৰ সোমাব খুজিও
ৰৈ যায় বৰুৱা। ভিতৰখন কোলাহলেৰে ভৰি পৰে। জোনালীৰ
চিএৰ, বাবাৰ আব্দাৰ - তেওঁৰ কাগলৈ ভাঁহি আহে। ভিতৰৰ
কোলাহলবোৰে তেওঁক ৰোমাঞ্চিত কৰি তুলে। ওঁঠৰ বেঁকা
হাঁহিটোৰে প্ৰভাকৰ বৰুৱা বাবান্দাৰ আৰামী চকীখনত পুনৰ বহি
পৰে। তেওঁ ভাবে, থাকক মাক পুতেক দুয়োটাই বুকু ভৰাই
কিমান আব্দাৰ, কিমান মৰম, কিমান চিএৰ বাখৰ কৰে, কৰক।

সময়ৰ হাতত ধৰি জীৱনবোৰ আগুৱাই যায়। প্ৰভাকৰ বৰুৱাৰ
জীৱনৰ সময়বোৰো থমকি নবয়। তেওঁলোকৰ সংসাৰলৈ আহে
বাবাৰ দুটি ভায়েক ভনীয়েক। ঘৰুৱা কাম বনৰ প্ৰতি তেওঁৰ
অনীহা। জোনালীক তেওঁ কেতিয়াও ঘৰুৱা কামত সহায়
নকৰে। জোনালীয়েও সেই সুখ নিবিচাৰে। ঘৰখনক লৈ জোনালী
অত্যন্ত সুখী। ঘৰখনৰ কাম বনবোৰ, ঘৰখনৰ মানুহবোৰ, নিয়ম-
নীতি আৰু আনুষংগিক আটাইবোৰ জোনালীৰ নিৰ্দেশত চলে।
সুখী সুখী ভাৱ এটাত তাই মগ্ন হৈ থাকে। জোনালীক তেনে
কপত দেখিলৈই প্ৰভাকৰ বৰুৱাৰ বুকুখনৰ কোনোবাখিনিত
মোচৰ খাই উঠে। শ্যামলীৰ কথা জোনালীক জনাব খুজিও তেওঁ
ৰৈ যায়। বিবাহ পূৰ্ব প্ৰেমৰ কথা তেওঁনো কেনেকৈ জনায় ?
সুখৰ সাগৰ এখনত উটি ভাঁহি থকা জোনালীক তেওঁ দুখৰ
মজিয়ালৈ টানি আনিব খোজা নাই। তাৰ মাজতো বৰুৱাৰ মনত
প্ৰশ্ন জাগে, শ্যামলীৰ কথা জোনালীক ক'ব পৰা নাযায় কিয় ?

বতাহত কঁপি উঠা পদ্মাখনৰ ফঁকেৰে বেৰত ওলোমাই থোৱা

জোনালীর ফটোখন তেওঁর চকুত পরে। ছমাহর আগতে জোনালী তেওঁর কাষৰ পৰা আঁতৰি গৈছে। সেই সময়ত তেওঁ তি নিওটা ল'ৰা-ছোৱালী ঘৰলৈ আহিছিল। আটাইকেইটাৰ উপস্থিতি জোনালীৰ অনুপস্থিতিৰ কথাটো কিমান বেদনাদায়ক আছিল, সেই কথা তেওঁহে বুজিছিল। সেই তেতিয়াৰে পৰা জোনালীৰ অনুপস্থিতিৰ বেদনাই তেওঁক প্ৰতিটো মুহূৰ্ততে আৱৰি আছে। প্ৰতিটো মুহূৰ্তই তেওঁক প্ৰচণ্ড ধূমুহা এজাকত বিধিস্ত হোৱা অৱস্থাৰ উমান দি থাকে। তেতিয়াই জোনালীৰ ফটোখনত বাবাই পিঙ্গাই দিয়া ৰজনীগন্ধাৰ মালাডাল আজিও একেদৰেই আছে। শুকাই যাবলৈ সেইডাল সতেজ ফুলৰ নাছিল। বতাহত কঁপি উঠা পৰ্দাখনে বাবা আৰু জোনালীৰ চিএওৰ বাখৰবোৰ কেতিয়াযে তল পেলালে, তেওঁ ততকে ধৰিব নোৱাৰিলে।

জীৱনৰ ওপৰেৰে সময়বোৰ উটি ভাঁহি গৈ থাকে। প্ৰভাকৰ বৰুৱা একেদৰেই বাবান্দাৰ চকীখনত বহি থাকে। ব্যস্ত পথটো দিনে দিনে অধিক ব্যস্ত হৈ উঠে। পথটোৰ ব্যস্ততাই প্ৰভাকৰ বৰুৱাৰ শূন্যতাৰোৰক আৰু গভীৰ কৰি তোলে। আজি কালি বৰুৱা মাজে মাজে গেটখনৰ ওচৰলৈ যায়। গেটখনত হাতখন হৈ দৃষ্টিৰে ঢুকি পোৱালৈকে তেওঁ চাই পঠিয়ায়। কেতিয়াৰা পথটোৰ ব্যস্ততাৰোৰ তেওঁৰ দুচকুত স্পষ্ট হৈ উঠে আৰু কেতিয়াৰা অস্পষ্ট।

মাজে মাজে বৰুৱাৰ চেলফোনটো ‘টিট টিট’, কৈ বাজি উঠি তেওঁক আৰামী চকীখনৰ নিসংগ মানুহজনৰ অৱস্থাটোক মনত পেলাই দিয়ে। বৰুৱা বিৰস্ত হয়। তেওঁৰ বাবে অপঞ্চোজনীয় বুলি ভবা মেছেজবোৰ তেওঁ ‘ডিলিট’ কৰি দিয়ে। সেই বিৰক্তিকৰ অৱস্থাৰ পৰা উঠি আহিবলৈ তেওঁ তেওঁৰ ভাৰনাবোৰ হাত ধৰি ব্যস্ত পথটোত চকু থয়।

সন্ধিয়াৰ আগে আগে ব্যস্ত পথটোৰে আগবঢ়া সেই

আদৰয়সীয়া মানুহজন আৰু তেওঁৰ হাতত ধৰি গৈ থকা কণমানিটো প্ৰভাকৰ বৰুৱাৰ চিনাকী, আপোন যেন লাগে। গেটখন খুলি তেৱেঁ পথটোত ভৰি থয়। তেওঁ তেওঁ আগে আগে গৈ থকা মানুহজন আৰু কণমানিটোক লগ ধৰিবলৈ ব্যাকুল হৈ উঠে। কণমানিটোৰ ফুটা নুফুটা মাত্ৰ, অজন্ম প্ৰশ্ন তেওঁৰ কাণত পৰে। চুম্বকৰ আকৰ্ষণৰ দৰে তেওঁ কণমানিটো আৰু মানুহজনৰ কাষ চাপি আছে। লাহে লাহে তেওঁ মানুহৰ অস্তিত্বক পাহৰি কণমানিটোৰ কণ কণ খোজৰ স'তে খোজ মিলাই আগবাঢ়ে। ব্যস্ত পথটোৰ কাষে কাষে প্ৰভাকৰ বৰুৱা তেওঁৰ কণমানি নাতিটোৰ স'তে আগবাঢ়ে। তাৰ ফুটা নুফুটা আব্দাৰ ভৰা মাতে তেওঁক পুলকিত কৰে। গাড়ী, মটৰ, বিঙ্গা, বাইকৰ বিভিন্ন, বিচিৰ শব্দত সি হয়তো ভয় থাই উঠে। তাৰ কণমানি হাতখনে বৰুৱাৰ হাতত খামুচি ধৰে। আং ইমান কোমল ইমান উমাল! তেওঁ কণমানিটোৰ ফালে চায়। ইমান কোলাহলত সি হয়তো ভয় থাইছে! কথাটো মনলৈ অহাৰ লগে লগে তেওঁ উভতি খোজ লয় ঘৰৰ ফালে। হঠাৎ বাজি উঠে তেওঁৰ চেল ফোনটো, টিট্ টিট্, টিট্ টিট্। তেওঁ পিঙ্গি থকা পাঞ্জাবীটোৰ পকেটলৈ হাতখন আগবঢ়াই দিয়াৰ সময়তে কিবা এটা ভাবি তেওঁ থমকি বয়। তেওঁৰ যে দুয়োখন হাতেই মুকলি! তেওঁৰ কণমানিটো? বিৰক্তিৰে তেওঁ জেপৰ ভিতৰৰ চেলফোনটো খামুচি ধৰে। ব্যস্ত পথটোৰে সপোন এটাৰ স'তে আগবঢ়া প্ৰভাকৰ বৰুৱা শূন্য মন এটাৰে বাবান্দাৰ একোণৰ আৰামী চকীখনত বহি পৰে।

আজি কালি আন্ধাৰ হোৱাৰ পাছতো প্ৰভাকৰ বৰুৱা বাবান্দাৰ আৰামী চকীখনত বহুপৰলৈকে বহি থাকে। ব্যস্ত পথটোৱা বহু বাতিলৈকে ব্যস্ত হৈ থাকে। পথটোত পোহৰ চটিয়াই দুয়োকাষে থিয় হৈ থকা ‘স্ট্ৰীট লাইট’ বোৱে ব্যস্ত পথটোক মায়াময় কৰি তোলে। ব্যস্ত পথটোৰ নিচেই কাষতে থকা প্ৰকাণ্ড চৌহদটোত নীৰবতা, নিৰ্জনতাৰোৰে ঘৰ সাজে।

বাক্ষিঙ্গ

অরসাদ প্রস্তু শৰীৰ আৰু মন এটাৰে ব্যস্ত পথটোৱ
মায়াময়তাক যেন দৰ্ঘা কৰিবলৈ ধৰে। লাহে লাহে তেওঁ
যেন তেওঁৰ ভাৱনাবোৰ স'তেও একাঞ্চ হ'ব নোৱাৰা হৈ
আহিছে। তেওঁৰ চৌপাশে কেৱল শূন্যতা, একাকীত্ব,
নিৰ্জনতা, নীৰবতা। এনেবোৰ সময়ত তেওঁৰ ভিতৰৰ
প্ৰশ্বকৰ্তাজনে তেওঁক পোনে পোনে প্ৰশ্ব কৰে, ‘আপুনি
অকলশ্ৰে আছে নেকি?’

শূন্যতাৰ সাগৰখনৰ পৰা প্ৰভাকৰ বৰুৱাক ওপৰলৈ তুলি
আনে তেওঁৰ চেলফোনটোৰ ‘চিচ্চিট’ শব্দই। মনৰ বিৰক্তি
ঢাকি তেওঁ চেলফোনটো হাতত তুলি লয়। তেওঁৰ মনত
ভাৱ হয়, সেই একেবোৰেই মেছেজ! নিশ্চয় তাত লিখা
আছে, “yaar aap maano ge nehi, jab se
maine aapse baat ki hain, main tu tub se
aapke khayalo main khoyee hoon muzh
abhi call kijiye 1263066 par.” অথবা
“Sharam karo aapke hote hoye v me abhi
single hoon; mujse aur single nahi raha
jata, mujse friendship karne ke liye abhi
call karo 543256, me intazaar kar rahi
hu.” – বিৰক্তিৰ মাজতো বৰুৱাৰ হাঁহি উঠে, কেতিয়ানো
কাৰ লগত তেওঁ কি কথা পাতিছিল? কোনেনো তেওঁৰ
বাবে নিজকে পাহাৰি পেলাইছে? আৰু আৰু
তেওঁৰ স'তে বন্ধুত্ব গঢ়িবলৈ কোন উৎকঢ়িত হৈ আছে?
এটি নতুন ভাৱনাই তেওঁৰ মনটোক জোকাৰি দিয়ে। হঠাৎ
যেন বৰুৱা ৰোমাঞ্চিত হৈ উঠে, তেওঁৰ চেলফোনটোত
এনে মেছেজ আৰু আছে নেকি? তেওঁৰ পঢ়িবলৈ মন যায়।
মনৰ উৎকঢ়িক সামৰিব নোৱাৰি তেওঁ ডিঙিত ওলোমাই
থোৱা চচমায়োৰ পিন্ধি মেছেজ বক্সটো খুলে। তাৰ পাছত
মেছেজ বক্সত ডিলিট কৰি পেলোৱাৰ পাছতো জমা হৈ
থকা মেছেজবোৰত চকু ফুৰাই চক্ থাই উঠে বৰুৱা।

তেওঁতো নাজানে কিমানগৰাকী সংঘমিত্বা, প্ৰিয়ংকা, পুজা,
বেশমাই তেওঁলৈ আকুলতাৰে ভৰা মেছেজ পঠিয়াইছে আৰু
হয়তো এনে বহুবোৰ মেছেজ তেওঁ ইতিমধ্যে ডিলিট কৰি
পেলাইছে নপঢাকৈয়ে। বৰুৱাৰ মনৰ ভিতৰখনত নানানটা
প্ৰশ্বই অগাড়েৱা কৰে। এই যে মেছেজবোৰ, আছে নেকি তাত
সন্তোষীয়া প্ৰেমৰ চাতুৰী কথা? নে তাত আছে সন্তোষীয়া যৌনগন্ধী
অনুভূতি? নে সঁচাকৈয়ে আনৰ অনুভূতিক বুজি পোৱাৰ
আশ্বাস?

প্ৰভাকৰ বৰুৱাই নিজকে নিজে আশ্বাস দিয়ে, আজিৰ
পৃথিবীখনত হয়তো সকলো সুলভ। প্ৰেম, বন্ধু, টকা-পইচা
আৰু মেছেজবোৰত লিখাৰ দৰে সকলোবোৰ! তেওঁ হে
হয়তো আজিৰ সময়ৰ স'তে খোজ মিলাব পৰা নাই।
অকাৰণতে তেওঁৰ মনটো বিষম হৈ পৰে। বিষমতাৰে ভৰা
মনটোৰে সৈতে তেওঁ বহিৰঘণ্টাৰ আৰামী চকীখনত।
চেলফোনটোও যেন অলসভাৱে পৰি থাকে তেওঁৰ কোলাত।
হঠাৎ বৰুৱাই অনুভূত কৰে, তেওঁৰ চেলফোনটোত বহু সময়
ধৰি সেই পৰিচিত শব্দটো ভাঁহি অহা নাই। লাহে লাহে তেওঁ
যেন ভাৱনাৰ এখন নতুন জগতত ভৰি থয়। মেছেজবোৰত
লিখা কথাবোৰ স'তে তেওঁ যেন একাঞ্চ হ'ব মন যায়।
তেওঁৰ মাত শুনিবলৈ, আমনিদায়ক সময়বোৰত তেওঁৰ সংগী
হ'বলৈ বিচৰাজনৰ সৈতে কথা পাতিবলৈ মন যায়। পুনৰ
আন এখন ভাৱনাৰ সাগৰত ডুবিবলৈ মন যায় তেওঁৰ। কথাটো
ভৰাৰ লগে লগে তেওঁ চেলফোনটোৰ পৰা ভাঁহি অহা শব্দটো
শুনিবলৈ ব্যাকুল হৈ উঠে। উৎকৰ্ণতাৰে তেওঁ ‘চিচ্চিট’
শব্দটোৰ বাবে অপেক্ষা কৰে। পাৰ হয় বহু সময়। ৰাতিৰ
গভীৰতাত গভীৰ হৈ উঠে তেওঁৰ মনৰ শূন্যতা। শূন্যতাৰোৰ
মাজেৰে সৰকি আহে এটি প্ৰশ্ব ‘আপুনি অকলশ্ৰে আছে
নেকি?’

শূন্যতাৰোৰক প্ৰশ্বয় নিদিবৰ বাবেই তেওঁ কোলাৰ পৰা তুলি
লয় চেলফোনটো। কঁপা কঁপা দুহাতেৰে তেওঁ মেছেজ

বক্সটোর বুটাম টিপিব খুজেতৈই বাজি উঠে ‘টিট্টিট- টিট্টিট’।

অধীর অপেক্ষার অন্তত “টিট্টিট- শব্দটোরে যেন তেওঁৰ ভিতৰৰ প্রশ্নকর্তাজনক ভেঙ্গচালি কৰি উঠে। চঞ্চল মন এটাৰে তেওঁ মেছেজ বক্সটোৰ বুটাম টিপে। তেওঁক আচৰিত কৰি স্কীণত ভাঁহি উঠে, “Okole ase jodi call korok na, okale khub bore hoi asu. Mur logot kotha pati apunar khub bhal lagib, karon moi khub open minded. Call korok 12630035।” অকলে অকলে বাৰান্দাৰ আৰামী চকীখনত বহি থকা প্ৰভাকৰ বৰুৱাই এবাৰ দুবাৰকৈ কেইবাৰাৰো মেছেজটো পঢ়ে। অকলশৰীয়া সময়খিনি, চৌপাশে উপঙ্গি থকা নিসংগতা, নীৰৱতাৰোক তেওঁৰ দূৰলৈ ঠেলি দিবলৈ মন গ'ল। তাতে ষ্টাইট লাইটৰ পোহৰেৰে মায়াময় হৈ পৰা ব্যস্ত পথটোৰ কোলাহলবোৰ যেন তেওঁৰ বুকুৰ ভিতৰলৈ সোমাই আহে। গোলকীয় প্ৰেমৰ আমেজ এটিত ডুব দিবলৈ নিজৰ মনটোক প্ৰস্তুত কৰি লোৱা প্ৰভাকৰ বৰুৱাই নিজকে কিছু উত্তেজিত যেন অনুভৱ কৰে। উত্তেজনাৰ লগে লগে বাঢ়ি অহা বুকুৰ ঢপ-ঢপনিটো সম্বৰণ কৰি প্ৰভাকৰ বৰুৱাই মেছেজটোৰ সেউজীয়ানস্বৰ কেইটা আড়ুলিৰে টিপি ধৰে। কাণৰ কাষলৈ নিয়া চেলফোনটোৰ পৰা কিছু সময়ৰ পাছতে ভাঁহি আহে মৃদু সংগীতৰ সুৰ। তাৰ পাছত সংগীতৰ সুৰটিক তল পেলাই ভাঁহি উঠে নাৰীকঠৰ সুকোমল স্বৰ,

— হেল’

প্ৰত্যন্তৰত প্ৰভাকৰ বৰুৱাৰ কঁপি উঠা ওঁঠযোৰেৰেও সৰকি আহে,

— হেল’

কোমল স্বৰত ভাঁহি অহা সংগীতৰ সুৰ আৰু নাৰীকঠৰ আবেগে প্ৰভাকৰ বৰুৱাৰ ভাৱনাৰ সাগৰখনক তৰঙ্গায়িত কৰি তোলে। সমোহনী নাৰীকঠই প্ৰভাকৰ বৰুৱাক একো ক'বলৈ সুযোগ নিদি কৈ উঠে,

— হেল’, আপুনি এতিয়া অকলে আছে নেকি? ময়ো অকলে

খুব ব'ৰ হৈ আছে

সংগীতৰ মৃদু তৰংগ আৰু নাৰীকঠত মন্ত্ৰমুঞ্জ হৈ পৰা প্ৰভাকৰ বৰুৱাই পৰম আঞ্চলিকতাৰে চেলফোনটো তেওঁৰ কাণত হেঁচি ধৰে

জিভাৰ কেঁকুৰি

লোক- সংস্কৃতি বিজ্ঞানত জিভা-কেঁকুৰিক লোক- সাহিত্যৰ এবিধ অপধান শ্ৰেণীত সম্বল বুলি ধৰা হয়। ইংৰাজীত **ই যাৰ নাম Tonguetwister** ই ইংল এনে ধৰণৰ বাক্য বা শব্দ সমষ্টি যাক আঁৰ নলগাঁকৈ খৰকৈ অথচ শুনুকৈ উচ্চাৰণ কৰাটো কঠিন। তাৰ কাৰণে - এনে বাক্য বা শব্দ সমষ্টিত একোটা ধৰনি বা সমধৰ্মী একাধিক ধৰনি ওচৰা - ওচৰিকৈ একেৰাহে কেইবাৰাৰো উচ্চাৰণ কৰিবলগীয়া হয়। অসমীয়াত আটাইতকৈ বেছি প্ৰচলিত জিভা- কেঁকুৰিটো হ'ল— ‘লাও পুলি লৰাই ৰলোঁ। কিছুমানে ইয়াৰ লগতে ‘লৰাই ৰলোঁ লফা’ বুলি আন একাংশ যোগ দিয়ে।

(বিশ্বকোষ, পঞ্চম খণ্ড, পৃষ্ঠা নং ১৩৮-খ)

বিঞ্চারালা

বিকাশজ্যোতি শহীকীয়া

স্নাতক তৃতীয় বাস্মাসিক

“ত্রিশ টকা, বাইদেউ।”

বিঞ্চাখন বখিবলৈ নৌপাওতেই বিঞ্চারালাটোৱে
ক'লে। পৰিশ্ৰমৰ বিনিময়ত প্ৰাপ্য ধন বিচাৰি যেন এক
তীৰ দাবী।

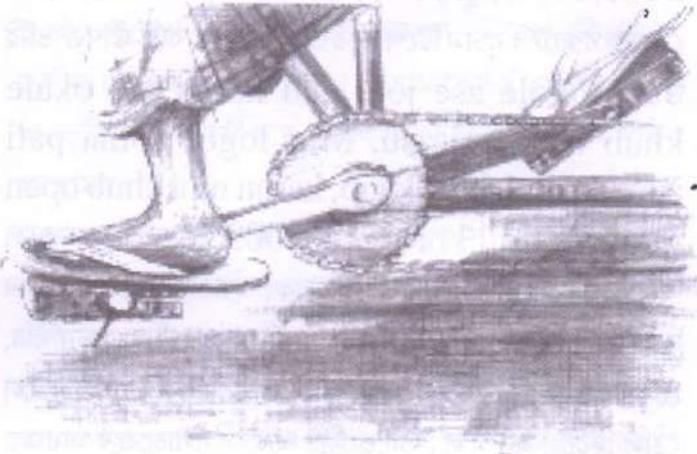
বোকাখাত দৈনিক বজাৰৰ পৰা জে.ডি.
এচ.জি কলেজ, আকৌ কলেজৰ কাষৰ পথটোৱে
পুনৰ অলপ দূৰ আছি আনন্দপুৰ। মোটামুটি
আধা মাইলতকৈ অলপ বেছি হ'ব কিজানি।
কিন্তু এইখনি বাট আহোঁতেই বিঞ্চারালাটোত ত্ৰিশ টকা লাগে।
বৰুৱানীৰ খঙ্গেই উঠিল।

“সদায় বিশ টকাত আছি আছো, তোক ত্ৰিশ টকা কিয়
দিম? — বৰুৱানীৰ হাতত তেতিয়া এইমাত্ৰ বজাৰ কৰি ভৰাই
অনা দুটা মোনা। এটা মোনাত ভৰি আছে বিভিন্ন শাক-পাচলি
আৰু আনটোত ঘৰৰ প্ৰয়োজনীয় অন্যান্য দুই-এপদ। সন্ধিয়াৰ
সময়। লাহে লাহে অঙ্কাকাৰে গোটেই পৰিৱেশটো গ্রাস কৰি
আহিছে। লাইট পষ্টটো অকণমান আঁতৰত থকা বাবে,
তেওঁলোক বৈ থকা ঠাইত ছাঁ পৰি আছে আৰু অলপ বেছি
আঙ্কাৰ হৈ আছে।

বিঞ্চারালাটো তেতিয়াও গোমোঠা মাৰি বিঞ্চাব কাষত
বৈ আছে।

“নাই বাইদেউ, সবে ইয়ালৈ ত্ৰিশ টকাই দিয়ে। অলপ
পিছত আৰু আঙ্কাৰ হ'লেটো ভাড়া দুণ্ণণ হ'ব।”

“কোনে ত্ৰিশ টকা দিয়ে অ তোক?” — বৰুৱানী
একেবাৰে দাংখাই উঠিল। বিঞ্চারালাটোৰ শুন্দি অসমীয়া শুনি
তেওঁ অনুমান কৰিলে যে সি অসমীয়া। পিছে কি হ'ব? আজি-
কালি অসমীয়াই অসমীয়াক ঠগে। বৰুৱানীয়ে খঙ্গেৰে পুনৰ

ক'লে —

“লাগে যদি বিশ টকা ল। নহ'লে তোলৈ বাটত
বোন্দাপৰ দি বৈ থাকিব নোৱাৰো।” তাৰ পিছত নিজকে
কোৱাদি ক'লে, “ইহ'তে সুবিধা পালেই মানুহক ঠগিব বিচাৰে।
সদায় বিশ টকাত আছি আছো আজি ত্ৰিশ টকা দাবী কৰিলেই
পায় নেকি?”

দাবী কৰিলেই পায় নেকি?”

“নাই নাই বাইদেউ। মোৰ খাটাং কথা, ত্ৰিশ টকাতকৈ
এক পইচাও মই কম নলওঁ আৰু এক পইচাও মোক বেছিকেও
নালাগে।”

বিঞ্চারালাটোৰ কথা শুনি বৰুৱানীয়ে খঙ্গত কপালৰ
শিৰ দুডাল টনটনাই উঠিল। তেওঁ এইবাৰ বিঞ্চারালাটোলৈ
ভালদৰে চালে। পিঙ্কনত সামান্য হাফপেন্ট এটা আৰু হাফচার্ট
এটা। দুয়োটা যেন সমানেই মলিয়ন। সন্ধিয়াৰ আঙ্কাৰত
দুয়োটা ক'লা বৰ্ণৰ যেনই লাগিছে। মুখখন থীগ, চকু দুটা দ,
চুলি তাকৰীয়া যদিও জপৰা। ডিঙিত কৰ্মাল জাতীয় কিবা

এটুকুৰা কাপোৰ মেৰিয়াই হৈছে। তাক দেখিলে অনুমান হয়, হয়তো সি এইযোৰ কাপোৰকে আজি কেইবাদিনো পিঞ্চি আছে।

বিক্রারালাটো তেতিয়াও একেদৰেই বৈ আছে। সি যি গোমোঠা লাগি থাকিল, থাকিলেই। বৰুৱানী এতিয়া মহা বিপদত পৰিল। বিক্রারালা, নাপিত, মুচিৰ লগত ৰাস্তাৰ মাজত তৰ্ক কৰে কেনেকৈ? আৰু তৰ্ক নকৰি তাৰ অন্যায় দাবীনো মানে কেনেকৈ? সি খুজিলেই বিশ টকাৰ ঠাইত ত্ৰিশ টকা পাব নেকি? ভদ্ৰ মানুহ দেখিলে ঠগিবলৈ সুবিধা পাম বুলি ভাব ইহাঁতে। এই বদমাচবোৰক ভালকৈ এসেকা দিলেহে শিকিব। সেইকাৰণে কেতিয়াবা কলেজীয়া ল'বাৰোৰে ইহাঁতক উভ্যম মধ্যম শোধায়।

অলপ পিছত বৰুৱানীয়ে উপায়ন্তৰ হৈ ত্ৰিশ টকা উলিয়াই তাৰ বিক্রাৰ চিটতে থ'লে। বিক্রারালাটো অলপ সময় মনে মনে বৈ থাকিল। তাৰ পিছত চিটত পৰি থকা টকাকেইটা ভোৰভোৰাই জেপত ভৰাই বিক্রাখন টানি গুচি গ'ল। বৰুৱানীয়েও মুখৰ ভিতৰতে ভোৰভোৰাই যিমান পাৰে সিমান বিক্রারালাটোক শাও-শপনি দিলে। পিছমুহূৰ্ততে তাৰ পিনে পিঠি দি হাতত বজাৰৰ মোনা দুটা ওলোমাই ঘৰৰ পুদুলিৰ ফালে খোজ দিলে।

জপনাখন খুলি ভিতৰলৈ সোমাই গৈ দৰ্জাখনৰ তলাটো খুলিবলৈ গৈ বৰুৱানী থমকি ব'ল। ঘৰৰ চাবিটো ভেনিটী বেগটোতহে আছিল। তেওঁ হাতৰ দুয়োটা মোনাত বেগটো বিচাৰি ওলট-পালট কৰিলে। কিন্তু এটা মোনাটোত বৰুৱানীৰ ভেনিটী বেগটো নোলাল। অলপ পিছতে বৰুৱানীয়ে নিজৰ ভুল বুজি পালে। তেওঁ তাৰমানে বেগটো বিক্রাতে এৰি আছিল। বৰুৱানীয়ে প্রায় দৌৰি যোৱাদি গৈ ৰাস্তাৰ মাজ পালেগৈ। যিমান দূৰলৈকে দেখে

চালে, কিজানি বিক্রাখন দেখেই। কিন্তু তেতিয়ালৈ বিক্রারালা বৈ থকা নাছিল। সন্ধিয়া আন্ধাৰৰ বাবে তেওঁ একো দেখা নাপালে। এতিয়া তেওঁ ক'ত সেই বিক্রারালাটোক বিচাৰি পাব? বিক্রারালাটোৱে বেগটো পালেও জানো ঘূৰাই দিব? বিশেষকৈ সেই বিক্রারালাটোৱে?

বৰুৱানীৰ মুখখন তৎমুহূৰ্ততে শেঁতা পৰি আছিল। তেওঁ তেতিয়া তালুত পানী দিয়া অৱস্থা। বহু সময় ধৰি ৰাস্তাৰ মাজতে নিৰ্বাক হৈ বৈ থাকিল। পেঢ়নৰ কেইটিমান টকাৰে কোনোমতেহে চলে তেওঁ ঘৰখন। হিচাপৰ উপৰি হিচাপ কৰি মাহটো চলিব লাগে। মাহেকটোৰ ঘৰচৰ বাবে বেংকৰ পৰা উলিয়াই অনা সাঁচতীয়া টকা কেইটাও আজি মুহূৰ্ততে হেৰুৱাৰ লগা হ'ল।

অলপ পৰৰ পাছতহে তেওঁ চেতনা ঘূৰি আছিল। তেওঁ জপনাখন খুলি লাহে লাহে ভিতৰলৈ সোমাই আহি বাৰণাতে বহি পৰিল। হতাশ, বিৰক্তিয়ে তেওঁ মন ভৰি পৰিল আৰু নিজৰ ওপৰতে খং উঠিল। বহুপৰ নিতাল মাৰি একেথৰে বহি থাকিল।

নিস্তৰক

হঠাতে বিক্রা এখন আহি ঘৰৰ মুখত বোৱাৰ শব্দ হ'ল। তাৰ পাছত পদুলিৰ পৰা এটা মাত ভাঁহি আছিল, “বাইদেউ”। তেওঁ যেন নিজৰ কাণকে বিশ্বাস কৰিবলৈ টান পালে। মাতটো শুনিবলৈ অবিকল অথনিৰ বিক্রারালাটোৰ দৰেই লাগিল। লগে লগে বৰুৱানী প্রায় জপিয়াই উঠান্দি উঠি ৰাস্তালৈ চাই দেখিলে হয়। সেই বিক্রারালাটোৱেই। বৰুৱানীয়ে সন্ধিয়াৰ আন্ধাৰতো তাক দূৰৰ পৰাই চিনি পালে। বিক্রারালাটোৱে পদুলি মূৰতে বৈ তেওঁলৈ চাই আছিল। তাৰ হাতৰ মুঠিত আছিল এটা ভেনিটী বেগ, বৰুৱানীৰ ভেনিটী বেগটো।

এজাক মানুহৰ ক্ৰমণ

এইখন অসমতে মানৱ কল্যাণৰ নামত চৰকাৰে কোটি কোটি টকা ব্যয় কৰি আছে। কিন্তু এইবোৰ মানুহৰ কাৰণে কোনে কিমান টকা ব্যয় কৰিব? কল্যাণ শব্দটোতো এই শ্ৰেণীৰ মানুহৰ কাৰণে কল্পনাৰো অতীত।

পুৱাই কলেজলৈ বুলি ওলাই যোৱা দিম্পীৰ মনত এনে হাজাৰটা প্ৰশ্নাই দোলা দি গ'ল। সমাধান কিন্তু তাই একোৱেই নাপালে। কোনোমতে ক্লাছকেইটা সম্পূর্ণ কৰি পুনৰ ঘৰলৈ বুলি বাট ল'লে। ফুটপাথটোত খোজ দিয়েই পুনৰ একেটা দৃশ্যই তাইক জোকাৰি গ'ল। নিজান নিতাল

সেই জৰাজীৰ্ণ ফুটপাথটোৱে খৰখেদাকৈ আগবাঢ়ি গৈ। পুনৰ পাছলৈ ঘুৰি চালে। আকৌ সেই একেই দৃশ্য। কোনোমতে তাই ঘৰ সোমালেগৈ। চকুৰ আগলৈ ভাঁহি আছিল সেই নিষ্ঠুৰ দৃশ্য। সততে মানুহৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিব নোৱাৰা এটি জৰাজীৰ্ণ ফুটপাথত তাই আজি দেখিলে এক হৃদয় বিদাৰক দৃশ্য। এইখন সমাজতে অট্টালিকাৰ মাজত বিলাসী জীৱন যাপন কৰা একশ্ৰেণীৰ মানুহৰ বিপৰীতে আছে আন এক শ্ৰেণীৰ মানুহ, যাৰ কাৰণে জীৱনটো মাথোঁ এক অভিশাপ।

কাপোৰযোৰ সলাই পোনতেই তাই ডায়েৰীখন মেলি ল'লে আৰু ডায়েৰীৰ উকা বুকুখনত সিঁচি দিলে সেই দিনটোৰ হৃদয় বিদাৰক অভিজ্ঞতাবোৰক —

“তাৰিখ ২০-১-২০১৫। সময় পুৱা ৯ বজা। কলেজলৈ বুলি ওলাই যাওঁতেই আজি মুখামুখি হ'লো এক নিষ্ঠুৰ সত্যৰ। সমাজৰ পৰা অৱহেলিত, বহিস্কৃত এই শ্ৰেণীৰ লোকৰ নাম জন্মগতভাৱে কি আছিল কোনেও নাজানে। কিন্তু তথাকথিত ভদ্ৰ সমাজখনে এই সকল লোকক নতুন নামেৰে নামকৰণ কৰি দিলে এক নতুন পৰিচয়, ‘পগলা’। এওঁলোকে নাজানে জীৱন মানে কি? নাজানে সপোনৰ সংজ্ঞা। জানে মাথোঁ প্ৰতি পল মৃত্যুৱে হাত বাউলি মাতিছে তেওঁলোকক। আজি পুৱা যেতিয়া ওলাইযাওঁ, পদপথত নিৰ্মমভাৱে পৰি আছিল এটি কণমানি নৱজাতক আৰু কাষতে তাৰ পগলা মাত্। হয়তো এই মাত্ গৰাকীয়ে নাজানে শিশুটিৰ পিতৃ কোন? তাইৰ

দুর্বলতার সুযোগ লৈ ভদ্রসমাজৰ ভদ্র নাগৰিকে তাইৰ গৰ্ভত দি গ'ল এই সন্তানৰ বীজ। জন্ম হৈয়ে মুকলি আকাশৰ তলত শিশুটিয়ে পালে নিজৰ অস্থায়ী ঠিকনা। সকলোৱে পাগল বুলি হাঁহিলেও এইনাৰী গৰাকীয়ে দি গ'ল নিজৰ মাতৃপ্ৰেমৰ অকৃত্ৰিম পৰিচয়। জাৰত ঠেৰেঙা লগা শিশুটিক ঢাকিবলৈ তাই ওচৰতে থকা কাপোৰৰ দোকানখনৰ পৰা এখন টাৱেল চুৰ কৰি আনিছিল। যাৰ বাবে তাই পাইছে বিভিন্ন জনৰ হাতৰ চৰ, ভবিৰ গোৰ আৰু মুখৰ পৰা অনৰ্গল ওলাই অহা বিকৃত বাক্যবোৰ। কণমানি কেঁচুৱাটোৱে যে জাৰত ঠেৰেঙা লাগি কান্দি আছে তাৰ প্ৰতি কাৰো ভক্ষেপেই নাই। সকলো ব্যস্ত তাইক মাৰপিট কৰাত। হয়তো নিজৰ অভাৱ পূৰণ কৰিবলৈ এদিন এইনাৰী গৰাকীয়ে এনেদৰেই কিবা চুৰ কৰিছিল আৰু সমাজে তাইক

নাম দি ল'লে ‘পাগলী’। তাইৰোতো চাগে সপোন আছিল, তাইৰো জীৱনটোক লৈ আকাঙ্ক্ষা আছিল। কিন্তু আজি সকলো পাহৰি তাই নাম পালে ‘পাগলী’, ‘চুৰণী’ বুলি। নিজৰ সন্তানটোৱে প্ৰয়োজন পূৰ্বাবলৈও আজি অসমৰ্থ তাই। আৰু চাগে হাজাৰটা ফুটপাথত এনে হাজাৰজনী পাগলী আছে। যাৰ নাই সপোন, নাই ঘৰ, নাই আপোন কোনোৰা। আছে মাথেঁ লাঞ্ছনা, বথনা, অৱমাননা আৰু জাৰত ঠেৰেঙা লাগি টেতু ফালি কলা এটি নৱজাতক। এইজাক মানুহৰ ক্ৰম্ভন কোনে শুনিব? এটা উন্নৰবিহীন প্ৰশ্ন।

কথাখিনি ডায়েৰীত লিখি দিম্পীয়ে মুকলি আকাশখনলৈ চাই ৰ'ল যদিও প্ৰতি পল চকুৰ আগত ভাঁহি থাকিল সেই নিষ্ঠুৰ সত্য, সেই নিষ্ঠুৰ দৃশ্য।

“ মোৰ দৃষ্টিত পাৰ্থিৰ হঁওক অথবা আধ্যাত্মিক হঁওক এটা বিশেষ ঘটনাৰ বৰ্ণনাই চুটিগল্প আৰু ঘটনাক ভাৱ বিস্তাৰৰ বাবে অপ্ৰয়োজনীয় অবাস্তৱৰ অবতাৰণা নকৰাকৈ নাটকীয় সংহতি দিব পৰাতেই চুটিগল্পৰ সফলতা। ”

— চমাৰচেট মম।

(মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত অনুষ্ঠিত কৰা সাহিত্য বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাত বটা প্ৰাপ্ত)

প্রথেলিকা

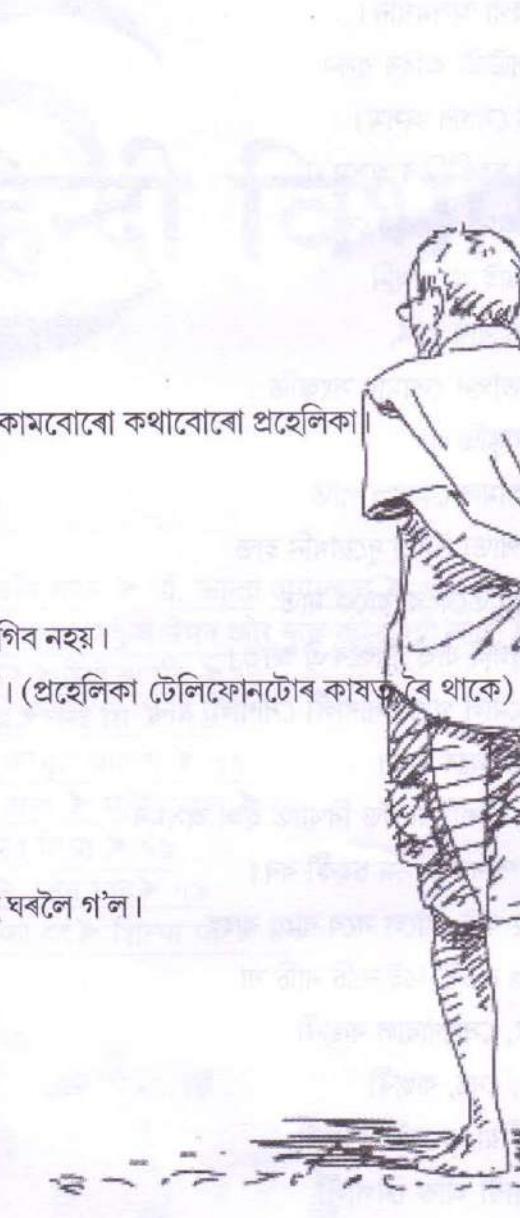
 তরুণ তীর্থ শহিকীয়া
স্নাতক পঞ্চম ষাণ্মাসিক

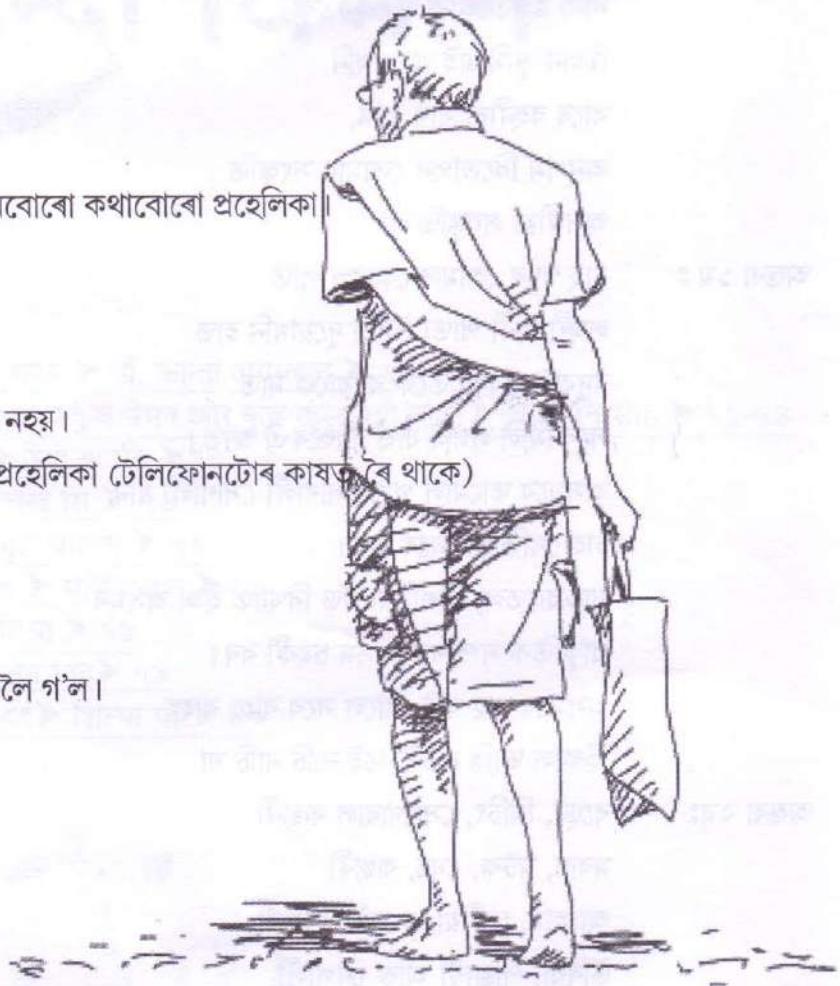
- ঃ হেৰো! তুমি আজি মোক বক্ষাই নিদিবা নেকি? ৰাতিপুৱাৰ পৰাই বজাৰলৈ যোৱা এইটো আনা, বাৰীলৈ যোৱা সেইটো আনা, কলডিল আনা, মাছ আনা, ঢেকীয়া আনা, পালেং আনা, উফঃ নোৱাৰো আৰু দেই। বজাৰৰ পৰা আহি পাইছোহে মা৤। আকৌ এই বিটাইয়াৰড মানুহটো যাব নোৱাৰো দেই।
- ঃ নোৱাৰিলৈ নালাগে দিয়া। মই কিবা মোৰ কাৰণে আনিব দিছোনে? সি আজি কিমান দিনৰ মূৰত আহিব। সি খাই ভাল পায় বাবে মই ৰামলালৰ হতুৱাই ‘পাৰ’ এহালো নমোৱাই হৈছো। তুমিয়েই যদি তেনে কৰিছা নালাগে দিয়া। মোৰেই ল’ৰা নহয় নহয়। আৰু অকল সি অহা হেঁতেন বেলেগ কথা লগত বোৱাৰী জনী। ‘মৌমন’ জন্ম হোৱাৰ পাছত আইতাকৰ ঘৰলৈ প্ৰথম আহিব।
- ঃ হেৰো, মৌমন এতিয়া মৌমন হৈ থকা নাই ৮ বছৰীয়া হ’ল।
- ঃ জানা মানে।
- ঃ কিয়? হেৰো মই তাৰ ককাক হয় বুজিলা (গৰ্বত) তেল পঁকিলে।
- ঃ অই! পিয়াজ খিনি জলিয়েই গ’ল, তুমি মানে। (অলপ সময় বৈ) হেৰো চাবা তুমি এইবাৰ মই মনে মনে হ’লেও মৌমনক সাধু শুনাম, শুৱামেই।
- ঃ বোৱাৰীয়ে গম পালে এৰাতিও নাথাকিব। মনত নাই শেষৰ বাব মৌমনক চাবলৈ যাওঁতে যে কৈছিল — ‘মা পিজ তাক এই পিঠা-চিঠাবোৰ নোখোৱাবা, ৪ বছৰীয়া দাঁতবোৰ বেয়া হ’লে পাছত তাৰ জীৱন বৰবাদ।
- ঃ হ’ব! এতিয়া সেই পুৰণি কথাবোৰ নকবা।
- ঃ বাৰু নকওঁ। কিন্তু তুমি পাহৰিলা নেকি?
- ঃ কি?
- ঃ মই যে বজাৰৰ পৰা আহি সদাই চাহ খাওঁ।
- ঃ

নাই পাহৰা, কিন্তু সময়নো পাইছো ক’ত? এটা চৌকাত কঠালগুটি খবিছাৰ সৈতে কচু, আলটোত বহু দাইল। ইটোতে ঢেকিয়া শাকৰ ভাঁজি। ৰবা, ভাজিখিনি নমায়েই চাহ দিম তোমাক। তুমি কাম এটা কৰা শ’ল মাছ কেইটা বাছা। নালাগে তাৰ আগতে কলডিলটো আনা। আৰু শুনা ৰামলালক মই কেউৰী পাটত মাছ পুৰিবলৈ কৈছিলো সি এতিয়াও মণ্ডখিনিয়ে পিহি আছে। চাই যাবা।

- ঃ আৰু?
- ঃ আৰু নালাগে।

নিজৰ ফালে চাৰা, বিষালী গা টোৱে দৌৰি ফুৰিব নালাগে। ৰাতি মই টোপনি খঢ়ি কৰিব নোৱাৰো।
হেৰা তোমাক ফোনত ৰাতি আহিম বুলিতো কোৱা নাছিল ?
নাই কোৱা।
কেতিয়া কৈছিল ?
ৰাতিপুৱা।
আজি বুলি কৈছিল নে আক’
.....
সেইখন গাড়ী আহিলে।
বৰুৱা অফিচৰ পৰা আহিছে।
চাৰা ইয়াৰ পাছৰখন সিহঁতৰ হ’ব।
জানো ! তোমাৰ নামতো প্ৰহেলিকা নে কামবোৰো কথাবোৰো প্ৰহেলিকা।
ঠাণ্টা নকৰিবা।
চাহ একাপ আনাঁগে যোৱা।
ৰ’বা। অলপ সময় ধৈৰ্য্য ধৰা।
যোৱা। বস্তুবোৰো অলপ গৱম কৰিব লাগিব নহয়।
হেৰা ! ফোনটো বাজিছে। ৰ’বা মই যাওঁ। (প্ৰহেলিকা টেলিফোনটোৰ কাষত বৈ থাকে)
হেৰা কি হ’ল ?
সিহঁতে নাহে বোলে।
কিয় ?
বোৱাৰীৰ মাকৰ জৰু উঠিল হেনো। তাই ঘৰলৈ গ’ল।
.....
.....
.....
খানাবোৰ ?
ৰামলালক দি দিয়া মই অলপ শুম।

(মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত অনুষ্ঠিত করা সাহিত্য বিভাগের প্রতিযোগিতাত বটা প্রাপ্ত)

সমৰেত সংগীত

গীতৰ কথা/সুব

অতুল বেজবৰুৱা

সহযোগী অধ্যাপক

স্থায়ীঃ
 আই অসমী মোৰ জন্মভূমি
 সোণতে সুৱগা অসমখনি।
 সেউজী, সেউজী আইৰ বসন
 সবে বুলিছে সোণৰ অসম।
 সবে বুলিছে সম্প্ৰীতিৰ অসম।।।
 নানা জাতি আৰু উপজাতিৰ
 মিলন ভূমি এই অসমখনি
 বাৰে বহনীয়া যাৰ কৃষ্ণ,
 অনুপম বিতোপন তোমাৰ সংস্কৃতি
 অসমীয়া সংস্কৃতি।।।

অন্তৰা ১মঃ
 চাহ গছৰ কোমল কোমল পাত
 লক্ষ্মী জনী পাতা উঠাই দুয়োখনি হাত
 বদুৱাই হাকাই তকে বদুৱাকে মাত
 সবে মিলি লগাই যাওঁ বিহুৰে ঐ জাত।
 অসমৰে তামোল পাণ সোণালী সোণালী ধান
 চাহ খেতি অসমৰে মান।
 খাৰৰাতেল, এশিঞ্জিয়া গাঁড় বিখ্যাত হ'ল অসমৰ
 প্ৰাকৃতিক সম্পদত অসম চহকী বৰ।
 অসমৰে চাহ খাই বোলে সবে বাহং বাহং
 কঁকাল ভাঙি নাচনী তই নাচি নাচি যা

অন্তৰা ২য়ঃ
 বড়ো, মিচিং, সোণোৱাল কছাৰী
 মৰাণ, মটক, মেছ, কছাৰী
 আহোম, চুতীয়া, বঙালী, বিহাৰী
 উৰিয়া, পাঞ্জাৰী আৰু নেপালী
 কেওট, কলিতা, কোঁচ বাজবংশী
 মিলি আছে তাই গাৰো, কাৰ্বি

ব্ৰাহ্মণ, হৰিজন, মুছলিম, হাজং
 সবে মিলি সম্প্ৰীতিৰ অসম
 শক্ষৰ-মাধৰ আৰু আজানপীৰ
 অসমীয়া সংস্কৃতিৰ তিনিশিৰ
 সংস্কৃতিৰ দেশ জানিবা অসম
 সম্প্ৰীতিৰ দেশ জানিবা অসম
 মহামিলনৰ কৰো আহা যাত্রা
 এই যাত্রা জয় যাত্রা
 এই যাত্রা হওক জয়যাত্রা আমাৰ।

हिन्दी विभाग

चिन्तन और मनन ► डॉ. कान्ता अगरवाल ► ६९-१०

मुम्बई विस्फोट, याकुब मेमन और कुछ रहस्यमयी बात ► जानमनि साह ► ११-१८

अवलोकन ► रिया बाउरी ► १५

चार मित्र ► चन्द्र सि ► १७

माँ ► कोमल बाउरी ► ११

भाद के अन्त ► ममिन खान ► १८

डर ► रतु मिश्रा ► १९

बेबसी ► जया साह ► १९

बचपन का दर्द ► शिल्पा मोर ► ८०

जे डि एस जि या न

सम्पादिकीय (हिन्दी विभाग)

परमपिता की अनुकम्पा से मैं आरम्भ में श्रीश्री योगानन्द देव सत्राधिकार गोस्वामीदेव को स्मरण करते हुए उन्हे शत-शत नमन करती हूँ। मैं जेडिएसजीयान के उन्नोचन के शुभ अवसर पर सादर अध्यक्ष महोदय, अध्यापक, अध्यापिकाओं के साथ साथ सभी छात्र-छात्रियों का अभिनन्दन करती हूँ जिन्होंने मुझे समय समय पर आगे पढ़ने के लिए प्रेरित किया।

महाबिद्यालय की पत्रिका महाविद्याल का दर्पण होती है। मेरा यह भरसक प्रयास रहा है कि मैं इस पत्रिका के लिए अच्छा से अच्छा लेखन सभी छात्र-छात्रियों के सहयोग से प्रस्तुत करूँ। काफी मुश्किलों का सामना करते हुए मैं इसमें मैं कहाँ तक सफल हुई हूँ यह कहना आसान नहीं है।

मैं छात्र एकता के मेरे सहयोगी असमीया विभाग के सम्पादक श्री बिकास ज्योति सइकीया तथा अग्रेजी विभाग के सम्पादिका श्रीमती चेताली सोम का तहे दिल से आभार प्रकत करती हूँ जिन्होंने हर कदम पर मेरा पुरा साथ निभाया साथ हि मैं धन्यवाद करना चाहती हूँ साधारण सम्पादक माधव ज्योति सइकीया का ओर छात्र एकता सभा के सभी विभाग के सम्पादक-सम्पादिका तथा हिन्दी विभाग की तत्वावधायक डॉ. कान्ता अगरवाल का तहे दिल जिन्होंने हर समय मेरा मार्गदर्शन करके मुझे कार्य करने के लिए प्रोत्साहित किया।

अन्त में मैं आप सभी का धन्यवाद करते हुए व जहाँ मेरी भूल हुई हो उस पर ध्यान न देते हुए क्षमा याचना करती हूँ और अपना प्रतिवेदन यहीं पर समाप्त करती हूँ।

सत्यमेव सजये।

कोमल बावरी
सम्पादक, हिन्दी विभाग

अनमोल बाते

(समाजी किंवा) साक्षीण

(सम्पादकीय संग्रह)

“भारत में राष्ट्रवाद ने एक ऐसी शक्ति का संचार किया है जो लोगों के अन्दर शदियों से निष्क्रिय पड़ी थी।”

- सुभाष चन्द्र बोस

“पहले वे आप पर ध्यान नदी देंगे फिर वह आप पर दसेंगे फिर वह आप से लड़ेंगे और तब आप जीत जायेंगे”

- महात्मा गाँधी

“इन्तजार करने वालों को सिर्फ उतना हो मिलना है जितना कोशिश करनेवाले छीढ़ देने हैं।”

- ए.पि.जे आब्दुल कालाम

“आज हमारे देश को आवश्यकता है लीहे के समान मांसपेशियों और वज्र के समान इन्युओं को । हम बहुत दिनों तक रो चुके अब और रोने को आवश्यकता नहीं, अब अपने पैरों पर उठ खड़े होओ दाप मनुष्य बनो।”

- स्वामी विवेकानन्द ।

चिन्तन और मनन

डॉ. कान्ता अगरवाल

वाणिज्य विभाग (हिन्दी)

किसी ने क्या खूब कहा है - 'बुरा मत सुनो, बुरा मत कहो, बुरा मत देखो।' लेकिन वास्तविकता ठीक उसके विपरीत है। सभी अपनी-अपनी रोटियाँ सेकने में मशगूल हैं। अपने स्वार्थ के बशीभूत कुछ भी करने और कराने में तत्पर रहते हैं। अपना काम निकालने के लिए साम, दाम, दण्ड, भेद की नीति अपनाकर अपना उल्लू सीधा करके किनारा कर लेते हैं। इसीलिए कहा है -

"मतलब निकल गया तो पहचानते नहीं,
यूँ जा रहे हैं जैसे कि जानते नहीं।"

ऐसी मानसिकता वाले अच्छाई का नकाब ओढ़े रहते हैं जबकि वास्तव में इनका कुछ अलग ही रूप होता है। इनकी बोली में गुड़ से भी अधिक मिठास भरी रहती है। ऐसे लोगों से समय रहते दूरी बनाए रखने में ही भलाई है। अन्यथा स्वयम् भी ढुबेंगे और औरों को भी ढुबायेंगे।

समय बदल रहा है। वर्तमान समय में मनुष्य money mind हो गया है। रिस्ते-नाते सबमें पैसे की बू आती है। यहाँ पर यह पंक्ति सही बैठती है -

'पैसे की पहचान यहाँ करता मुहब्बत कोई नहीं।'

इसी के चलते मनुष्य का ज्यादातर समय इसी चिंतन में गुजरता है कि नोटों का पहाड़ किस तरह खड़ा किया जाय। ईश्वर के प्रति उसकी भक्ति भी पैसों के लिए होती है, दिखावे के लिए होती है। ईश्वर से भी वह मुलाई करता है कि आप मुझे इतना दीजिए, मैं आपको इतना चढ़ाऊँगा। प्रेम, दया, क्षमा, दान आदि से इस तरह के लोगों का दूर-दूर तक कोई नाता नहीं रहता। इनका असली चेहरा छिपा रहता है और नकली चेहरा सामने आता है। वर्तमान समय में कालाबाजारी, भ्रष्टाचार, मिलावट, जमाखोरी जैसे कुकृत्य करने में कोई हिचक नहीं करता, बल्कि वही सबसे

अधिक लोकप्रिय है। ऐसा व्यक्ति ही कुलीन, गुणी, कुशल वक्ता, चतुर और सुयोग्य माना जाता है। जबकि मधुरभाषी, ईमानदार, ईश्वरप्रेमी, सतगामी, जीवहितकारी व्यक्ति के पास लोग फटकते भी नहीं हैं, अपितु समय-समय पर उन्हें कटुवाक्यों से परेशान करना अपना धर्म समझते हैं। इसी पर किसी ने क्या खूब कहा है --

"बचके किल जा इस दुनिया से
करता मुहब्बत कोई नहीं।"

गिरधर कवि ने भी ठीक ही कहा है -

'साई या संसार में, मतलब का व्यवहार।'

'करत बेगरज प्रीती, यार बिरला है सोई।'

आज का शिक्षित भी चरित्र से छूछा दिखाई देता है।

आज चारों ओर अनुशासनहीना का वातावरण है। हड़तालें करना, बड़ों के प्रति कदाचार, गंदी राजनीति करना, लूट-खकोट, बलात्कार करना आदि मामूली बातें हैं। यह सब हमारे नैतिक पतन की पहचान है और नैतिक पतन देश के पतन का कारण है। इन सबके मूल में क्या है यह सर्व विदित है। जब व्यक्ति असंतोषी हो जाता है, अभाव ग्रस्त हो जाता है तब वह आगा पीछा कुछ भी नहीं सोचता और कुछ भी कर गुजरने को तैयार रहता है। जब एक व्यक्ति के मन में दूसरे के प्रति हीतना और ईर्ष्या की भावना उत्पन्न होती है तब वह हर प्रकार से नीचे गिर जाता है और कुकर्म करते रहता है। वह स्वयम् भी अशान्त रहता है और दूसरों को भी शान्ति से रहने नहीं देता। ऐसे व्यक्तियों के चरित्र से सत्यता छूमन्तर हो जाती है। ये लोग कपट का प्रचार और प्रसार करते रहते हैं। ऐसे माहोल से दुष्प्रवृत्तियों और दुश्चरित्रा को बढ़ावा मिलता

है। सच्चारित्रा और सदप्रवृत्ति की जड़े हिलने लगती हैं। आज ऐसे समय में इन्हें उखाड़ना और इनके स्थान पर साफ-सुधरा वातावरण का निर्माण करना लोहे के चने चबाने के समान कठिन हो रहा है। आज अगर कोई ईमानदाकी और कड़ी मेहनत की बदौलत अपनी पहचान बनाना चाहता है तो उसे भी लोग शांति से अपना काम नहीं करने देते। बल्कि, उसकी राहों में कॉटे बिछाने से लग जाते हैं। अगर ऐसा ही होता रहा तो इसका जिम्मेदार कौन होगा? इसलिए आइये, एक स्वच्छ और सुन्दर समाज का निर्माण करने के लिए हम सभी आगे आएँ और कुछ अच्छा करें। हमें यह सोचना नहीं है कि अमुक गलत कर रहा है तो हम भी वैसा ही करें। बल्कि, हमें जो सही है वही करना है। अन्यथा हममें और उसमें कुछ अन्तर ही नहीं रह जाएगा।

“बढ़ चले हर कदम प्यार का।”

“राष्ट्रभाषा सर्वसाधारण के लिए है और हमारी राष्ट्रभाषा हिन्दी है बन सकती है।”

----- बाल गंगाधर तिलक।

मुम्बई विस्फोट, याकुब मेमन ओर कुछ रहस्यमयी बातें

जानमनि साहु
बी. ए. पहला सेमिस्टर

आदालत में याकुब ने स्पष्ट रूप से कहा था कि उनको दिल्ली में नहीं बल्कि काठमान्डु में ही हिरासत में लिया गया था। बार-बार आदालत में अपने आपको निर्दोषी के रूप में दावा करने के बावजुद जब याकुब को फाँसी पर चढ़ाया गया उस समय उसने चिल्ला चिल्लाकर कहा था कि टाईगार मेमन ने ठीक ही कहा था -- 'मत जाओ भारत, संकट में पड़ जाओगों।' उसने एक निरापत्तारक्षक को कहा था कि राजनेतिक कारणों से उसको फाँसी दिया गया है। इसीलिये ये सारी बातें रहस्य के बीच ही रह गयी। असल में याकुब दोषी है या फिर टाईगार मेमन के पापों का भार उसको दोना पड़ा, यह अभी भी अस्पष्ट है।

मुम्बई के धारावाहिक विस्फोट में जड़ित रहने का अपराध में हाल ही में याकुब मेमन को फाँसी पर चढ़ाया गया। किसी भी अपराधी को फाँसी में चढ़ाने समय ऐसा कुछ घटना नहीं थी जो याकुब मेमन के फाँसी देते समय हुई। सुबह जल्दी ही अदालत के काम-काज आरम्भ हो गये थे। मेमन को लेकर अदालत तथा विभिन्न दल-संगठन बहुत से भागों में विभक्त हो गये थे। ठीक उसी तरह एकांश संवाद माध्यम में मेमन के विषय को लेकर कुछ तथ्य प्रकाश होने के बाद समग्र विषय रहस्य के गर्भ में ठक गये हैं। वास्तव में क्या मेमन उक्त विस्फोट में जड़ित थे ना? क्या भाई टाईगार मेमन के अपराध की सजा याकुब को भुगतनी पड़ी? कुछ इसी तरह के प्रश्नों ने सम्प्रति देश के एकांश के मन में चिन्ता उत्पन्न कर रही है?

विस्फोट की आँख की कहानी : मेमन का परिवार मुम्बाई के अब्दुल राज्जाक मेमन और उनकी पत्नी हानिफा के छ: सन्तान के बीच अन्यतम थे याकुब मेमन और टाईगार मेमन। स्वभाव में दोनों थे एक दूसरे के सम्पूर्ण विपरीत। बचपन से ही टाईगार उग्र थे। इसके विपरीत में याकुब थे शान्त स्वभाव के। मुम्बाई में अब्दुल राज्जाक का एक इंजीनियरिंग एंड वेल्डिंग कारखाना था परन्तु इस कारखाना के उपार्जन से घर चलाने में उनको बहुत सी मुस्किलों का सामना करना पड़ा था। ऐसे ही परिस्थिति के बीच टाईगार और याकुब मेमन पढ़ाई छोड़कर काम में लग गये। मेमन सम्प्रदाय में राज्जाक मेमन का बहुत नाम होने के कारण उन्होंने टाईगार मेमन को कोन कोन मार्सेनलाइल बैंक में पोष्टमेन के नोकरी दिला दी। पर गरम स्वभाव के टाईगार वँहा ज्यादा दिन तक टिक नहीं पाया। एक दिन बैंक मेनेजर ने ग्राहक के लिये मेमन को चाय लाने को निर्देश दिया। इस बात को सुनकर टाईगार अपने आपको अपमानित समझा और गुस्से के मारे उलटा मेनेजर को ही डॉट दिया और उन पर प्रहार किया। टाईगार मेमन के प्रहार से बैंक मेनेजर उसी जगह बेहोश हो गया। उसी दिन मेमन

को नोकरी से निकाल दिया गया। इसके बाद टाईगर ने आसान तरीके से धनी बनने का पथ ढूँढ़ने लगा। ८० के दशक में सोने की स्मागलिंग भी मुम्बई में सहज तरीके से पेसे जमा करने का आसान उपाय। किसी से भी न जरनेवाला स्वभाव और निर्दयता के कारण काले बाजार में टाईगर ने क्रमात उन्नति हासिल करने में लग गये। इतने कम उम्र में ही एक धनवान व्यक्ति बन गये थे टाईगर मेमन। इसके विपरीत फाँसी में चढ़ाया गया याकूब मेमन ने पढ़ाई के लिये अपना खर्च निकाल न पाने के कारण अपनी शिक्षा अधूरी ही छोड़ना पड़ी। किन्तु इसमें उसके भाई टाईगर ने याकूब की मदद की। पढ़ाई का सारा खर्च उठातर टाईगर ने याकूब को एक टार्ड एकाउन्ट के रूप में प्रतिष्ठा किया। हाथ में पेसा आने के कारण धीरे-धीरे टाईगर मेमन मुम्बई में सबके बीच परिचित होने लगे। उसी समय उन्होंने शादीसुदा जीवन का आरम्भ किया। यह शादी इतनी धूमधाम हुई थी कि सबकी आँखे खुली की खुली रह गयी थी।

मेमन के परिवार की आर्थिक स्थिति : एक समय पेसे के अभाव में रहा मेमन के परिवार की आर्थिक स्थिति सुधरने लगी। गलत तरीके से इतने अपार सम्पत्ति का मालिक हुआ टाईगर मेमन। लेकिन इसके सम्पूर्ण विपरीत थे याकूब मेमन। चार्टर्ड एकाउन्ट पाठ्यक्रम समाप्त करने के बाद याकूब ने

अपने एक सहयोगी के साथ एक चार्टर्ड एकाउन्टेन्ट फार्म आरम्भ किया। हिन्दू सम्प्रदाय के चेतन मेहता नाम के एक मित्र के साथ उन्होंने मेमन एंड मेहता सि. ए. फार्म आरम्भ दिया। इतने कम समय के अन्दर ही उनलोगों ने स्थापित किया इस फार्म ने अच्छी तरह व्यापार करना शुरू किया। मुम्बाई के महिं नाम के जगह में उनलोगों के सि. ए. फार्म को एक प्रतिष्ठित फार्म के रूप में स्थान्तरित किया गया। इसके अधिकांश ग्राहक हिन्दू सम्प्रदाय के थे। हाथ में पेसा आने के बाद

मेमन के परिवार ने अपना पुराना वास गृह छोड़कर महिम अंचल के एक फ्लेट में रहने लगे। उनलोगों ने सात मंजिल वाली बीलिंडड की पाँचवी और छतवी मंजिल के फ्लेट को खरीद लिया। एक समय आर्थिक संकट का सामना किया मेमन का परिवार उस समय आर्थिक रूप से अधिक सक्षम हो गये थे। याकूब मेमन के दो भाई सुलेमान और आयुब ने भी दुर्बई में अपना कारोबार आरम्भ करके वँहा वस गये।

बावरि मछजिद का धंवन्स : ई १९९२ के ६ डिसेम्बर में बावरि मछजिद के धंवन्स के पहले तक टाईगर मेमन का आधिपत्य मुम्बाई के काले बाजार में दिन-ब-दिन बढ़ता गया। याकूब के विपरीत टाईगर मेमन का मानसिक स्थिति थी सम्पूर्ण पृथक। उनके मन में हिन्दू के प्रति धृणा भाव थी। बावरि मछजिद की धंवन्स के बाद टाईगर मेमन ने एकांश मुसलिम सम्प्रदाय के लोगों को हिन्दुओं के खिलाफ भड़काकर उनलोगों को अपने फायदे के लिये इस्तेमाल किया। साम्प्रदायिक संघर्ष के उक्त समय में टाईगर मेमन के ऐसे कार्य को देखकर उनके ऊर एकांश उग्र हिन्दुवादी लोगों ने प्रतिशोध लेने का सिद्धान्त किया। जिसके मुताबिक उनलोगों ने टाईगर मेमन को सबक सिखाने के लिये मेमन का मुम्बाई में स्थापित कार्यालय के तोड़-फोड़ किया। याकूब और टाईगर की कार्यालय आमने-सामने ही थी परन्तु उन हिन्दुओं ने याकूब के कार्यालय का कोई अनिष्ट नहीं किया

था। इसी बात पर टाईगार हिन्दुओं से प्रतिशोध लेने के लिये तत्पर हो उठे। इसी बात में डाउन ईब्राहिम और पाकिस्तानी खुफिया संस्था आई. एस. आई के परिसप्ता को वास्तव में परिवर्तित करके मुम्बई के धारावाहिक विस्फोट को टाईगार मेमन ने अंजाम दिया। इस विस्फोट में २५७ लोग मारे जाने के विपरीत ७०० के अधिक लोग घायल हुए थे।

विस्फोट के परवर्ती समय में मेमन का परिवार : मुम्बई विस्फोट के बाद मेमन के परिवार को केन्द्र में रखकर बहुत से समाचार प्रकाशित हुए थे। एकांश संवाद माध्यम ने प्रकाश किया समाचार ने उक्त विषय के ऊपर एक नयी दिशा लाये। संवाद माध्यम में प्रकाशित हुआ समाचार के अनुसार इस विस्फोट में मेमन का पूरा परिवार शामिल नहीं था। केवल शामिल था टाईगार मेमन। हाँल ही में मेमन परिवार के दो सदस्य दुबई में स्थायी रूप से रहने लगे थे। आर्थिक स्थिति सुधरने के बाद परिवार के अन्य सदस्य भी अकसर दुबई जाते रहते थे। इस विस्फोट में संघटित होने के पूर्व ही साम्राज्यिक संघर्ष ने मुम्बई की परिस्थिति अत्यन्त कमज़ोर बना दी थी। इसीलिये मेमन परिवार के प्राय सभी लोग दुबई चले गये थे। विस्फोट संघटित होने के दो दिन पूर्व याकुब मेमन भी दुबई चला गया। सबसे अन्त में गया था टाईगार मेमन। विस्फोट संघटित होने के बाद मेमन परिवार व्यापक चर्चा का विषय बनने लगा। मुम्बई के संवाद माध्यम ने मेमन के परिवारवालों को भी आतंकवादी परिवार के नाम से परिचित कराया। विस्फोट के बाद उनके परिवार को दुबई से पाकिस्तान के कराची नामक जगह जाने के लिये मजबूर किया गया था। इस बात से मेमन परिवार का मुखिया अब्दुल राज्जाक और अन्य सदस्यों ने समझ लिया था कि इस विस्फोट में

टाईगार मेमन का ही हाथ है। उनलोगों को दुबई से पाकिस्तानी खुफिया संस्था आई. एस. आई ने बलपूर्वक कराची ले गया था। परवर्ती समय में सी. बी. आई के समझ याकुब मेमन ने इस बात को उल्लेख करके कहा था कि आई. एस. आई. के एजेंट के सामने ही ताईगार मेमन को पिता राज्जाक ने उनके ही छड़ी से पागलों की तरह मारा था। उसी समय उनलोगों ने सिद्धान्त लिया था कि केवल टाईगार के अपराध के लिये वे इस तरह का भड़ोचा जीवन नहीं काट सकते। पाकिस्तान में रहने के बदले भारत लौट आकर सारी दुःख कठिनाईयों से सामना करने का फेसला किया।

आई. एस. आई के आश्रय में मेमन का परिवार : विस्फोट के बाद मेमन परिवार का दुबाई में रहने का इरादा भारत सरकार को प्राप्त हुआ। इसीलिये भारत सरकार ने ईड. ए. ई. सरकार के ऊपर मेमन के परिवार को भारत छोड़ने हेतु दबाव देने लगा। इसके बाद ही पाकिस्तानी खुफिया संस्था आई. एस. आई ने इनलोगों के लिये पाकिस्तानी पासपोर्ट तैयार करके पाकिस्तान ले आये। पहले उनलोगों को बैंकक लागा गया। थाईलैंड के बैंकक शहर में पाट्टाया रोड के एक बंडला में उनलोगों की बन्दी की तरह रखा गया था। बारह दिन इस तरह पार होने के बाद उनलोगों ने इस तरह से बन्दी जीवन बीताने को अस्वीकार किया तब उनलोगों को फिर से कराची लाया गया। कराची के दिफेन्स क्लोनी में जहाँ

पाक सेना के अफसर लोग रहते हैं वँहा रखा गया। वँहा रहते समय याकूब मेमन ने एक जगह से दुसरी जगह भागते रहना अनुचित समझा और भारत लोट आने का फेसला किया। उनके मुताबिक - हाँलांकि विस्फोट में सिर्फ टाईगर का ही हाथ था, इसीलिये भारत लोटकर अपने निर्दोष होने का प्रमाण देना ही उचित काम होगा। इस तरह याकूब मेमन अपनी कन्तान के अनिश्चित भविष्य को लेकर उदिग्न हो गए थे।

काठमान्दु में याकूब मेमन : संवाद माध्यम से प्रकाशित समाचार के अनुसार मेमन भारत लोट आने के लक्ष्य से काठमान्दु में उपस्थित हुए। इस विस्फोट में पाकिस्तान का भी हाथ था, इनके बहुत से प्रमाण लेकर याकूब मेमन काठमान्दु आये थे। पाकिस्तानी पासपोर्ट में उसमें युसुफ महम्मद अहमेद के नाम से काठमान्दु पहुंचे। याकूब ने वँहा से एक टेक्सी लेकर काठमान्दु के कारनली होटल में पहुंचे। साथ थी उसकी भतीजी असमान। वँहा वे तीन दिन तक रहे। वँहा रहते हुए उन्होंने आगे का कार्यक्रम बनाया था। इसके बाद फिर काठमान्दु से कराची लोट जाने के लिये याकूब विमान बन्दग्राह आया था। लेकिन जब जाँच अधिकारियों निरापत्तारक्षीयों ने उसकी तलाशी ली तब उसके ब्रीफकेस से बहुत से पासपोर्ट तथा कुछ आपत्तिजनक कागजात देखने के बाद उसको रोक लिया और इस विषय को लेकर इन्टरपल तथा दिल्ली के साथ सम्पर्क करने लगे। परवर्ती समय में याकूब ने बड़े हिम्मत से और कोई दुविधा न हो इसलिए सी. बी. आई. के सामने अपना परिचय दिया था।

सी. बी. आई. के जिम्मे में वह रहस्यमयी दिन : किसी की अन्तर्राष्ट्रीय कानून की जटिल परिस्थित में जाने के बदले नेपाल पूलिस ने बिना किसी छानबीन के जाने के याकूब

को सी. बी. आई. को सौप दिया। उत्तर प्रदेश सीमान्त से होकर उसको गोरखपुर लाया गया। इसके बाद एक विशेष विमान से उसको दिल्ली लाया गया। उक्त विमान में ही याकूब का साक्षात् हुआ केन्द्रीय गृह सचिव पदमनाभाय के साथ। उस समय तक याकूब के गिरफ्तारी की बाद किसी को भी मालुम नहीं चली थी। यह दिन था ई १९९४ के २८ जुलाई का। ५ अगस्त के साढ़े-चार बजे एक ब्रीफकेस के साथ याकूब उपस्थित हुए नयी दिल्ली के रेल स्टेशन पर। उस वक्त कोई भी रेल आती जाती हुई दिखाई नहीं दे रही थी। उसी समय उसको सी. बी. आई. के चार अफसर ने गिरफ्तार किया। इसके आठ घण्टे बाद केन्द्रीय मन्त्री एस. बि. सावन ने लोकसभा में याकूब मेमन के गिरफ्तारी की बात को घोषणा किया। इसके परवर्ती पर्याय में आदालत के फेसले के अनुसार याकूब की फाँसी में चढ़ाया गया। परन्तु नेपाल से लेकर दिल्ली तक किस तरह याकूब को हिरासत में लिया गया, उस समय तक क्या-क्या घटनाएँ घटी वह सब आज तक एक रहस्य बना हुआ है। आदालत में याकूब ने स्पष्ट रूप से कहा था कि उनको दिल्ली में नहीं बल्कि काठमान्दु में ही हिरासत में लिया गया था। बार-बार आदालत में अपने आपको निर्दोषी के रूप में दावा करने के बावजुद जब याकूब को फाँसी पर चढ़ाया गया उस समय उसने चिल्ला चिल्लाकर कहा था कि टाईगर मेमन ने ठीक ही कहा था -- 'मत जाओ भारत, संकट में पड़ जाओगों।' उसने एक निरापत्तारक्षक को कहा था कि राजनेतिक कारणों से उसको फाँसी दिया गया है। इसीलिये ये सारी बातें रहस्य के बीच ही रह गयी। असल में याकूब दोषी है या फिर टाईगर मेमन के पापों का भार उनको देना पड़ा, यह अभी भी अस्पष्ट है।

अवलोकन

‘परेशान हो’?

‘शायद’

‘पता नहीं’

पता नहीं, यह कैसा जबाब है। क्या किसी को खुद के बारे में पता नहीं होता?

शायद नहीं, यही तो समस्या है कि हमे अपने आप से बात करना आता है। यह तो समस्या है। कैसी समस्या? पहली यह है कि हमें खुद के बारे में थीड़ी बहुत मालुम है और वह यह है कि हमें झुठ बोलना आता है। दुसरी समस्या है कि हमें आलस्य के सामने घटने टेकना आता है। और तीसरी हमे सच्चाईयों से भागना है, इतनी ही चीजे से वे हमारा पीछा करती हैं।

यह सब देखकर तो लगता है कि हमने खुद से जो दोस्ती का धागा कस के बांधा है, इसे टोड़ डाले। हम कभी कहते हैं कि अपने आप से ही दोस्ती सही है। क्योंकि कोई खुद का धोखा कभी नहीं दे सकता। लेकिन स्वयम् को देखकर यह सब गलत प्रतीत होता है। कोन कहता है, हम स्वयम् को धोखा नहीं देते। हम तो हर पल स्वयम् को धोखा देते रहते हैं हम एच्छी बात पर अपने आप को, अपने विवेक को धोखादेते हैं। कहीं पर अगर कुछ बुरा काम करने का हमारा मन जाता है, तो विवेक उससे होनेवाली विपदा को सूचित करते हुए हमें सावधान करता है। परन्तु हमारा चर्चाल मन अपनी इच्छानुसार चलता है। हम अपने अन्तर्मन की आवाज नहीं सुनते। हम अपने मन की तरफदारी करने में लग जाते हैं। उससे बीती बात न बने तो मन के द्वारा विवेक को ढकेलकर चले जाते हैं, जहन्नुम की ओर। अन्तर्मन बेचारा सबकुछ सहन करते हुए उदास बैठा रहता है। वह अन्दर ही अन्दर चिल्ला चिल्लाकर रोता है। लेकिन उसकी तरफ देखने के लिए है कोन?

रिया बाड़ी

लेकिन कभी-कभी विवेक और मन इन दोनों को ताकत में बड़ा फर्क नजर आता है। जहाँ हमारा मन ज्यादा हावी होता दिखाई देता है। वहाँ कभी हमें कुछ मामलों में विवेक का असर मन की बुलना से ज्यादा प्रतीत होता है, और जब भी ऐसा होता है तब विवेक मन से ज्यादा शक्तिशाली होता है। तथा मन के द्वारा नकरी हुई बात उछाल पैकने में भी समर्थ होता है। तभी हम परेशानी से मुक्त होते हैं। हमारे कार्य में जहाँ मन से विवेक प्रभावित होता वहाँ स्थिरता दिखाई देती है। तथा सही प्रतिफलन होता है।

हमारी ज्यादातर परेशानी का कारण हमारा मन ही है। विवेक हमेसा हमें हमारे कामों के द्वारा जनत की ओर ज्ञान में मदद करता है। और मन जहन्नुम की ओर। इस तरह इन्हें चलता रहता है।

चार मित्र

 चन्द्रसेक्षर

 स्नातक प्रथम घान्माधिक

एक घने जंगल में एक झील के किनारे चार मित्र एक कछुवा और हिरण बड़ा प्रेम से बिना किसी परेशानी के शान्ति से दिन बिता रहे थे। एक शाम चुहा कौवा और कछुवा हिरण का इन्तजार कर रहे थे। बैठे बैठे घन्तों बीट गए, पर हिरण नहीं आया। कौवा हिरण की खोज में उड़ चला। उड़ते समय हिरण को पुकारता भी रहा। .. हिरण, प्यारे हिरण तुम कहाँ हो...? कुछ समय बाद उसो एक हल्की आवाज सुनाई दी। कौवा नीचे आया तो देखा कि हिरण एक जाल में फँसा है। कौवा फुर्ती से उड़ता हुआ झील के पास लौट आया। उसे देखते ही चुहा और कछुवा दोनों एक साथ बोलने लगे- क्या हमारा मित्र मिल गया?

हाँ दोस्तों, हाँ। पर वह भारी खचरे में पड़ा हुआ है।

कौवा ने हिरण एक जाल में फँसे होने की सारी कहानी अपनी मित्रों को सुनाई। इस पर कछुवे ने चटपट एक उपाय सोच निकाला। उसने कहा- चिन्ता की कोई बाट नहीं। चुहा जाल काटकर हिरण को आजाद कर सकता है। हाँ क्यों नहीं? चुहे ने कहा - लेकिन मेरे उसके पास जाऊँगा कैसे? यह भी कोई बात है? कौवे ने कहा मैं तुम्हे अपनी पीठ बर बैठाकर ले जाऊँगा। तो आओ चले। चुहे न कहा और उचल कर कौवे की पीठ पर बैठ गया।

चुहे को लेकर कौवों उड़ा और थोरी ही देर में हिरण के पास, आ पहुँचा। हिरण के पास पहुँचते ही चुहा फोरण कौवे कि पीठ से उतरा और अपनी पैने दाँतों से जाल काटने लगा। थोरीही पल में उसे हिरण को आजाद करने में सफल हुआ। हिरण उठ परा। उसी समय धीरे धीरे रेगता हुआ उनका छोठा साथी कछुवा भी वही आ पहुँचा। सब हिरण को बच निकलने की चर्चा करने लगे। अचानक किसी के आने का खटका चुनकर चारों चुप हो गए। उन्होंने देखा सामने से बहेलिया चला आ रहा है। बहेलिये पर नजर पड़ते ही कौवा उड़कर एक ऊचे पेड़ की डाल पर जा जा बैठा चुहा एक बिल में जा छिपा। और हिरण चौकड़ी भरता हुआ पलभर में गायब हो गया। लेकिन कछुवा बेचारा क्या करता? वह जेसे तैसे एक अड़ी की और रेगंने लगी। बेहालिये ने पास आकर जाल खाली देख कर भौंचक रह गया।

अरे, यह क्या? उसने कहाँ। बचा हिरण भाग निकला।

वह चंकित होकर इधर उधर देखने लगा। अचानक उसकी निगाह झाड़ी की और रेगते हुए कछुवे पर पड़ी। उसने कहा - यहा तो कछुवेराम दिखाई दे रहे हैं। चलो आज इन्ही का भीज लगाया जायेगा। उसने लपक कर कछुवे को पकड़ा और एक थैले में बैद कर घर के और चल परा।

पेड़ पर बैठा हुआ कौवा उस सारी घटना को देख रहा था। ओ चुहे भाइ। ओ हिरण भाई। उसने अपने दोस्तों की पुकार कर कहा। जल्दी..। हमारा मित्र कछुवा भारी मुसीबत में फँस गया है। चुहा और हिरण तुरंत भागे - मानो कौवे के पास आये। कौवे ने कहा - कछुवे को आजाद कैसे कराया जाय। जो कुछ भी करना है बहेलिये घर पहुँचने से पहले कर डालना चाहिए। हिरण ने कहा- हमे क्या करना है? यह मैं बताता हूँ। मैं बहेलिये को रास्ते में रपरा होकर पास चरने का बहाना करूँगा। बहेलिये मुझे देखेगा तो थैला छोड़कर मेरा पीछा करने लगेगा। उसी उसी बीच चुहा थैला काट देगा और कछुवा आजाद हो जायेगा। लेकिन मान लो कहीं उसना तुम्हे पकड़ लिया तो? कौवे ने पुछा। अरे नहीं। तुम चिंता न करो। मैं इतना तेज दौस्था कि उसे नानी याद आ जायेगी। हिरण बहेलिया के रास्ते मैं जाकर आराम से खड़ा हो गया और मजे से घास चरने लगा। हिरण को देखते ही बहेलिया चिल्लाया, कितना मोता ताजा हिरण। उसने थैला जमीन पर रखा और हिरण को पकड़ने दौरा। उसी समय चुहा तुरंत आया और थैला काटने में लग गया। जरा ही देर में कछुवा आजाद हुआ और भागा पास ही एक घनी झाड़ी में छिप गया। उधर हिरण दौरा कि बहेलिया ने उसको पड़ नहीं सका। हेरान हो कर वहा खाली हाथ वापस चले आये थैला के पास। मन हि मन उसने सोचा - हिरण नहीं मिला कोई बात नहीं कछुवा तो मोटा ताजा है, आज उसको खाने को यही काफी होगा। बेचारा बहेलिया थैले पास आते ही वह आचर्य हुआ। यहा खाली थैला परा हुआ है। इतना चकीत हूँआ की उसे अपनी ही आँखों पर यकीन न आया। कैसे भागा कछुवा।

कौवा, हिरण, चुहा और कछुवा पुनः एक साथ हो गया। उन्होंने छुप कर बहेलिया को देख रहा था। बहेलिया दुखी मन से उनका अपने घर की और चला। इसी तरह इन चार दोस्तों ने मिलजुलकर एक दुसरे को मदद करके आनन्द के साथ दिन बिताने लगे।

माँ

कोमल बाउरी
स्नातक प्रथम शान्माषिक

आँख खुली तो अम्मा की
गोद का सहारा था
उसका नन्हा सा आंचल मुझको
भूमण्डल से प्यारा था।

उसके चेहरे की झलक देख
चेहरा फूलों सा खिलता था,
उसके स्तन की बूंद से
मुझको जीवन मिला था।

हाथों से वलों को नोचा
पैरों से खूब प्रहार किया
फिर भी माँ ने पुचकारा
और जी भर प्यार किया।

मैं उसका प्याश बेटा हूँ
आँखों का तारा हूँ
उसकी आशा के मंदिर में
बुढ़ापे का सहारा हूँ
उँगली पकड़ चलना सिखाया
जीने का ढंग सिखाया
पढ़ने विद्यालय भेजा
आशाऊ का संसार रचा।
माँके मीठे बोल के आगे
संसार के वैभव झूठे हैं
माँ का साया, फिर क्या गम है ?

घर को पुरा जीवन देकर
बेचारी माँ क्या पाती है ?
रुखा-सुखा खा लेती है
पानी पीकर सो जाती है।

अम्मा की हर बात मुझे
बरदान से बढ़कर लगती है
हे माँ, तेरी सीख मुझको
भगवान से बढ़कर लगती है।

सारे तीरथ के पूण्य जहाँ
मैं उन चरणों में रहता हूँ
मुझसे बढ़कर तकदीर हे किसकी ?
गर्वित रहता हूँ।
हर घर में माँ की पूजा हो
एसा संकल्प उठाता हूँ
मैं दुनिया की हर माँ के
चरणों में शीश झुकाता हूँ।

भाद के अन्त

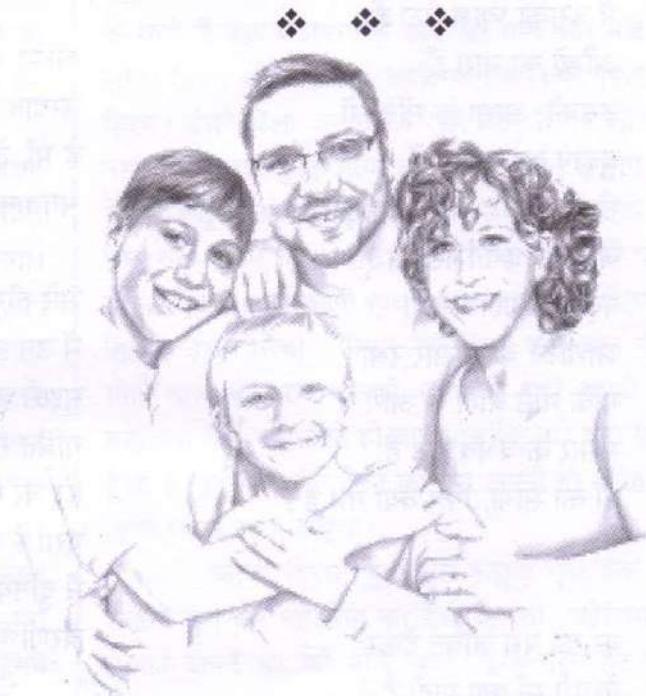
ममिन खान

बि, ए, प्रभम घान्मासिक

पता नहीं कब क्या हुआ
छोटा सा सुखी परिवार था
माँ बाप और बहन के संग
हँसता जग सारा था
हस रंग बिहंग दुनिया ने
हमको कई रूप दिखाये
छोटा सा बचपन, था माँ का साया
पर प्रकृति को कहाँ यह रास आया
हालत उनकी ठीक न थी
बात-बेबात वह रोती थी
उसे देख हम रोते साथ थे
पागल कहते सब उसे
कोई और नहीं
वह मेरी माँ थी
एक हवा का झोंका आया
उड़ा ले गया सपने सारे
हम लुट गए, टूट गए
भाद के अंत निर्मम थी वह रात
माँ का साया सर से हटा
दुःख का हम पर प्रहार टूटा
पिता ने दुसरा व्याह किया
घर को सुधारने का प्रयास किया।
पर सोचा कुछ हुआ कुछ।
नई माँ ने कहर ढाए
ताने दे देकर हमे

वक्त बेबकत रूलाये।

रूलाये नड़काये, मासी माँ के निर्मम स्वर
कहती चल बसी सौत, हम यहाँ छोड़
हम माँसी माँ को सताये, कितना और ?
हमेम नस्सहाय देख
बड़ी माँ देती ममता की गोद
तकदीर के मारे हम
कितने लाचार थे हम।
जिंदगी यूँ ही बस बीत रही
माँ हर पल आँखों में रहती
सुख-दुःख जीवन के दो पहलु हैं।
कुछ और नहीं यादों के साए हैं।

❖ ❖ ❖

बेबसी

जया साहु

डर

रिति मिश्रा

मैंने सुना था कभी
लड़किया के सुख-दुख अजीब घेने हैं
तमन्नाएँ उन्माद परम्पराएँ अजीब होती हैं।
मुश्किले, मकसदों पर वे विजय पायी हैं,
वे छोतेछोटो से टुट जाती हैं,
चुनौतियों में चहान सी होती है,
फुल से भी वे नाजुक होती हैं।

मैंने महसूस किया, इन सबसे उपर
लड़कियों के डर भी अजीब होते हैं।
कभी भीड़ का डर तो कभी सूने रस्ते का,
कभी तेजाब का डर तो कभी इज्जत का,
कभी रातोंका डर तो कभी बरसाती का

सदैव रहता है डर समाज की चपथनी निगाहों का,
आसमान धूनी तमन्नों पर तीर से बिंधते व्यग्यों का,
अछे - बुरे कामों पर समाज के विषेता वे
सब कुछ करके भी डर-डर के जीती हैं वे
जब तक नहीं मिल जाता पुरुष का साया
और हाँ ये वह पुरुष हैं जिनसे वे सबसे ज्यादा डरती हैं।

नजाने किस अदृश्य संसार से
निकल कर आता था वह
खेलने हमारे साथ
रतन, जी बोल नहीं सकता था
खेलता हमारे साथ
एक टुटे खिलौने की तरह
देखने में हम बच्चों की ही तरह
था वह भी बच्चा।

लेकिन वह अजूबा था
हमसे भिन था
थोड़ा घबराते थे हम उससे
क्योंकि समझ नहीं पाते थे
उसकी घबराहतों को,
इशारों में कही उसकी बातों को,
उसकी भयभीत आँखों में
हर समय दिखती
अंदर की छटपटाहट को।
जितनी देर वह रहता
पास, बैठी उसकी माँ
निहारती रहती उसका खेलना
याद आती
रतन से अधिक
उसकी माँ की आँखों में
झलकती बेबसी।

बचपन का दर्द

शिल्पा मोर

नहीं मुन्नी प्यारी सी
बच्चे को थामे खड़ी,
बचपन को बिसरा कर
बचपन को सँभाल रही ।
भूख-प्यास की परवाह नहीं
जो मिल जाता खा लेती,
न शिकवा न शिकायत
दिन अपने बीता रही ।
अपनी जननी की याद नहीं
पता नहीं कब छोड़ गई ?
माँ मेरी कैसी होगी ?
सबके चेहरे में दूँढ़ रही ।
एक टीस-सी दिल में उठती है
दर्द जिगर में होता है
इस बेदर्द जमाने में
बचपन सिहरता रहता है ।

प्राक्तन छात्रा

❖ ❖ ❖

तीन बातें

तीन को प्रणाम करो - माता, पिता, और गुरुजन
तीन के लिए लड़ो - आजादी, ईमानदारी, इन्साफ
तीन चीजों पर कब्जा करो - जबान, आदत, गुस्सा
चीन बातों को मत भूलो - उपकार, उद्देश्य, उदारता
तीन के साथ अच्छा व्यहार करो - नौकर, गरीब और बुजुर्ग

संग्रहकर्ता: मिस खातिजा खातुन

WDSGLIAN

English Section

- Topic - Witch hunting as an outcome of illiteracy in India ► Runti Das ► ৮১-৮২
Kamala Das . The Poet of Love ► Neha Gupta ► ৮৩-৮৫
Being Human ► Mrigankhi Bora ► ৮৬
Kasturbai the mother of Indians. ► Prarthana Kakoty ► ৮৭-৮৯
Facts about Money ► Neesha Agarwalla ► ৯০-৯১
Meet with FB ► Aparna Dutta ► ৯২-৯৩
The Gift of Love ► Tanka Bahadur Chetry ► ৯৪-৯৭
Search ► Priyanka Bhattacharjee ► ৯৮
Game Life Plays ► Late John Singh ► ৯৮
Eyes ► Riya Bawri ► ৯৯
Our Ineffable Love ► Dhritisnata Sarmah ► ৯৯

MAGAZINE SECRETARY

English Section

At the very outset, I would like to express my sincere gratitude to the students of our college who showed faith in me and elected me as the Secretary of Magazine, English Section and thus had given me an opportunity to serve our college in some way .

A college magazine epitomizes the literary skills and various talents lying dormant in the students. In the capacity as magazine secretary of English section, I tried my level best to render my duties properly as per the advice and suggestions of the professor in charge of the English section Mrs. Rupaleem Goswami. The Annual College week was held in the month of January, 2015 and certain competitions were organized like Essay writing, News Reading, Poem Recitation, Slogan Writing in English. After that I got involved in the publication of JDSGIAN - Our college magazine as a good number of substantial write ups were required. And after all the joint efforts put in by everyone, our JDSGIAN is in the final process of publication. We hope this issue will be liked by everybody.

I take this opportunity to express my sincere gratitude to the principal of our college Dr. Jayanta Gogoi Sir and our Vice - Principal, Dr. Babulal More Sir for their blessings and valuable advice. I also offer my heartfelt gratitude to the professor in -Charge of English section Mrs. Rupaleem Goswami Madam for her kind cooperation and guidance.

I take the opportunity to thank all the professors, members, of the student's Unions , the students of our college and all the members of non teaching staff who generously extended their helping hands without which it would not have been possible for me to successfully render my duties. Lastly I also offer my sincere apologies for any unintentional mistakes I committed during my tenure as magazine secretary.

Long Live JDSGIAN

Long live J.D.S.G. College

*Miss Chaitali Shome
Secretary of Magazine*

**J
D
S
G
i
A
N**

The results of the competition held by the English Megazine Secretary:

1. Essay Writing:-

1 st Prize	:	Miss Nirju Bora
2 nd Prize	:	Miss Niharika Dutta
3 rd Prize	:	

2. Slogan Writing :-

1st Prize	:	Miss Prathana Kakoty
2nd Prize	:	Miss Shriya Paul
3rs Prize	:	Miss Priyanka Bhattacharyee

3. News Reading :-

1st prize	:	Miss Prathana Kakoty
2nd prize	:	Miss Shriya Paul
3rd prize	:	Miss Mohini Kashyap

4. Poem Recitation:-

1st Prize	:	Miss Prathana Kakoty
2nd prize	:	Miss Shriya Paul
3rd prize	:	Miss Naina Nath

*Chaitali Shome
Secretary of Magazine, English Section.*

Topic - Witch hunting as an outcome of illiteracy in India

 Runti Das

B.Com 5th Sem.

A witch hunt is a search for people labelled 'watches or evidence of witch craft often involving moral panic or man hysteria. It is an investigation carried out ostensibly to uncover subversive activities but actually used to harass and undermine those with differing views. Belief in witchcraft has been shown to have similarities in society throughout the world. It presents a framework to explain the occurrence of otherwise explain the occurrence of otherwise random misfortunes such as sickness or death, and the witch sorcerer provides an image of evil. The issue of witch hunt is all because of lack of education.

The modern practice of witch hunting in India includes violence and beliefs that have led to the torture and murder of alleged witches. State governments and rationalist groups are trying to address the problem but face big obstacles. In many villages elderly widows live in fear of being killed as witches when a neighbor becomes ill or livestock die

unexpectedly.

India is the largest democracy in the world and has a rapidly growing economy. Here most of the population remains poor, and Indians, both educated and not, often turn to superstition to cure illness, find love, and nationalize bad events. In India a person accused of being a 'dayan' or watch can be tortured, napped, hacked to death, or burned alive. Victims are often single older women, usually windows, but they can also be males or children.

Here are few events that took place in some parts of India :

- Nilimoni Kumar's voice cracks as she wapes away the tears by explaining how she is ostracised by her community in Tola, a village in the eastern Indian state of Jharkhand. Until two years ago the mother of four Nilimoni, 56 used to live a modest but happy life, with her husband who worked as a farmer on the small piece of agricultural land. But her life changed dramatically after her husband died suddenly a couple of days

after complaining of stomach ache in late 2011. After few days her cousin's wife fell ill, displaying similar symptoms to those of her husband. There they started accusing her of practising witchcraft. A few days after the allegations her house was attacked at midnight by 3 men armed with axes while she was asleep. The assailants fled when her 22 year old son threatened them. She is lucky to have escaped alive.

2. Saraswati Devi, 45 was assaulted by other villagers of East Comparing, Bihar state, has been beaten to death after she was accused of allegedly practising witchcraft. The woman-who was also forced to eat human excreta according to police records - was rushed to the nearest hospital where she was declared dead. Her two sons also sustained injuries while trying to save their mother.
3. The village of Kanjia 40 kms from the state capital Raunghy, when an angry mob stormed into the women's mud homes. They stripped her and beat with wooden sticks, metal rods and stabbed with spears and swords accusing her of being behind the death of a severely jaundiced 17 year old boy who had died the week before.
4. The village of Bhimajuli under Biswanath

PS from the state of Assam, a lady named Puni Orang was lynched recently by enraged villagers. Most interestingly, one Anima Ronghangpi of the same village, who considered herself a goddess and played the role of a fortune teller in the area, passed a message among the illiterate people residing there, that the people of the area are suffering from different diseases only due to the witch craft practised by Puni Orang. The illiterate people dragged the 'witch' to a nearly river bank and inhumanly lynched her. The body of the victim was later recovered by the police, who also arrested the accused unlined in the incident.

The most regrettable thing is that though we claim to live in a society having scientific temper, but there are still scores of people who believe in superstitions. Many people still embrace untimely death following malaria or other water - borne diseases because of the absence of hospitals or medical facilities.

Therefore, if the anti white hunting Bill tabled in the state Assembly is implemented properly, cases of witch hunting will definitely subside.

Kamala Das

The Poet. of Love

 Neha Gupta

B. A. 3rd Sem.

Kamala Das is a poet of love in all its manifestations. In her own words,

"Love is beautiful whatever four lettered name the Puritans call it by. It is the only pastime that involves the soul." Most of her poems deal with the theme of unfulfilled love and yearning for love. Quest for love, or rather the failure to find emotional fulfillment through love, is the central theme of the poetry of Kamala Das. It is the outpouring of her own loneliness, disillusionment and sense of frustration. Her love poetry is unconventional. In her poetry, Kamala Das depicts the tension between love and lust. She describes love hate relationship most sincerely and truthfully. Courage and honesty are the strength of her character of Poetry. There is a confessional note in her poetry. Her personal experiences are described boldly and vividly by her in her poems. Kamala Das is the poet of famine sensibility, which finds full expression in her poetry. A character feature of love poetry is that she makes frequent use of the Radha-Krishna and Mirabai legends to provide a mythical frame work to extra marital sex in her poetry. But Kamala Das does not advocate promiscuity in her love poetry.

In her poetry, Kamala Das draws a distinction between love and lust,

between love and sterile love. Tension between love and lust, between love and stonily love is vividly described in her poems without any inhibitions. 'In love' is one such poem in which sterile love is against the background of scorching heat of the summer seen, a symbol of the poets own scorching frustration as a woman. Since there is no emotional involvement in this type of love, there is no fulfillment. There is only disgust and frustration, repugnance and rejection. The poets persons are given to canal hunger. They suffer like tragic protagonists and face the catastrophe inflicted upon them by their own doings. A sense of revolution take possession of the women who is core to love making against her own emotional involvement. In the poem 'In love', it compares the mouth of the lustful man to 'Pole and con plants'. Pole means lacking in color, somewhat colorless owing to fear or sickness. Sickness for lust : fear denoting guilty conscience. The man going to a woman with a view to gratifying his lust with her own emotional involvement does feel guilty in this conscience. "Coniferous plants trap animals, usually insects and small invertebrates, and secrets enzymes which digest the prey. The pale limbs of the man try to reach out for the women (the prey) like carnivorous plants. It is a ghastly image, triumphing indeed, so disgusting and so frustration".

"This skin communicated" exercise is, to the poet, a tiresome psychological function, just one way traffic. The poet describes the tension between love and lust in this type sterile love in the poem. In the moonless nights, the woman walks the verandah, sleepless.

The tension disturbs her sleep. Most of the poems of Kamala Das deal with the theme of unfulfilled love and bearing for love. "The Dance of the Eunuchs" may be cited as a good example of a poem dealing with the theme of unfulfilled of love. In this poem, she finds an objective correlative in the dance of the eunuchs to represent the theme of suppressed desire within. The dance of the eunuchs is constricted with vacant ecstasy, suggesting a gulf between the external simulated passion and the sexual drought and lateness contrast is sustained all through the poem. The dance of the eunuch is the dance of sterile, unfulfilled love of the women in the poem.

Eternal guest for love is ingrained in human nature. It is also corollary, the natural consequence of unfulfilled love. In the state of non fulfillment of love the poet goes to the theme of relating to Radha and Krishna. The quest for love is best reflected in her poems concerned with Mirabai legend.

Quest for love is the central theme of poetry of Kamala Das. Her love poetry is unconditional. It is at times shocking to the orthodox. Her treatment of sexual love and the description of the human body in is bold, inhibited, candid frank and free.

"Then, I wore a shirt and my brother's trousers, Cut my hair short and ignored my womanliness. Dress in series, be girl. Be wife they said. Be embroiderer, be cook, don't sit. On walls of peep in through our lace drafted windows."

In fact, these lines show resentment. She rebels against it ; her rebellion and her disillusionment are defiance comes out forcefully. Husband is addressed as 'old, fat spider.' When the husband leaves, the wife drives to 'the other man,' the lover, and the deed is done. It is an act of deficiency. This is unconventional. Infect, this deficiency is caused by unfulfillment in love. It normal course doesn't advocate promiscuity in general. She voices her lifelong hearing for fulfillment through love. It is an account of such poems that the charge of obscenity is levelled against her. This is a moot question and needs discussion in detail for which there is no space in this short critique.

Kamala Das is through and through a poet with feminine sensibility. Her feminine sensibility is fierce that dances without inhibition. She is intensely conscious of herself as a woman. This shows that she is very sensitive too. There are a number of references to her personal experiences in her poems. In the words of E. V. Ramakrishna, Kamala Das "has always dealt with private humiliations and suffering which are the stock themes of confessional poetry."

Her 'An Introduction' is auto biographical. It voices her quest for identity and fulfillment. Kamala Das is a poet of love in all its manifestations Intensity of feeling and meaning for love lend power to her poetry. But, she is not the poet of love in a conventional way. She doesn't deal with romantics type of love. She is unconventional, inhabited, bold, frank and free in her treatment of the tension between love and sterile love. Kamala Das is one of the most distinctive and original of Indian poets in English today. Self is the nucleus from which all her poetry originates. Her poetry is in the nature of a 'Psychic Stripeless.'

(This article has been prepared with the help of various internet sources.)

Being Human

 Mrigakhi Bora

B.A.5th Sem.

Its not only two words having ten alphabets. Its two words which gives our identity of 'Being a human'. A human person is not an object to be used but a subject to be understood. Its my tiny little steps expressing my thoughts about humanity today 'Being a human'.

I am an ordinary girl, a girl child of 21st century. I am a being of flesh blood and emotions. Every feeling of a human being expresses and communicates something --- i.e. happiness, sadness, joy, anger etc. I don't know what the real identity of my feeling is, but its really deep, having a message for the readers.

It was 25th October 2012, when me and my roommate Parismita went for shopping at Fancy Bazar Ghy, India. It was our 1st outing together. I was happy for shopping is always a great fun. I could see the sceneries of the bazaar framed differently. I could feel the buzz, in each steps I went forward. I could see a different world, a world ruled by the richest word

'money'. Walking by the footpath I caught sight of a woman who was mentally challenged. But the thing that left me dead was that she was pregnant of around five or six months. I was blank, deaf and dumb but not blind.

Now the question is that where has humanity gone? Have we enclosed our hearts ; Why are we suffering from the disease of the modern world. The world where worshipping God is difficult, Why have we became so wild ? It makes me feel sad thinking that the world looks attractive outwardly, but its internal condition is deplorable. Today religion and traditional values are fast dying out, we have almost become like wild animals, only outwardly we dress well, eat good food and speak in a good tone. Why can't we kill the wild animal within us. Why we can't we tame it? Why can't we become a 'Human', a 'true Human Being Life is too short, no rewind' or no replay. So think good, do good feel good and become proud of being the grandest and superior creation of the Almighty.

Kasturbai - the mother of Indians

 Prarthana Kakoty

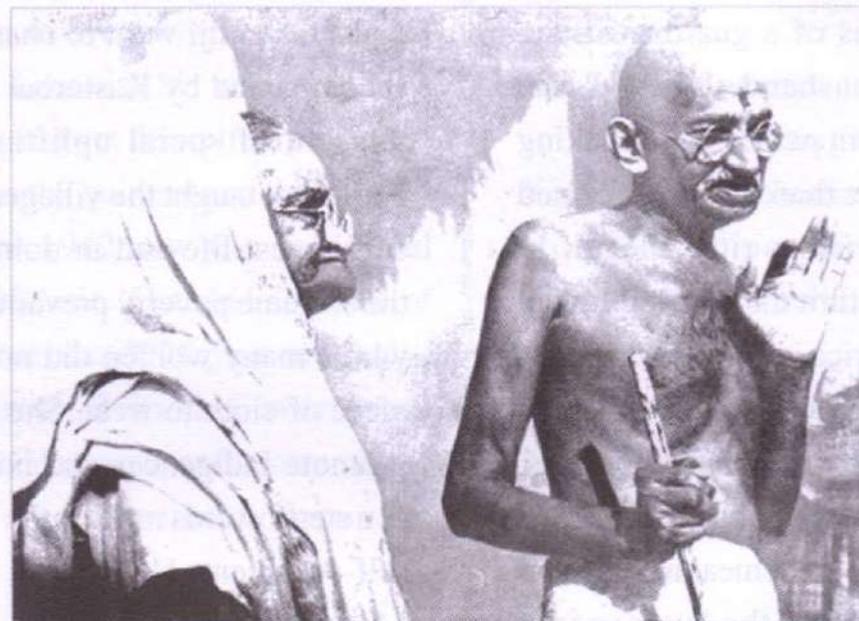
B.A. 1st Sem.

The original Mother's Day or Matri Divas in our country is on February 22. Long before the greeting card companies made remembering mothers big business, in India, the day has been set aside to honour a simple, yet resolute lady who had been a mother to

millions. She is none other than Katurba Gandhi, wife of the father of the nation Mahatma Gandhi. Later she came to be known as Katurba, Ba being Gujarati word for 'Mother'.

Her initiation into the Indian Independence Movement began in South Africa - where Apartheid was a way of life and where her husband began his journey as a messiah by his bold stand against it. The genesis of Gandhiji's movements for freedom

and abolition of untouchability was in the Ventures he took up in this far-off land. Inspite of her tender age and conservative upbringing, Kasturbai gave her husband able support. The strength of mind she displayed when Gandhiji was assaulted by white racist when the

Mahatma established first the Phoenix community Farm and then the Tolstoy Farm in Johannesburg. She began her second stint in South Africa in the Phoenix Farm and adjusted to the

commune life according to the wishes of her husband.

After come the initial hiccups, Kasturbai learned to suppress traditional caste-based prejudices and love her luxuries like fashionable clothes and jewellery. This experience of commune living in phoenix Farm

became entrenched in the lives of Kasturbai and her family and it paved the way for life in the ashrams of India later.

When Satyagraha as a means of protest against racism was gathering momentum, Gandhiji decided to shift the headquarters to Tolstoy Farm. This was to facilitate the care of the families when the men were sent to jail for taking part in the Satyagraha. Here Kasturbai's role as a mother came to force as she shouldered the responsibilities of a guardian in the absence of her husband. In 1913, the British Government passed a law making any marriage other than those performed according to Christian rites illegal. In effect, this would turn the married Indian ladies in South Africa into their husband's mistresses and their children would also cease to be illegal heirs of their fathers. Gandhiji deemed Satyagraha to be the only weapon against such a demeaning law and under his direction, the womenfolk prepared for a programme of peaceful protest. Kasturbai led a group of women Satyagrahis and was arrested and sent to jail. Infact, she was imprisoned several times and bore the rigors of prison life stoically. Her leadership inspired women

and their protest bore fruit. The authorities were forced to concede to the demands of the Indians and Kasturbai made her place in history as the first women Satyagrahi to embark on a fight for social justice.

The Gandhi family came back to India in 1915 and started to live in the Sabarmati Ashram. Under his leadership, the Swaraj Movement was started in India not only for political independence, but also for freedom from poverty, ignorance and other social evils. Gandhiji went to Champaran in Bihar accompanied by Kasturbai and took up the mission of social upliftment in earnest. Kasturbai taught the villagers to lead a clean and honest life and in doing so, she saved the extreme poverty prevailing in the region, where many women did not have a second piece of cloth to wear. She took the vow to promote indigences and homespun clothes as a step towards making the village economy self-sufficient. Hence was born the Khadi Movement.

During the Non-Coperation Movement, Kasturbai along with Sarojini Naidu, Anusuyabai and others organized the women folk who came out in a historic procession to Bombay's Chewpati on 6th April, 1919. With Gandhiji's incarceration,

Kasturbai's emergence as a public figure became imminent. Shortly, thereafter, came a request for her to preside over the Gujarat state National conference. A silent worker so far, Kasturbai agreed with enthusiasm.

The 1929 Lahore session of the INC decided to launch a nonviolent movement for full Swaraj. Gandhiji was given the responsibility to organise and carry out this struggle for independence. He became 'Mahatmaji' to the whole nation and was Bapu or Father to every worker in and out of the ashram. Likewise his wife, by virtue of her afforestation yet disciplinary mode of functioning was the quintessential Mother.

The year 1942 saw the successful launch of the historic 'Quit India' phase of the Indian independence Movement. It also saw a desperate British Government incarcerate the Mahatma and many of the luminaries of this movement. Bapu, Ba,

Sardar Patel, Mahadev Desai, Miraben and Dr. Sushila Nayar were among those who were imprisoned in the Aga Khan Palace of Pune. It was here that Kasturbai passed away on February 22, 1944. A grateful nation wanted to honour this noble mother figure and keep her memory alive. With this intention, the Kasturba Gandhi National Memorial Trust was set up with Gandhiji as its first chairman. He specified that this money would be spent in the villages (the remotest, the better) for the welfare and education of women and children.

It is only fitting that the nation salutes Kasturbai the embodiment of love as well as woman's empowerment on her death anniversary by celebrating it as the real Mother's Day.

Source : 'A mother's heart' by Maitreyee Barua Das, The Assam Tribune.

FACTS ABOUT MONEY

 Neesha Agarwalla

B.Com. 1st Sem.

1. Cattle (which included sheep, camels and other livestock) are the first and oldest form of money. In parts of Africa, cattle were used as money until the mid-1900s. Each head of cattle was called a caput, which is Latin for 'head'. So a person with a lot of cattle had lots of catput or 'capital', a word still used today to describe money.
2. Throughout history, people have used many forms of money, such as soaps, cacao beans, elephant tail hairs, entire elephants, grain, animals skins, fish hooks, feathers, tea, tobacco, bird clause and bear teeth.

3. The Romans made their coins in the temple of Juro Moneto, the goddess of marriage and women from the name Moneta, we get our words mints and money'. The word 'money' now refers of anything that can be used to pay for goods and services or to pay a debt.

The largest U.S. Bills ever in circulation was the \$ 10000 bill, which was issued until 1945. As of May 30, 2009 only 336 of these large bills have been known to survive. Salmon P. Chase is depicted on the bill.

5. The Romans were the first to stamp the image of a living person on a each.
6. Abraham Lincoln was the first American to be pictured on a American coin in 1909.
7. During the middle ages, knights did not want to carry cash around because of robbers. Instead knight wore special rings when a knight stayed at an inn for eg he would stamp the bill with his ring. The inn keeper later took the stamped bill to the knight's cattle to be paid.
8. A modern coin counting machine can count 2500 coins a minute. A bank note counting machine can tally up to 100 bills in 4 secs. It can also tell what denomination they are if they are fake.

9. The word 'bankrupt' is from Indian banca rottta, literally 'broken bench'. In the of years of early banking, people who exchanged, stored and lent money did their business in the public market place at a bench, if the man at the bench, or the 'banker' man out of money or was unfair, his bench would be broken.
10. Icelanders use credit card and debit card more than any other country in the world. Seventy percent of all consumer business in Iceland is done with plastic, compared to 39% in North America.

Few people are capable of expressing with equanimity opinions which differ from the prejudices of their social environment. Most people are even incapable of forming such opinion.

--Albert Einstein

Meet with FB

Aparna Dutta,
B.Com 1st Sem.

- Q. Well, Hey what's up Facebook?
- A. Oh gosh, all kinds of stuff !
- Q. Okay, so you were born on February 4, 2004 ?
- A. Heah ! I was born on February ; so may be for that everyone loves me ha ha :

- Q. Uh, well yep we do love you. So, Mark Zuckerberg has launched you from a social networking website to a global internet phenomenon. Wow, so how did it happen?
- A. Thanks ! Well Mark Elliot Zuckerberg is an American computer programmer and Internet entreprenur. He is also my chairman and chief executive. Zuckerberg hole a program called Facemash on October 28, 2003 while attending Harvard University as a sophomore. According to Harvard, the site was comparable to Hot on Not and used “photos compiled from the on-line facebook on nine houses, placing two next to each other at a time and asking uses to choose the ‘hotter’ person”.
To accomplish this, Zuckerberg backed into protected awar of Harvard’s complain network and copied private dormitory ID images. And ‘Harvard helped the students identify eachothen. Actually Harvards longtime Freshman Yearbook was collquially referred to as the “Freshman”. And after that this boy Zuckerberg began writing the code for a new website which is known as ‘The Facebook” in January 2004. And on February 4 2004, Zuckerberg launched.
“The Facebook”, which is originally located at facebook. Com. So that’s how I was launched.
- Q. Wahoo ! A very big thanks to Mark Elliot Zuckerberg for launching you. So, lots of people are using FB. Mostly for what purpose they are using it?
- A. For a lot of stuff. Mostly they use it as a diary. A heartbreak diary for some and I find it very funny.

- Q. Why every kind of Relationship start in Facebook?
- A. Okay, so let me get this straight. If a individual start texting to another individual everyday and night obviously they are going to get attached to eachother. And 95% of all people write things in text messages that they don't have the courage to say in person so I help them.
- Q. Okay! You also help in Stalking. People call you a Stalkbook. What is a Facebook Stalking?
- A. Good for discovering a wealth of information about people you don't actually know. Well, Facebook stalking is like regular stalking, allows the stalker to secretly gather information about the person they are intested in.
- Q. Is it illegal?
- A. Facebook stalking is less likely to have an illegal component and is generally accepted by its voyeuristic victims. The argument being, that if you didn't want others to know about your life, you wouldn't post it all over the internet.
- Q. So, some says that virtual friends are close to us because they are always sweet, we can never see the dark side. Is it true?
- A. Can't tell its true. Actually the thing that matters the most is with whom you connect better.
- Q. So, is it fine to be in Facebook?
- A. It depends on you. How you use me. A conversation over my message is the same as one spoken through throaty whispers. Maybe the posts can help you give your life a new direction.

“Emotions are always real” So, keep smiling at the plastic screens, for the only thing that matter is your happiness. See Ya!

The Gift of love

Scene - I

(In the school campus)

 Tanka Bahadur Chetry

B.A. 1st Sem

- Rahul : Hello everybody. How are you?
- All together : We are fine. How are you?
- Rahul : I am fine. By the way, I am here for a special occasion.
- Together : Special ! Wow tell us quickly.
- Rahul : Yeah, tomorrow is my birthday. So, I hope all of you give me joy and blessings. (Rahul shakes hand with all his friends - Ajoy, Ramen, Amzad, Naren, Seena and Ramesh but he does not shake hand with Vinoy for some reason.
- Ajoy : Rahul, I will give you a nice present.
- Ramesh : Yes, tell me what do you like most. I will get you. You know my Papa is coming from the city tomorrow morning.
- Amzad : I will not tell you now , but I will give you a surprise gift.
- Naren : I will not give you anything. I will eat and celebrate only. Cheers! (He makes fun)
- They all together : OK then. See you tomorrow again. (They all depart except Vinoy and Sheena)
- Sheena : Hey Vinoy, what happened to you ! You are sitting alone and you are looking sad. What's the matter?
- Vinoy : (Remains silent)
- Sheena : Please tell me, for God's sake.
- Vinoy : Sheena, you know to be poor is a great curse. Everybody hates me because I'm poor. Rahul has not invited me to his birthday. He does not shake hand with me ! You know why? Because, I can't give him a nice and attractive gift.
- Sheena : Really! I can't believe it. This is really very bad. Rahul should not have done this. Any way, let us go home.
- Vinoy : Yes, (they depart)

Scene - II

(Vinoy's house)

- Vinoy : Maa, being poor is a great curse. Isn't it?
- Vinoy's mother : Why? What happened to you? Why are you talking like this? You look sad. What's the matter?
- Vinoy : (Shedding tears) Maa, tomorrow is Rahul's birthday and you know he did not invite me to his birthday because I can not give him nice gift.
- Vinoy's mother : That is really very sad. But don't worry, God will have mercy on us. One day we will find reason to smile.
- Vinoy : But Maa, how long will we have to wait for that. I can not bear such type of insult any more.
- Vinoy's mother : Now stop this. Silly matter. Let us have supper and go to bed.
- Vinoy : Yes. (They both soon go off to sleep)

Scene - III

Rahul's house (decorated)

(Merriment goes on with music and dance)

- Ajoy : Hey Rahul. How are you? Wow, what a nice pleasant moment here.
(He offers his present to Rahul) happy birthday to you!
- Rahul : Thank you. Now come on ,dance with me
(they dance)
- Amzad & Ramen enters together : Hello Rahul, we are here. Hey Ajoy, you are here! Wow what a nice ambience !(they offer his presents to Rahul) Happy birthday to you!
- Rahul : Thank you, come on, join us. (They start dancing)
- Sheena : Hli Rahul. Happy birthday to you !
(She offers her present)
- Rahul : Thank you. Now come on ,dance with us.

Sheena : I am not happy here. You are very bad and cruel.
 Rahul : Why? What happen to you?
 Sheena : You did not invite Vinoy? After all, he is also your friend.
 Rahul : Vinoy? Who cares about that poor fellow !
 Sheena : You are behaving arrogantly. This is bad.
 Rahul : Oh! Sheena. Come on let's enjoy ourselves.
 Sheena : Oh God ! Give me knowledge.
 (She said to herself)
 (Then joins the party. After sometime party gets over.)

Scene - IV

Three days after Rahul's birthday
 (Vinoy's house)

Vinoy : (Reading a lesson from his textbook)
 Sheena : Vinoy, Vinoy, Vinoy ! (she shouts)
 Vinoy's mother : Sheena, how are you ? Talk to him, I am preparing tea for you. Do not go away.
 Sheena : No thanks. I already had at home.
 Sheena : (To Vinoy) Vinoy, haven't you heard that Rahul is not well Vinoy? We should go to see him as early as possible.
 Vinoy : Is it? Maa, I am going to Rahul's house.
 (He calls at his mother)
 Vinoy's mother : (Enters) Take this rose and give it to Rahul and wish him quick recovery.
 Vinoy : Yes Maa. (They depart)

Scene - V

Rahul's house
 (Serious situation)

Rahul : (Lying ill on the bed) Aah! Onch! mom, mom (he groans)
 Rahul's mother : Don't worry my son. You will be OK very soon. I've called Dr.

Kakoti. He is coming soon.

Rahul : Mom, I will not recover. I am a very bad Person.

Rahul's Mother : No my son. You are very good.
(Dr. Kakoti enters)

Rahul's Mother : Doctor please be seated. My son is having high fever since yesterday.

Dr. Kakoti : Let me see. Open your mouth sweet child. (He examines Rahul)

Rahul : (Opens his mouth wide)

Dr. Kakoti : (to Rahul) Close your eyes for a few seconds. (He closes his eyes)
Dr. Kakoti takes out a Syringe and injected Rahul.

Dr. Kakoti : (to Rahul's mother) Mrs. Das I am giving these medicines. Use these regularly as I have said. The boy will start to play from tomorrow.

(He takes out some pills and bottles)

Rahul's Mother : Thank you very much Sir. Thank you for your kind help.

Dr. Kakoti : No, No It is our duty. OK then. I will take leave now. (He departs)
(Vinoy enters with a rose in his hand)

Vinoy : (to Rahul) hello Rahul. Are you fine now? See, what I brought for you. (He offers the rose)

Rahul : (becomes emotional and repentant) he starts to cry deeply.

Rahul : Vinoy, I am very bad. I have been very bad to you. Now I realize what is a good friend. In this hour of need only you are present beside me. Forgive me my friend. (He again weeps)

Vinoy : (approaches and then wipes out tears from Rahul's eyes)

Vinoy : (to Rahul) who says you are bad? You are very good and gentle and I love you very much. Now smile please. Rahul, we will again play cricket on Sunday. Ajoy, Ramen, Ramesh, Amzad Ali will also come. But I will play on your side OK.

Rahul : OK (then he smiles and holds Vinoy's hand so tightly that they could never be parted again)

(The screen falls)

Search

 Priyanka Bhattacharjee

B.A.1st Sem.

My search is on

Where are you in this concrete jungles?

Join me wherever you are in my song let it be a jingle !

Join me wherever you are !

Are you in my lyrics?

My search is on

Many lonesome moments and soothing music ...

More I want to feel, my unknown comrade !

Closing my eyes ... I see you there !

Though you are gone ... the show is over

But my search is on ...

One day somewhere in this great company

Of good people, positive group and vast

Sky ... I shall see my future moon !

The peace beyond imagination and my pen

Shall rest then ... for I would love life ...

And no more pains only great vision

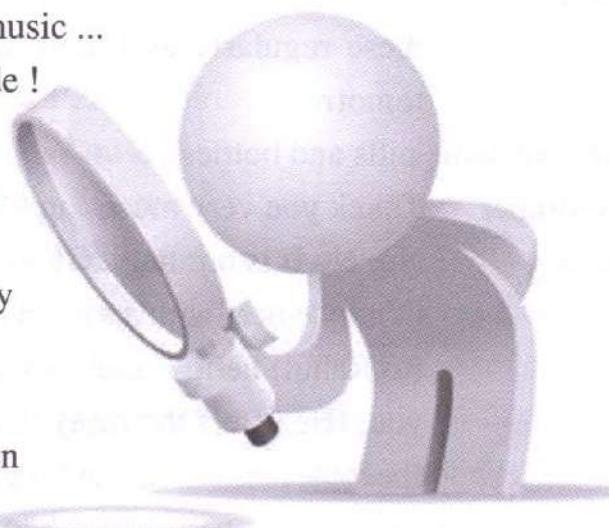
Life would be beautiful again

My dreams ought to find a new way ...

To live on

So, my unknown companion !

My search is on

Source - Melange, The Sentinel

Game life plays

Something went wrong along the way.
 Searching for the reason of sway.
 End of the togetherness in a day.
 Is this the game life plays?
 Promise of togetherness -- broken
 Somethings -- left unspoken,
 Bonds said eternal -- unbounded,
 It seemed, the trail love today sounded.
 My frantic heart beating without its ego
 My soul fading fast, leaving me in nentigo
 Hey life! Answer me as you go
 Will I ever reap what I sow?

 Late John Singh

B. Com 5th Sem.

Our Ineffable Love

Wasn't it you who always had faith on me?
 You took me by your side, accepted me.
 Gave me the strength to stand consequences ;
 added a new meaning to my life.
 Wasn't it you, whom I always needed?
 Who would have thought about our ineffable love ?
 Yes, I have realized you're the one
 Always behind my success.
 The only reason for my happy days
 But when ? When shall we spend
 Days into some far strand ?
 And find to our content
 Some beautiful moments ?
 Ah ! A feeling of joy and ecstasy fills up my heart.
 You're still there in my heart and will be FOREVER ...

 Dhritisnata Sarmah

B.A. 5th semester

College Days

 Riya Bawri

We bunk our classes,
To get movie passes

Our friends want to party everyday for lunch

Which result in our financial Crush.

We wish to get rid of file completion
During the time of culprit submission.

We wonder to get rid a nice placement
But step down watching their criteria management.
We do tasks and prank with teachers, friends and all
Still don't feel any shame and walking very tall.
We do mistakes,
But no faculty have the power to trace
How could they
When they don't recognize us by our face.

In this way we enjoyed life in
Our collage days,
Just make sure buddies,
It's not less then any period of golden days.

ডিম্বস্নাদ

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন	► ১০১-১০৩
সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন	► ১০৪
সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন	► ১০৫
লঘু ক্ৰীড়া বিভাগ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন	► ১০৬
ক্ৰিকেট বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন	► ১০৭
তৰ্ক আৰু আলোচনা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন	► ১০৮
ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন	► ১০৯
ফুটবল বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন	► ১১০
ছাত্ৰ জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন	► ১১১
২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ প্ৰতিযোগিতা সমূহৰ ফলাফল	► ১১২-১১৬
মহাবিদ্যালয়ৰ ক্ৰীড়া সাফল্যৰ খতিয়ান শিক্ষাবৰ্ষ ২০১৪-১৫	► ১১৭-১১৮
অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতিসকল	► ১১৯-১২০

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্রতিবেদন

(ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১৪-২০১৫ বৰ্ষ)

পঞ্চাশ বছৰীয়া সমৃদ্ধিময় ইতিহাসত যি সকল মহান ব্যক্তি, শিল্পী, শুভাকাঞ্জীয়ে, তেওঁলোকৰ শ্ৰম, ত্যাগ আন্তৰিকতা আৰু বদান্যতাৰে আমাৰ বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যতৰ সুন্দৰ স্পোন গঢ়াৰ এখন তীর্থ স্থাপন কৰাৰ লগতে মানৱ সম্পদ গঢ়াৰ পথ সুগম কৰিলে সেই সকল ত্যাগী আৰু পৰিশ্ৰমী মহান মনিষীৰ প্রতি সহস্র প্ৰণাম জনালোঁ।

পথমে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ দাতা শ্ৰী শ্ৰী যোগানন্দদেৱ সত্ৰাধিকাৰ গোস্বামী দেৱলৈ মোৰ শ্ৰদ্ধার্ঘ্য নিবেদিছোঁ।

তাৰ পিছত মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগতে সমূহ শিক্ষক- কৰ্মচাৰীলৈ মোৰ শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰাৰ লগতে যোৱা ২০১৪-২০১৫ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনৰ সাধাৰণ সম্পাদক পদত বিপুল ভোটেৰে জয়যুক্ত কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ মোৰ অতি মৰমৰ দাদা বাইদেউ, মোৰ প্ৰিয় সহপাঠী আৰু মোৰ মৰমৰ ভাইটি -ভন্টি সদৌটিলৈকে ধন্যবাদ আৰু হিয়াভৰা মৰম যাচিলোঁ আৰু এই ছেগতে উক্ত নিৰ্বাচনত মোক বিশেষভাৱে সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ সহাব শাখা গোট, বোকাখাত আঞ্চলিক ছাত্ৰ সহাব, বোকাখাত মহকুমা ছাত্ৰ সহাব, গোলাঘাট জিলা ছাত্ৰ সহাব বিয়ৱ বৰীয়া, মহাবিদ্যালয়ৰ হাজু জনগোষ্ঠীৰ শাখা গোট, অসম জাতীয়তাবাদী যুৱ ছাত্ৰ পৰিষদ আটাইলৈকে অশেষ ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

উল্লেখযোগ্য যে মই যি সময়ত সাধাৰণ সম্পাদক পদত জয়যুক্ত হৈ দায়িত্ব ভাৰ প্ৰহণ কৰিছিলো সেই সময়ত আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনে সম্পূৰ্ণ ৫০ বছৰ অতিক্ৰম কৰিছিল। সেই বছৰৰে ডিচেম্বৰ মাহৰ ২৪ তাৰিখৰ পৰা ২৬ তাৰিখলৈ তিনিদিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষৰ সামৰণি অনুষ্ঠান উদ্বাপন কৰা হৈছিল। উক্ত অনুষ্ঠানত মোৰ লগতে আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ অনেক গধুৰ দায়িত্বপূৰ্ণ কৰ্ম আহি পৰিছিল তাৰে কেইটিমান কৰ্ম হ'ল অতিথি নিমন্ত্ৰণ পত্ৰ সমূহ ঘৰে ঘৰে গৈ বিলোৱা, অনুষ্ঠানলৈ অহা অতিথি সকলক ভালদৰে শুশ্ৰাৰ্পণ কৰা আৰু লগতে উক্ত দিন কেইটাত মহাবিদ্যালয়খন সম্পূৰ্ণ ভাৱে তদাৰক কৰা আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক নিৰ্দিষ্ট কৰি দিয়া নিজ নিজ কৰ্মৰাজি, ভাল দৰে পৰিচালনা কৰিব পাৰিছে নে নাই আৰু সম্পূৰ্ণ নিয়ম শৃংখলা আটুট বাখিছে নে নাই তাৰ ওপৰত লক্ষ্য ৰখাৰ দৰে অনেক গুৰুত্বপূৰ্ণ দায়িত্ব আমি ছাত্ৰ একতা সভাই প্ৰহণ কৰিব লগা হৈছিল।

মহাবিদ্যালয়ৰ সম্পূৰ্ণ পৰিয়াল বৰ্গ হিচাপে শিক্ষক কৰ্মচাৰী, ছাত্ৰ একতা সভা আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ যি দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য আছিল সকলোৱে নিজ- নিজ দায়িত্ব কৰ্তব্য নিয়ম-শৃংখলা সুচাৰুৰূপে পালন কৰাৰ বাবে ই মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষৰ সামৰণি অনুষ্ঠানভাগী সুকলমে সাফল্যমণ্ডিত হৈ উঠিল।

ইয়াৰ পিছতেই মহাবিদ্যালয়ৰ আনুষ্ঠানিক কাৰ্যসূচী প্ৰথমে আমি সৰস্বতী পূজা পালন কৰো। প্ৰতি বছৰৰ দৰেই এইবাৰো বিদ্যাৰ অধিষ্ঠাত্ৰী দেৱীৰ পূজা ভাগ আগৰ বছৰতকৈও অধিক জাক-জমকতাৰে আৰু সু-খাদ্য ও নিয়মানুৰাঙ্গিতা ৰক্ষা কৰি পূজা ভাগ পালন কৰা হ'ল, সেই কৰ্মটোত মোক সহায় কৰা আমাৰ ছাত্ৰ-একতা সভাৰ বিয়ৱবৰীয়া আৰু মোৰ বন্ধু সৌৰভ, দিগন্ত, ধৰ্ম, খণ্ডন, জিতেন, সোনমণি, উদিষ্ট, শতৰূপা, অনামিকা, প্ৰহেলিকা, বনশ্রী আটাইলৈকে অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। এই আপাহতে মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু তথা মোৰ ত্বকৰধায়ত হিচাপে থকা প্ৰশাস্ত শইকীয়া ছাৰকো অশেষ

ধন্যবাদ জ্ঞাপন করিলো।

আমাৰ দ্বিতীয় কাৰ্যসূচী হিচাপে মহাবিদ্যালয়ৰ বার্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহ অনুষ্ঠিত কৰো। আচলতে মোৰ প্ৰথম কাৰ্যসূচী হিচাপে আছিল বার্ষিক ক্ৰীড়া ভাগহে। ডিব্ৰগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ একাডেমিক কেলেগোৰ মতে মহাবিদ্যালয়ৰ বার্ষিক ক্ৰীড়া ভাগ প্ৰত্যেক বছৰৰ মাহত অনুষ্ঠিত কৰিব লাগে কিন্তু আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত সেই সময়তে সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষৰ সামৰণি অনুষ্ঠান উদ্যাপন কৰিবলৈ লোৱা বাবে আমি মহাবিদ্যালয়ৰ বার্ষিক ক্ৰীড়া ভাগ ফেৰুৱাৰী মাহৰ প্ৰথম সপ্তাহত অনুষ্ঠিত কৰিলো। এইবাৰৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অংশগ্ৰহণ তথা সহায় সহযোগিতাৰে বৰ উলহ-মালহৰে বার্ষিক ক্ৰীড়া ভাগ সমাপ্ত কৰা হয়। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত অধিকাংশ প্ৰতিযোগীয়ে অংশ গ্ৰহণ কৰি নিজৰ শ্ৰেষ্ঠতা প্ৰতিফলন কৰি দেখুৱালে। আমাৰ এই প্ৰতিযোগিতাৰ শেষৰ দিনা বাঁটা বিতৰণী সভাত আমি নিমন্ত্ৰণ কৰি অনা বিশিষ্ট অতিথিসকলে বাঁটা প্ৰদান কৰি খেলুৱেসকলক যথেষ্ট সাহস আগবঢ়োৱাৰ লগতে উৎসাহ উদ্বীপনা যোগায়। আমি এই চেগতে তেওঁলোককো এই প্ৰতিবেদনৰ ঘোগেদি ধন্যবাদ জনালো।

আমাৰ কাৰ্য্যকালৰ তৃতীয় কাৰ্যসূচী হিচাবে নৰাগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক আদৰণি সভাখন অনুষ্ঠিত কৰিলো। উক্ত সভাৰ মুখ্য অতিথি হিচাপে সদৌ অসম ছাত্ৰ সম্মান শিক্ষা সম্পাদক শ্ৰীযুত শৰৎ হাজৰিকা দেৱক আমন্ত্ৰণ কৰি অনা হৈছিল আৰু লগতে বোকাখাতৰ ভালেকেইজন গণ্যমান্য ব্যক্তি উপস্থিত থাকি নৰাগত সকলক উদ্দেশ্য কৰি বিভিন্ন উৎসাহ মূলক বক্তব্য দাঙি ধৰি সভাখন সাফল্যমণ্ডিত কৰি তোলে।

বিগত বৰ্ষৰ দৰেই এই বৰ্ষৰ ৫ চেপেন্সৰ শিক্ষক দিৱস অনুষ্ঠানটি বৰ জাক-জমকৰে পালন কৰা হয়। দিনযোৰা কাৰ্যসূচীৰে শিক্ষক দিৱসটি বৰ আনন্দপূৰ্ণ হৈ পৰিছিল।

শিক্ষক দিৱসৰ পাছতে মহাবিদ্যালয়ৰ আন দুটি বিশেষ অনুষ্ঠান শীঘ্ৰ শংকৰদেৱৰ তিথি আৰু যিজন মহান ব্যক্তিৰ অপ্রাণ চেষ্টাত আমাৰ এই মহাবিদ্যালয়খনে প্ৰাণ পাই উঠিলে অৰ্থাৎ দাতা শ্ৰী শ্ৰী যোগানন্দদেৱ সত্ৰাধিকাৰ গোস্বামী দেৱৰ তিথিভাগ বৰ জাক-জমকৰে পালন কৰা হয়।

আমাৰ এবছৰীয়া কৰ্মকালৰ সফল হোৱা বিভিন্ন কাৰ্য্যৱলীৰ এটি চমু খতিয়ান তলত দাঙি ধৰিলো।

ক) মই নিৰ্বাচনত জয়যুক্ত হৈ সৰ্বপ্ৰথমে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মুখভাগত সঘনাই সংঘটিত হোৱা দুঃটোনা ৰোধৰ উপায় হিচাপে যান-বাহনৰ দ্রুত গতি নিয়ন্ত্ৰক হিচাপে ডিভাইদাৰৰ ব্যৱস্থা কৰিলো।

খ) দ্বিতীয়তে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মুখভাগত থকা শ্ৰী শ্ৰী যোগানন্দদেৱ সত্ৰাধিকাৰ গোস্বামী দেৱৰ মূৰ্তিৰ চাৰিওকাষ নিৰ্মাণ কৰাত সফল হ'লো।

গ) তৃতীয়তে মহাবিদ্যালয়ৰ দুখীয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক সামান্য পৰিমাণৰ হ'লেও নামভৰ্তিৰ মাচুল ৰেহাই দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰিছিলো, লগতে নামভৰ্তিৰ সময়ত নিম্ন পৰিমাণৰ মুঠ নম্বৰ লৈ হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষা আৰু উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱা সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক মহাবিদ্যালয়ৰ আসন দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰিছিলো।

ঘ) চতুৰ্থতে- মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী জিৰণী কোঠা আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন দিশত বিশুদ্ধ পানীৰ বাবে কেইবাটাও ইলেক্ট্ৰনিক একুৱাগার্ডৰ ব্যৱস্থা কৰিলো।

ঙ) পঞ্চমতে- মহাবিদ্যালয়ত গ্ৰীষ্মকালীন বন্ধৰ সময়ছোৱাত বোকাখাত নাট্যমন্দিৰত অনুষ্ঠিত হোৱা নাট্য কৰ্মশালাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা অংশগ্ৰহণ কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক ছাত্ৰ একতা সভাৰ পুঁজিৰ পৰা মাচুল

দিচাপে ২০০ টকাকৈ প্রদান কৰি সেই ছাত্র-ছাত্রী সকলক সহায় কৰা হৈছিল।

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ- মহাবিদ্যালয়ৰ হকে আৰু বহুতো কৰিবলগীয়া কৰ্মৰ পৰিকল্পনা আছিল যদিও সময়ৰ অভাৱত সকলোবোৰ কাম কৰিবলৈ সমৰ্থ নহ'লো।

যিসকল শুভাকাংক্ষী বন্ধু-বান্ধুৰীৰ সহায় সহযোগিতা আৰু সমৰ্থনৰ বাবে মই সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে , নিৰ্বাচিত হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সামান্য সেৱা আগবঢ়োৱাত সুবিধা পালো তেখেতসকললৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো। লগতে শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ ড° জয়ন্ত গাঁগে চাৰ প্ৰমুখে মোৰ কাৰ্য্যকালত বিভিন্ন দিহা-পৰামৰ্শৰ লগতে সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা শ্ৰদ্ধাৰ অতুল বেজবৰুৱা চাৰ আৰু প্ৰশান্ত শইকীয়া চাৰৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষক কৰ্মচাৰী ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ প্ৰকাশ কৰিছো।

সৰ্বশেষত মোৰ কাৰ্য্যকালত জ্ঞাতে-অজ্ঞাতে বৈ যোৱা ভুলৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছো।
মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি সাধনৰ কামনা কৰি এই প্ৰতিবেদন ইমানতেই সামৰণি মাৰিলো।

জয়তু জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়

জয়তু ছাত্ৰে একতা সভা

জয়তু জে.ডি.এচ.জি.মাননী।

মাধৰ জ্যোতি শইকীয়া

সাধাৰণ সম্পাদক

ছাত্ৰ একতা সভা ২০১৪-১৫

সহকারী সাধারণ সম্পাদকৰ প্রতিবেদন

(ছাত্র একতা সভা, ২০১৪-২০১৫ বর্ষ)

২০১৪-১৫ বর্ষৰ জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়ৰ বার্ষিক প্রতিবেদনৰ আৰঙ্গণিতে সৰ্বপ্রথমে

শ্ৰী শ্ৰী যোগানন্দদেৱ সত্রাধিকাৰ প্ৰভুৰ চৰণত প্ৰণাম যাইছিলো। লগতে জে.ডি.এচ.জি মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু, কৰ্মকৰ্তা, ছাত্র-ছাত্ৰী, ছাত্র একতা সভাৰ সদস্য/সদস্যাৰ লগতে মোৰ বন্ধু বান্ধবী সকলোলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো। ২০১৪-২০১৫ বৰ্ষৰ ছাত্র একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত মই সহকারী সাধারণ সম্পাদকৰপে নিৰ্বাচিত হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ কাৰণে সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুবিধা দিয়াৰ কাৰণে সকলো ছাত্র-ছাত্ৰীলৈ আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিছো। ছাত্র-একতা সভাৰ সদস্য হৈ মোৰ কাৰ্য্যকালত সহকারী সম্পাদক হিচাপে মই বৰ গৌৰাণ্বিত। কাৰণ মোৰ কাৰ্য্যকালতে মই মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তীৰ্বৰ্ষ অতিক্ৰম কৰিছো। সেই সময়ত আমি মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে বহুতো কাম কৰিবলৈ সুযোগ পাইছিলো। আমাৰ কাৰ্য্যকালত মহাবিদ্যালয়ত সৰস্বতী পূজা আৰু মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আৰু নৰাগত আদৰণি এই সকলো অনুষ্ঠান সুচাৰুৰূপে পালন কৰিবলৈ সক্ষম হঁও।

মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন সমস্যা সমাধানৰ বাবে আগভাগ লবলৈ আমি চেষ্টা কৰিছিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ সাধারণ সম্পাদক শ্ৰী মাধৱ জ্যোতি শইকীয়া আৰু বিভিন্ন সম্পাদকৰ লগত মই অলোচনা কৰি বিভিন্ন সমস্যা সমাধানৰ কাৰণে চেষ্টা কৰিছিলো। এই সময়ছোৱাত প্ৰশাস্ত ফুকন ছাৰৰ এন এচ এচ ব কামত মই সহায় আগবঢ়া সচাঁকে গৌৰাণ্বিত। মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো শিক্ষক -শিক্ষিয়াত্মী, কৰ্মকৰ্তা আৰু ছাত্র-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধবী সকলোলৈ আন্তৰিক অভিনন্দন জনাই মোৰ প্রতিবেদন ইমানতে সামৰণি মাৰিছো।

দিগন্ত বৰুৱা

সহকারী সাধারণ সম্পাদক

ছাত্র একতা সভা ২০১৪-১৫ বৰ্ষ

সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্রতিবেদন

(ছাত্র একতা সভা, ২০১৪-২০১৫ বৰ্ষ)

প্রতিবেদনৰ কলম ধৰিয়েই আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ দাতা শ্ৰী শ্ৰী যোগানন্দদেৱ সত্রাধিকাৰ গোস্বামী দেৱলৈ মোৰ সশ্রদ্ধ প্ৰণাম যাছিলোঁ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষাগুৰু আৰু , শ্ৰদ্ধাৰ কৰ্মচাৰী সকলৈ মোৰ প্ৰণাম যাছিলোঁ। ২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ বাবে মোক সাংস্কৃতিক সম্পাদক পদত জয়যুক্ত কৰোৱাৰ বাবে সমূহ জেডিএচজিয়ানলৈ মই ধন্যবাদ , মৰম আৰু কৃতজ্ঞতা জনালোঁ।

সাংস্কৃতিক দিশত আগবঢ়া বোকাখাতৰ মাজমজিয়াত থকা জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক বিভাগৰ দায়িত্ব লোৱাটো অতি কঠিন কাম। সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ দায়িত্ব লৈয়েই ২ অক্টোবৰ দিনা বোকাখাতৰ বিভিন্ন স্থানত গান্ধী জয়ন্তীৰ উপলক্ষে বাটৰ নাট কৰা হয়। ইয়াৰ পাছতে সকলোৰেই এটা সপোনৰ অনুষ্ঠান জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষৰ সামৰণি অনুষ্ঠান। সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষৰ সামৰণি অনুষ্ঠানত মহাবিদ্যালয় সাংস্কৃতিক কাৰ্যসূচীয়ে বোকাখাতৰ বাইজক আপ্লুত কৰিবলৈ সক্ষম হওঁ।

ইয়াৰ পাচতে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ। প্রতিযোগীৰ সংখ্যা কম হ'লেও উচ্চমানৰ প্রতিযোগিতাৰে সাংস্কৃতিক প্রতিযোগিতা সমূহ হৈ যায়। প্ৰথম বাৰৰ বাবে বাদ্যযন্ত্ৰৰ প্রতিযোগিতা, ফটোগ্ৰাফি প্রতিযোগিতা আৰু অন্যান্য প্রতিযোগিতা সমূহ মোৰ কাৰ্যকালতে অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

আমাৰ দায়িত্বত থকা সময়ছোৱাত মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন সময়ত বাটৰ নাটক , চোতাল নাটক , কবি নাটকৰ এটা পৰিবেশ গঢ়ি তুলিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন কাৰ্যসূচী সমূহত সংঙ্গীত আৰু নৃত্যৰ বিভাগৰ ছাত্র-ছাত্রী সকলকো সমানে আগবঢ়াই নিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো। মোৰ কাৰ্যকালতে অসমৰ বিভিন্ন ঠাইৰ নাটকৰ অভিজ্ঞ সকলৰ দ্বাৰা ২০ দিনীয়াকৈ ছাত্র-ছাত্রী সকলৰ মাজত এটি গ্ৰীষ্মকালিন নাটকৰ কৰ্মশালা দিবলৈ সক্ষম হওঁ। মোৰ কাৰ্যকালতে DD North East, Guwahati Chanal ত আমাৰ সাংস্কৃতিক দিশৰ নৃত্য সংগীত আৰু এখন নাটক প্ৰচাৰিত হৈছিল। আশা আছিল বহুত, মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক দিশটো উন্নতিকৰা, মোৰ বিশ্বাস সেয়া সৰহকৈ নহ'লেও কম পৰিমানে হ'লেও সফল হ'ব পাৰিছো।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত বিশেষভাৱে সহায় কৰা মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু অতুল বেজবৰুৱা চাৰ, প্ৰশান্ত ফুকন চাৰ, প্ৰশান্ত শইকীয়া চাৰ, শশাঙ্ক ধৰল শইকীয়া চাৰ, গোপীকানন্দ শইকীয়া চাৰ, শ্ৰীমন্ত মাধৱ শইকীয়া চাৰ, জয়ন্ত গণে চাৰ, ৰূপী বাইদেউ, দিপালী বাইদেউ, পাপৰি বাইদেউ, শান্তিচায়া বৰুৱা বাইদেউ , মিতালী বাইদেউলৈ বিশেষ ধন্যবাদ। মোৰ সতীৰ্থ মাধৱ , পিংকি, অপিতা, লোকপ্ৰিয়া, প্ৰিয়ংকা, জয়ন্তী, জনি, বিকাশ, প্ৰহেলিকা, শতৰূপা, কনক, কমলেশ, প্ৰানন্দীপ দা, সকলোলৈকে ধন্যবাদ জনালোঁ।

তৰুণ তীর্থ শইকীয়া
সম্পাদক, সাংস্কৃতিক বিভাগ
ছাত্র একতা সভা ২০১৪-১৫ বৰ্ষ

লঘু ক্রীড়া বিভাগ সম্পাদকৰ প্রতিবেদন

(ছাত্র একতা সভা, ২০১৪-২০১৫ বর্ষ)

২০১৪-১৫ বর্ষৰ “জেডিএচজিয়ান”ৰ বার্ষিক প্রতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে সৰ্বপ্রথমে শ্ৰীশ্রী যোগানন্দ দেৱ সত্রাধিকাৰ প্ৰভুৰ চৰণত প্ৰণাম জনালো। লগতে জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাণুৰ, কৰ্মকৰ্তা, ছাত্র একতা সভাৰ সদস্য-সদস্যাৰ লগতে মোৰ বন্ধু-বান্ধুৰী, দাদা-বাইদেউ, ভাইটি - ভন্টি সকলোলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো। ২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ ছাত্র একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত মোক লঘু ক্ৰিয়া বিভাগৰ সম্পাদক ৰাপে নিৰ্বাচিত কৰাৰ বাবে সকলো ছাত্র-ছাত্রীলৈ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো। ছাত্র একতা সভাৰ সদস্য হৈ মোৰ কাৰ্য্যকালত লঘু ক্ৰিয়া বিভাগৰ খেল সমূহৰ কোনো নতুনত্ব প্ৰদান কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা নাই যদিও, মহাবিদ্যালয়ৰ যিকোনো সমস্যা সমাধানৰ বাবে আগভাগ লৈ চেষ্টা কৰিছিলো। লগতে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ লঘু ক্ৰিয়া বিভাগৰ খেল সমূহ সুচাৰুৰূপে চলাই নিবলৈ সক্ষম হৈছো। আশাকৰো এইদৰে সকলো সময়তে ক্ৰিয়াৰ ক্ষেত্ৰত জিলিকি থকা জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয় সদায় জিলিকি ৰ'ব। এইখনিতে বৰ্তমানৰ লগতে ভৱিষ্যতে দায়িত্ব লব লগা। ছাত্র একতা সভাৰ সকলো সদস্য সদস্যালৈ এটা অনুৰোধ যে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ খেল সমূহ অনুষ্ঠিত হৈ থকা সময়ত সাংস্কৃতিক প্রতিযোগিতা সমূহৰ বাবে বহু ছাত্র ছাত্রীয়ে খেল সমূহত অংশগ্ৰহণ কৰাৰ সুবিধা নাপায়। গতিকে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ চলি থকা মুহূৰ্তত প্রতিটো প্রতিযোগিতা নিয়াৰিকৈ সম্পাদন কৰাৰ বাবে বিন্দু অনুৰোধ থাকিল।

কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন : মোৰ কাৰ্য্যকালত লঘু ক্ৰিয়া বিভাগৰ খেল সমূহ সুচাৰুৰূপে চলাই নিবলৈ মোক প্রতিটো মুহূৰ্ততে সহায় সহযোগ, দিহা-পৰামৰ্শৰে উৎসাহিত কৰা শাৰীৰিক নিৰ্দেশক ৰীতা মণি ৰায়, হীৰকদা, মাধৱ, চক্ৰপাণি, মৌচম, অংকুৰ, বিজয়, হিমাংশু, প্ৰানন্দীপ, দিব্যৰাজ, তন্ময়, বাইদেউ কৰবী, গায়ত্ৰী, অৰুণ্বতি, প্ৰণামিকা আদিলৈ বহু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্য্যকালত অজানিতে বৈ যোৱা ভুল ক্ৰটিৰ ক্ষমা বিচাৰি জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো কৰ্মকৰ্তা, শিক্ষাণুৰ, বন্ধু-বান্ধুৰীলৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰি লগতে বোকাখাত জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতিৰ কামনাবে মোৰ সম্পাদকীয় প্রতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

‘জয়তু জেডিএচজিয়ান’

দিপাক্ষৰ বৰা

লঘু ক্ৰীড়া বিভাগ সম্পাদক

ছাত্র একতা সভা ২০১৪-১৫ বৰ্ষ

ক্রিকেট বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্রতিবেদন

(ছাত্র একতা সভা, ২০১৪-২০১৫ বৰ্ষ)

বার্ষিক প্রতিবেদনৰ আৰঙ্গণিতে মই মহাবিদ্যালয়ৰ দাতা শ্ৰী শ্ৰী যোগানন্দদেৱ সত্রাধিকাৰ গোস্বামীদেৱক
শ্ৰদ্ধাৰে সোঁৰিছো। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষাগুৰু, কৰ্মচাৰী তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন
কৰিছো। ২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ এই মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা ক্রিকেট বিভাগৰ সম্পাদকৰপে নিৰ্বাচিত হওঁ।

মোৰ কাৰ্য্যকাল আৰম্ভ হোৱাৰ পৰা এই বিভাগৰ দায়িত্ব লৈয়ে মোৰ কাৰ্য্যৰ পাতনি মেলো। মহাবিদ্যালয়ৰ
সপ্তাহৰ ক্রিকেট প্রতিযোগিতাখন সুকলমে অনুষ্ঠিত কৰাত মই সফল হওঁ।

পৰৱৰ্তী সময়ত মই আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ক্রিকেট দল এটা নিৰ্বাচিত কৰি আন্তঃ মহাবিদ্যালয়ৰ ক্রিকেট
প্রতিযোগিতাত অংশ গ্ৰহণ বাৰে পঠিয়াও।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্য্যকালত হোৱা অনিচ্ছাকৃতভুল আন্তিৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰি বোকাখাতৰ উচ্চ শিক্ষা মন্দিৰ
স্বৰূপ জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়ৰ লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যৎ কামনাবে মই মোৰ বার্ষিক প্রতিবেদনৰ
সামৰণি মাৰিলো।

ধূরজ্যোতি বাজখোৱা
ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক
ছাত্র একতা সভা ২০১৫-১৬ বৰ্ষ।

তর্ক আৰু আলোচনা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

(ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১৪-২০১৫ বৰ্ষ)

জয়জয়তে প্ৰতিবেদনৰ কলম ধৰিয়েই বোকাখাত শ্ৰী শ্ৰী যোগানন্দদেৱ সত্রাধিকাৰ গোস্বামী মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ আৰু উপাধ্যক্ষ মহোদয়ক সশ্রদ্ধাৰে আন্তৰিক প্ৰণাম নিবেদিছো। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষক-শিক্ষিয়াত্ৰী, কৰ্মচাৰী আৰু সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধুৰলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু সন্তোষণ জ্ঞাপন কৰিছো।

মহাবিদ্যালয়ৰ নিৰ্বাচনত ২০১৪-১৫ বৰ্ষত সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সহায়-সহযোগত মই তৰ্ক আৰু আলোচনা বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে জয়ী হওঁ। মোৰ কাৰ্য্যকালত মোৰ সকলো কাম-কাজ সুচাৰুৰূপে চলাই নিবলৈ সক্ষম হওঁ। মোৰ কাৰ্য্যকালত মোৰ বিভাগত থকা তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা, কুইজ প্ৰতিযোগিতা আৰু আকশ্মিক বক্তৃতা আদি সকলো প্ৰতিযোগিতা পাতিবলৈ সক্ষম হওঁ আৰু এই প্ৰতিযোগিতা সমূহত অধিক সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অংশগ্ৰহণ কৰে। মোৰ কাৰ্য্যকালত দেৰগাঁও কমল দুৱৰা মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা আমাৰ মহাবিদ্যালয় এটা দলে অংশগ্ৰহণ কৰিছিল। তাৰপিছত খুমতাই জয়া গৈগে মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত গোলাঘাট জিলা আন্তঃ মহাবিদ্যালয় কুইজ প্ৰতিযোগিতাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে অংশগ্ৰহণ কৰি তৃতীয় স্থান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। আশা কৰো যোৱা বৰ্ষৰ দৰে এইবাবে বাৰ্ষিক আলোচনীখন উন্নতিৰ পথত আগবঢ়াতে।

মন্টু গৈগে

তৰ্ক আৰু আলোচনা বিভাগৰ সম্পাদক

ছাত্ৰ একতা সভা ২০১৫-১৬ বৰ্ষ।

ছাত্রী জিরণী কোঠাৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

(ছাত্র একতা সভা, ২০১৪-২০১৫ বৰ্ষ)

বাৰ্ষিক প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই মহাবিদ্যালয়ৰ দাতা শ্ৰী শ্ৰী যোগানন্দ দেৱ সত্রাধিকাৰ গোস্বামীদেৱলৈ শ্ৰদ্ধাৰে সোঁৰৰিছোঁ। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষাগুৰু, মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয় আৰু উপাধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগতে শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষক- শিক্ষয়িত্ৰী, কৰ্মচাৰী আৰু সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্রী, বন্ধু-বন্ধুৱলৈ মোৰ শ্ৰদ্ধা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

জে.ডি.এচ.জি মহাবিদ্যালয় ২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ ছাত্র একতা সভাৰ ছাত্রী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকা হিচাপে মহাবিদ্যালয়ৰ সেৱা আগবঢ়াৱলৈ সুবিধা দিয়া বাবে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্রীক আৰু বন্ধু- বন্ধুৱৰীক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

মই ছাত্রী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকাৰপে প্ৰথমে ছাত্রী সকলৰ জিৰণী কোঠাৰ শৈচাগাৰ পৰিস্কাৰ কৰাইছিলোঁ। তাৰ পাছত সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষ অনুষ্ঠিত, মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষটোত মই জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্রী আৰু লগতে ছাত্র একতা সভাৰ সদস্যা হ'বলৈ পাই মই নিজেই গৌৰৱবোধ কৰিছোঁ। সোণালী জয়ন্তী কাৰণে ছাত্রী জিৰণী কোঠাৰ পৰ্দা লগোৱা হৈছিল। সোণালী জয়ন্তী পাৰ হোৱাৰ পাছত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আৰম্ভ কৰা হ'ল। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত ছাত্রী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকা হিচাবে প্ৰতিযোগিতাসমূহ নিয়াৰিকৈ আৰু সুচাৰুৰূপে সম্পূৰ্ণ কৰি মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ সফল কৰি তুলিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। মোৰ কাৰ্য্যকালত অজানিতে হৈ যোৱা ভূলৰ বাবে আপোনালোকৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছোঁ।

কৃতজ্ঞতা : মোৰ কাৰ্য্যকালৰ সকলো দিশতে সহায় - সহযোগ আগবঢ়োৱা শিক্ষক - শিক্ষয়িত্ৰী তথা কৰ্মচাৰী সকল আৰু মোৰ সহপাঠী বন্ধু-বন্ধুৱী সকলৈ কৃতজ্ঞতা যাচিলোঁ। মোক বিশেষভাৱে সকলো মেছেতে অনুপ্ৰেৰণা দিয়া ছাত্রী জিৰণী কোঠাৰ তত্ত্বাবধায়ক শ্ৰদ্ধাৰ শ্ৰীযুতা মিতালী নাথ বাইদেউলৈ মোৰ অশেষ শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

পিংকী পাটগিৰি
ছাত্রী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকা
ছাত্র একতা সভা ২০১৫-১৬ বৰ্ষ।

ফুটবল বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্রতিবেদন

(ছাত্র একতা সভা, ২০১৪-২০১৫ বৰ্ষ)

জয়জয়তে প্রতিবেদনৰ কলম ধৰিয়েই বোকাখাত শ্রী শ্রী যোগানন্দদেৱ সত্রাধিকাৰ গোস্বামী মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ আৰু উপাধ্যক্ষ মহোদয়ক সশ্রদ্ধাৰে আন্তৰিক প্ৰণাম নিবেদিছো। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষক-শিক্ষিয়ত্বী, কৰ্মচাৰী আৰু সমূহ ছাত্র-ছাত্রী, বন্ধু-বান্ধুৱলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু সন্তানণ জ্ঞাপন কৰিছো।

মহাবিদ্যালয়ৰ নিৰ্বাচনত ২০১৪-১৫ বৰ্ষত সমূহ ছাত্র-ছাত্রীৰ সহায়-সহযোগত মই ফুটবল বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে জয়ী হওঁ। মোৰ কাৰ্য্যকালত মোৰ সকলো কাম-কাজ সুচাৰুপে চলাই নিবলৈ সক্ষম হওঁ। মোৰ কাৰ্য্যকালত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ ফুটবল প্রতিযোগিতা সুচাৰুৱপে পাতিবলৈ সক্ষম হওঁ আৰু এই প্রতিযোগিতাত অধিক সংখ্যক ছাত্র-ছাত্রীয়ে অংশ গ্ৰহণ কৰে। মোৰ কাৰ্য্যকালত অজানিতে হৈ যোৱা ভূলৰ বাবে আপোনালোকৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছো।

কৃতজ্ঞতা : মোৰ কাৰ্য্যকালৰ সকলো দিশতে সহায় - সহযোগ আগবঢ়োৱা শিক্ষক - শিক্ষিয়ত্বী তথা কৰ্মচাৰী সকল আৰু মোৰ সহপাঠী বন্ধু-বান্ধুৰী সকলৈ কৃতজ্ঞতা যাচিলো। মোক বিশেষভাৱে সকলো ক্ষেত্ৰতে অনুপ্ৰেৰণা দিয়া ফুটবল বিভাগৰ তত্ত্বাৰধায়ক শ্ৰদ্ধাৰ শ্ৰীযুত নগেন্দ্ৰ নাথ নায়ক চাৰক মোৰ অশেষ শ্ৰদ্ধা আৰু আন্তৰিকতা জ্ঞাপন কৰিলো। আশা কৰো যোৱা বাৰৰ দৰে এইবাৰো বাৰ্ষিক আলোচনীখন উন্নতিৰ পথত আগবাটে।

জনী সিং

ফুটবল বিভাগৰ সম্পাদক
ছাত্র একতা সভা ২০১৫-১৬ বৰ্ষ।

ছাত্র জিরণী কোঠাৰ সম্পাদকৰ প্রতিবেদন

(ছাত্র একতা সভা, ২০১৪-২০১৫ বৰ্ষ)

বাৰ্ষিক প্রতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই মহাবিদ্যালয়ৰ দাতা শ্ৰী শ্ৰী যোগানন্দ দেৱ সত্রাধিকাৰ গোস্বামীদেৱলৈ শ্ৰদ্ধা সোঁৰবিছোঁ। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষাগুৰু, মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয় আৰু উপাধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগতে শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষক- শিক্ষয়িত্ৰী, কৰ্মচাৰী আৰু সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধুৰলৈ মোৰ শ্ৰদ্ধা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

জে.ডি.এচ.জি মহাবিদ্যালয় ২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ ছাত্র একতা সভাৰ ছাত্র জিরণী কোঠাৰ সম্পাদক হিচাপে মহাবিদ্যালয়ৰ সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুবিধা দিয়া বাবে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক আৰু বন্ধু-বান্ধুৰীক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষ অনুষ্ঠিত, মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষটোত মই জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয় ছাত্র একতা সভাৰ সদস্য হ'বলৈ পাই নিজেই গৌৰববোধ কৰিছোঁ। সোণালী জয়ন্তী পাৰ হোৱাৰ পাছত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আৰম্ভ কৰা হ'ল। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত ছাত্র জিরণী কোঠাৰ সম্পাদক হিচাবে প্ৰতিযোগিতাসমূহ নিয়াৰিকৈ আৰু সুচাৰুৰূপে সম্পূৰ্ণ কৰি মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ সফল কৰি তুলিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো। মোৰ কাৰ্য্যকালত অজানিতে হৈ যোৱা ভূলৰ বাবে আপোনালোকৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছোঁ।

কৃতজ্ঞতা : মোৰ কাৰ্য্যকালৰ সকলো দিশতে সহায় - সহযোগ আগবঢ়োৱা শিক্ষক - শিক্ষয়িত্ৰী তথা কৰ্মচাৰী সকল আৰু মোৰ সহপাঠী বন্ধু-বান্ধুৰী সকলৈ কৃতজ্ঞতা যাচিলো। মোক বিশেষভাৱে সকলো ক্ষেত্ৰতে অনুপ্ৰেৰণা দিয়া ছাত্র জিরণী কোঠাৰ তত্ত্বাবধায়ক শ্ৰদ্ধাৰ শ্ৰীযুত সুবোধ বৰা চাৰক মোৰ অশেষ শ্ৰদ্ধা আৰু আনন্দিকতা জ্ঞাপন কৰিলো।

বিকাশ জ্যোতি দলে

ছাত্র জিরণী কোঠাৰ সম্পাদক

ছাত্র একতা সভা ২০১৫-১৬ বৰ্ষ।

ডিম্বস্নাদ

উপ-সভাপতির প্রতিবেদন

(ছাত্র একতা সভা, ২০১৪-২০১৫ বর্ষ)

জয়জয়তে আমার মহাবিদ্যালয়ের দাতা শ্রী শ্রী যোগানন্দ দের সত্রাধিকার প্রভুক শ্রদ্ধারে সৌরবিছো। জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়ের ২০১৪-১৫ বর্ষের ছাত্র একতা সভার নির্বাচনত উপ-সভাপতি হিচাপে মই বিপুল ভোটেরে জয়ী হৈছিলো। মোক ভোট দি জয়যুক্ত কৰি মহাবিদ্যালয়ের ছাত্র একতা সভার উপ-সভাপতি কপে মহাবিদ্যালয়খনত নেতৃত্ব দিয়াৰ সুযোগ দিয়াৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ের সমূহ ছাত্র-ছাত্রীলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো। জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয় ছাত্র একতা সভার উপ-সভাপতি হিচাপে শপত গ্ৰহণ কৰাৰ পাছত প্ৰথম পদক্ষেপ হিচাপে ভাৰতৰ প্ৰধান মন্ত্ৰী শ্ৰদ্ধাৰ শ্ৰীযুত নৰেন্দ্ৰ মোড়ী ডাঙৰীয়া দেৱৰ “স্বচ্ছ ভাৰত মিছন” ৰ অধীনত দিনযোৰা কাৰ্যসূচীৰে মহাবিদ্যালয়ের চৌহদ চাফ-চিকুন কৰাৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰা হয়। আমাৰ কাৰ্যকালত প্ৰথম বাৰৰ বাবে প্ৰতিটো শ্ৰেণীৰেই বিভিন্ন ধৰণৰ সমস্যা সমূহ ছাত্র একতা সভাক জ্ঞাত কৰিবৰ বাবে প্ৰতিটো শ্ৰেণী কোঠাতে একোজনকৈ শ্ৰেণী প্ৰতিনিধিৰ ব্যৱস্থা কৰা হয়। আমাৰ কাৰ্যকালত শ্রদ্ধাৰ সাহিত্যৰথী ৰসৱাজ লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা দেৱৰ ১৫০ তম জন্ম জয়ন্তী উদ্যাপন কৰা হয়।

আমাৰ কাৰ্যকালত মহাবিদ্যালয়ের সোণালী জয়ন্তী উদ্যাপন কৰা হয়। সোণালী জয়ন্তীত ভৰি দিয়া এখন মহাবিদ্যালয়ের ছাত্র একতা সভার উপ-সভাপতি হোৱাৰ সুযোগ পোৱাৰ বাবে মই নিজকে সুভাগ্যবান বুলি ভাবো। সোণালী জয়ন্তীৰ সামৰণি অনুষ্ঠানত আমাৰ ছাত্র একতা সভার সকলো বিষয় বৰীয়াই বিশেষ ভূমিকা পালন কৰে।

আমাক কাৰ্যকালত মই আমাৰ মহাবিদ্যালয়ের দাতা শ্রী শ্রী যোগানন্দ দেৱ সত্রাধিকার গোৱামী প্ৰভুৰ আৱক্ষ প্ৰতিমূৰ্তিৰ পৰিষ্কাৰ পৰিচ্ছন্নতা তথা প্ৰভুৰ আৱক্ষ প্ৰতিমূৰ্তিৰ চাৰিওকাষত কোনো ধৰণৰ আঁৰ-বেৰ নাছিল যাৰ বাবে মই অধ্যক্ষ মহোদয়ক আবেদন জনাইছিলো। অধ্যক্ষ মহোদয়ে এই ক্ষেত্ৰত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰি প্ৰভুৰ আৱক্ষ প্ৰতিমূৰ্তিৰ চাৰিওকাষে লোহাৰ প্ৰীল দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰে। যাৰ বাবে ভাৰপ্রাপ্ত অধ্যক্ষ ড° বাবুলাল মোৰ ছাৰক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

আমাৰ কাৰ্যকালত দুখীয়া ছাত্র-ছাত্রীক আৰ্থিক সাহায্য প্ৰদান কৰাৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষ গুৰুত্ব প্ৰদান কৰা হৈছিল। দুখীয়া মেধাৰী ছাত্র-ছাত্রীৰ নাম ভৰ্তি মাচুল আমি ৰেহাই কৰি দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰিছিলো। আমাৰ কাৰ্যকালত ড° জয়ন্ত গণ্গৈ ছাৰে মহাবিদ্যালয়ত অধ্যক্ষ হিচাপে নিযুক্তি লাভ কৰে। ড° জয়ন্ত গণ্গৈ যোগদানৰ পাছৰে পৰা বৰ্তমান মহাবিদ্যালয়খনৰ পৰিবেশ যথেষ্ট উন্নত মানৰ হব ধৰিছে। যাৰ বাবে ড° জয়ন্ত গণ্গৈ ছাৰৰ প্ৰশংসা নকৰি নোৱাৰি।

আমাৰ কাৰ্যকালত আমি মহাবিদ্যালয়ের নিৰ্বাচনী ব্যৱস্থাৰ পুৰণি কিছুমান সমস্যাৰ সমাধান কৰিছিলো। বিশেষকৈ নিৰ্বাচনত প্ৰতিদিনিতাৰ বাবে জমা কৰা মনোনয়ন পত্ৰ আবেদনকাৰী সকলৰ সন্মুখতে পৰীক্ষা কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছিল। মনোনয়ন পত্ৰ পূৰণ কৰাৰ বাবেও প্ৰশিক্ষণ দিয়া ব্যৱস্থা কৰা হৈছিল।

আমাৰ কাৰ্যকালত আমি কৰিবলগীয়া বহুবোৰ কাম থাকি গ'ল। সেই সমূহ আমাৰ পাছৰ ছাত্র একতা সভাই কৰিব

জনসমক চর্যাক ভাষণের প্রতীক সংবিধান অনুসন্ধান চিকিৎসক চিকিৎসক ১৫-৩৫০৬

বুলি আশা বাখিলো। মই আমাৰ কাৰ্য্যকালৰ অভিজ্ঞতাৰ পৰা আমাৰ পৰৱৰ্তী ছাত্ৰ একতা সভা সমূহলৈ কিছু পৰামৰ্শ প্ৰদান কৰি, যাব বিচাৰো। সেইসমূহ হ'ল- ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনৰ পাছত প্ৰথম ছাত্ৰ একতা সভাৰ কাৰ্যনিৰ্বাহক সভাত ছাত্ৰ একতা সভাৰ সংবিধানৰ বিষয়ে আলোচনা হ'ব লাগে। ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিনিধি সকলৰ সাংবিধানিক ভাৱে দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য তথা সীমাবদ্ধতাৰ সন্দৰ্ভত আলোচনা হ'ব লাগে। প্ৰতিনিধি সকলে যাতে নিজৰ সাংবিধানিক দায়িত্ব, কৰ্তব্য আৰু সীমাবদ্ধতাৰ সন্দৰ্ভত সম্পূৰ্ণ জ্ঞাত হয় আৰু নিয়ম নীতি অনুসৰি নিজ নিজ দায়িত্ব সম্পন্ন কৰিব পাৰে। আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সংবিধানখন যথেষ্ট দিশত সংশোধন কৰাৰ প্ৰয়োজনীয়তা আছে। মই এই ক্ষেত্ৰত ছাত্ৰ একতা সভাৰ কাৰ্যনিৰ্বাহক সভা সমূহত পৰামৰ্শ আগবঢ়াইছিলো কিন্তু আমাৰ কাৰ্য্যকালত কাৰ্য্যকৰী হৈনুঠিলো। সংবিধানত উল্লেখিত শ্ৰেণী প্ৰতিনিধি ব্যৱস্থাটো আমাৰৰ কাৰ্য্যকালত আগত কাৰ্য্যকৰী হোৱা নাছিল।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ কাৰ্যনিৰ্বাহক সভা সমূহ প্ৰতি এমাহ বা দুমাহৰ ব্যৱধানৰ ভিতৰত অনুষ্ঠিত হোৱাৰ ব্যৱস্থা হ'ব লাগে আৰু ই সংবিধানত অন্তৰ্ভুক্ত হ'ব লাগে। এই সভাসমূহত ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিনিধি সকলে নিজৰ বিভাগৰ সমস্যা তথা প্ৰয়োজনীয়তা সমূহ উল্লেখ কৰাৰ সুবিধা লাভ কৰিব। ছাত্ৰ একতা সভাক ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে নিজৰ সমস্যা তথা অভিযোগ সমূহ অৱগত কৰিবৰ বাবে ছাত্ৰ একতা সভাৰ কাৰ্য্যালয়ৰ কাষত এটা অভিযোগ তথা পৰামৰ্শ বাকচ থকাৰ খুবেই প্ৰয়োজন।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ শৈক্ষিক দিশৰ সমস্যা সমূহ সমাধানৰ বাবে এজন ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিনিধি বৃদ্ধি কৰি শিক্ষা সম্পাদক হিচাপে নিযুক্তি প্ৰদান কৰিব লাগে।

জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপ-সভাপতি হিচাপে মই মোৰ কাৰ্য্যকালত কৰা বিভিন্ন কাৰ্য্যসূচীৰ বিবৰণ এই প্ৰতিবেদনৰ যোগেদি দিবলৈ চেষ্টা কৰিছো। প্ৰতিবেদনখনত হয়টো বহুটো ভুল ত্ৰুটি বৈ গৈছে আৰু বহুটো কথা হয়তু থাকি গৈছে। গতিকে ভুল ত্ৰুটিসমূহ শুধৰাই লব বুলি আশা বাখিলো। অৱশেষত মই আমাৰ কাৰ্য্যকালত অজানিতে যদি কোনো শিক্ষা গুৰু তথা ভাইটি ভন্টি সকলৰ মনত অজানিতে দুখ দিছো তাৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰি ২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

প্ৰাণদীপ বৰদলৈ
উপ-সভাপতি

ছাত্ৰ একতা সভা ২০১৪-১৫ বৰ্ষ।

২০১৪-১৫ বর্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ প্রতিযোগিতা সমূহৰ ফলাফল :

: সাংস্কৃতিক প্রতিযোগিতা :

❖ সংগীত প্রতিযোগীতা :

- ১) লোকগীত প্রতিযোগিতা -
 প্রথম - কৰবী পেণ্ড
 দ্বিতীয় - ভাগ্যন্ত্রী পৰাশৰ
 তৃতীয় - প্ৰীমৰোজ শইকীয়া
- ২) জ্যোতি সংগীত -
 প্রথম - কৰবী পেণ্ড
 দ্বিতীয় - প্ৰীমৰোজ শইকীয়া
 - কবীন হাজৰিকা
 তৃতীয় - নিৰ্মলী হাজৰিকা
- ৩) ৰাভা সংগীত -
 প্রথম - কৰবী পেণ্ড
 দ্বিতীয় - প্ৰীমৰোজ শইকীয়া
 তৃতীয় - নিৰ্মলী হাজৰিকা
- ৪) ভূপেন্দ্ৰ সংগীত -
 প্রথম - কৰবী পেণ্ড
 দ্বিতীয় - কবীন হাজৰিকা
 তৃতীয় - প্ৰীমৰোজ শইকীয়া
- ৫) জয়ন্ত সংগীত -
 প্রথম - কবীন হাজৰিকা
 দ্বিতীয় - প্ৰীমৰোজ হাজৰিকা
 তৃতীয় - নিৰ্মলী হাজৰিকা
- ৬) বৰগীত -
 প্রথম - কৰবী পেণ্ড
 দ্বিতীয় - প্ৰীমৰোজ শইকীয়া
 তৃতীয় - ৰাজীৰ শৰ্মা
- ৭) ভজন প্রতিযোগিতা -
 প্রথম - কৰবী পেণ্ড
 দ্বিতীয় - অনু তাঁতী
 তৃতীয় - ভাগ্যন্ত্রী পৰাশৰ
- (৮) গজল -
 প্রথম - মলয় পৱন ভৰালী
 দ্বিতীয় - কবীন হাজৰিকা
 তৃতীয় - কৰবী পেণ্ড
 - ভাগ্যন্ত্রী পৰাশৰ

(৯) বিহুাম

- প্রথম - বাজীর শর্মা
- দ্বিতীয় - নির্মলী হাজৰিকা
- তৃতীয় - কৰবী পেণ্ড
- প্রীমৰোজ শইকীয়া

❖ নৃত্য প্রতিযোগিতা :

(১) আধুনিক নৃত্য

- প্রথম - অর্চনা ঠাকুৰীয়া
- দ্বিতীয় - প্ৰিয়ংকা দোলাকাষৰীয়া

তৃতীয় - ধীৰাজ প্ৰতীম শাণ্ডিল্য

(২) লোক নৃত্য

- প্রথম - অর্চনা ঠাকুৰীয়া
- দ্বিতীয় - অনু তাঁতী
- তৃতীয় - পৰী কালিন্দী

❖ বাদ্যযন্ত্র প্রতিযোগিতা :

(১) খোল

- প্রথম - মৃদুপৱন দন্ত
- দ্বিতীয় - দিব্যজ্যোতি বৰা

(২) ঢোল

- প্রথম - পাৰ্থ কোঁৰৰ

❖ নাটক প্রতিযোগিতা :

শ্রেষ্ঠ নাটক

- অজামিল চৰিত্ৰ

শ্রেষ্ঠ অভিনেতা

- তৰুণ শইকীয়া

দ্বিতীয় শ্রেষ্ঠ অভিনেতা

- ৰূপম বাহেক

তৃতীয় শ্রেষ্ঠ অভিনেতা

- বাজীর শর্মা

শ্রেষ্ঠ অভিনেত্ৰী

- মিতালী বৰা

দ্বিতীয় শ্রেষ্ঠ অভিনেত্ৰী

- পৰিস্থিতা শইকীয়া

তৃতীয় শ্রেষ্ঠ অভিনেত্ৰী

- চিলমিল সপোন হাজৰীকা

শ্রেষ্ঠ সহযোগী অভিনেতা

- চয়নিকা শইকীয়া

শ্রেষ্ঠ সহযোগী অভিনেত্ৰী

- গায়ত্ৰী শইকীয়া

শ্রেষ্ঠ পৰিচালক

- ৰূপমজ্যোতি কলিতা

- প্ৰেৰনা দাস

- চিলমিল সপোন হাজৰীকা

ডিম্বাদ

কৌতুক অভিনয় প্রতিযোগিতা

- প্রথম - তরুণ শহিকীয়া
- দ্বিতীয় - ঝপম বাহেক
- তৃতীয় - বাজীর শর্মা
- প্রথম - তরুণ শহিকীয়া
- দ্বিতীয় - পরিস্মিতা শহিকীয়া
- তৃতীয় - পরিণীতা দেবী
- কমলেশ দাস
- প্রথম - দিব্যহাস শহিকীয়া
- দ্বিতীয় - দিপেন নাথ
- তৃতীয় - কলক কুর্মি

ভেশচন প্রতিযোগিতা

ফটোগ্রাফী প্রতিযোগিতা

২০১৪-১৫ বর্ষ সাংস্কৃতিক প্রতিযোগিতার শ্রেষ্ঠ সকল :

শ্রেষ্ঠ সংগীত শিল্পী

- করবী পেণ্ডু
- প্রীমরোজ শহিকীয়া
- মিতালী বৰা
- তরুণ তীর্থ শহিকীয়া
- অর্চনা ঠাকুরীয়া

দ্বিতীয় শ্রেষ্ঠ সংগীত শিল্পী

শ্রেষ্ঠ অভিনেত্রী

শ্রেষ্ঠ অভিনেতা

শ্রেষ্ঠ নৃত্য শিল্পী

: লঘু ক্রীড়া প্রতিযোগিতা :

বেডমিন্টন ল'বা (একক)

- প্রথম - হিবকজ্যোতি হাজৰিকা
- দ্বিতীয় - মাধৱ চেত্রী
- প্রথম - অরুণ্ডতি সন্দিকে
- দ্বিতীয় - বাগিনী ইমন কল্যান
- প্রথম - হিবকজ্যোতি হাজৰিকা
- অনুপম গোস্বামী
- দ্বিতীয় - মাধৱ চেত্রী
- দিব্যবাজ শহিকীয়া

বেডমিন্টন ছোরালী (একক)

বেডমিন্টন ল'বা (দৈত)

বেডমিন্টন ছোরালী (দৈত)

- প্রথম - অরুণ্ধতি সন্দিকৈ
- বাগিনী ইমন কল্যান
- দ্বিতীয় - স্মৃতিরেখা গাঁগে
- দিপশিখা বৰা
- প্রথম - হিবকজ্যোতি হাজৰিকা
- বাগিনী ইমন কল্যান
- দ্বিতীয় - দিব্যবাজ শহীকীয়া
- অরুণ্ধতি সন্দিকৈ
- দয়াল বড়ি, বিনোদ মৰাং, মঞ্জিত বড়ি, ফনি কুমাৰ দলে,
- আকাশ মৰাং, মঞ্জিত বড়ি, বাতুল মৰাং।
- মদন লইং, অসীম দলে, বিনয় চাগমা, ধনীৰাম বড়ি,
- দিবাকৰ শহীকীয়া, আনন্দ দলে।

বেডমিন্টন (মিঙ্গডারল)

ভলিবল (বিজয়ী)

(বিজিত)

: তর্ক প্রতিযোগিতা :

- প্রথম স্থান প্রার্থনা কাকতি, বৃহত্তর পেঞ্চ, শ্ৰেয়া পাল।
- দ্বিতীয় স্থান দিগেন চূতীয়া, দীপু কাৰদং, ৰূপমজ্যোতি কলিতা।
- তৃতীয় স্থান সঞ্জয় বিশ্বাস, জনি সিং, জন সিং।

: ছাত্রী জিৰণী কোঠাৰ প্রতিযোগিতা সমূহ :

- ১) কেৰম প্রতিযোগিতাত (একক) :
প্রথম - উপাসনা দত্ত
দ্বিতীয় - গায়ত্রী বৰা
- ২) কেৰম প্রতিযোগিতাত (যুটীয়া) :
প্রথম - জ্যোম্বা টেকিয়াল ফুকন
দ্বিতীয় - পিংকী বৰা
- দীপশিখা বৰা
- ৩) মিঙ্গ ডাবল কেৰম প্রতিযোগিতা :
প্রথম - প্ৰিয়ৎকা দোলাকাষৰীয়া
- ৰিন্টু
দ্বিতীয় - গায়ত্রী বৰা
- মনোৰঞ্জন বৰা
- ৪) ডৰা খেল প্রতিযোগিতাত :
প্রথম - পিংকী বৰা

তিন্নস্বাদ

- ৫) মিউজিক চেয়ার প্রতিযোগিতা :
 দ্বিতীয়- দীপশিখা বৰা
 প্রথম - বনানী গগৈ
 দ্বিতীয় - মালবিকা ফুকন
 তৃতীয় - মিকী দত্ত
- ৬) টেকেলী ভঙ্গ প্রতিযোগিতা :
 প্রথম - মিনালী বৰা
 দ্বিতীয় - প্ৰিয়া দে
 তৃতীয় - বন্দিতা কৌশিক
- ৭) নেইল আর্ট প্রতিযোগিতা :
 প্রথম - জ্যোন্না চেকিয়াল ফুকন
 দ্বিতীয় - প্ৰিয়া শইকীয়া
 তৃতীয় - মযুৰী বৰা
 - পূজা ডেকা
- ৮) মেহেন্দী প্রতিযোগিতা :
 প্রথম- পূজা চাহু
 তৃতীয় - জ্যোতি
 - প্ৰিয়ংকা দোলাকায়ৰীয়া
- ৯) কেশ সজ্জা আৰু প্ৰসাধন প্রতিযোগিতা
 :
 দ্বিতীয়- মযুৰী বৰা
 দ্বিতীয় - জ্যোন্না চেকিয়াল ফুকন
 -পূজা ডেকা
- ১০) আল্লনা প্রতিযোগিতা :
 প্রথম - জ্যোন্না চেকিয়াল ফুকন
 দ্বিতীয় - পূজা চাহু
 তৃতীয় - পূজা ডেকা
- ১১) পুষ্প সজ্জা প্রতিযোগিতা :
 প্রথম - মযুৰী বৰা
 দ্বিতীয় - পূজা ডেকা
 তৃতীয় - জ্যোন্না চেকিয়াল ফুকন

মহাবিদ্যালয়ৰ ক্রীড়া সাফল্যৰ খতিয়ান

শিক্ষাবর্ষ ২০১৪-১৫

ৰাষ্ট্ৰীয় আৰু আন্তঃ ৰাজ্যিক স্বৰত সাফল্য

- ১) চম্পক ৰাভা :- কলকাতাত ২০১৪ চনৰ চেপ্টেম্বৰ মাহত অনুষ্ঠিত হোৱা পূব মণ্ডল আন্তঃ ৰাজ্যিক জুনিয়ৰ এথলেটিকচ প্রতিযোগিতাত ৮০০ মি: দৌৰত প্ৰথম স্থান আৰু স্বৰ্ণপদক অৰ্জন।
- ২) জেৰিগা দাস :- মুস্বাইত ২০১৪ চনত চেপ্টেম্বৰ মাহত অনুষ্ঠিত হোৱাৰ আমন্ত্ৰণমূলক ৰাষ্ট্ৰীয় সমৰকলা প্রতিযোগিতাত সোণৰ পদক অৰ্জন।

আন্তঃ মহাবিদ্যালয় প্রতিযোগিতাত সাফল্যঃ-

ডিক্রগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আন্তঃ মহাবিদ্যালয় এথলেটিকচ, ২০১৪-১৫ :

- ১) চম্পক ৰাভা: ১,৫০০ মি: (সোণ), ৫,০০০ মি: (সোণ), ১০,০০০ মি: (সোণ)
- ২) শ্বেখ ৰাজিদ আহমেদ : হাইজাম্প (সোণ)
- ৩) বিম্পিমণি মৰাণ : ২০০ মি: (সোণ), ১০০ মি: (ৰূপ), ৪০০ মি: (ৰঞ্জ)
- ৪) হীৰক জ্যোতি হাজৰিকা : জেভেলিন থ' (ৰূপ)
- ৫) হিমাক্ষী পেণ্ডু : জেভেলিন থ' (ৰূপ); শ্টটপুট (ৰঞ্জ)
- ৬) গৌৰৰ বৰা : ২০০মি: (ৰঞ্জ)
- ৭) হেমন্ত বৰবৰা : ৮০০মি: (ৰঞ্জ)
- ৮) বিখেশ্বৰ বৰা : ১০,০০০ মি: (ষষ্ঠ)

তদুপৰি হীৰকজ্যোতি হাজৰিকা, শ্বেখ ৰাজিদ আহমেদ, চম্পক ৰাভা আৰু গৌৰৰ বৰাৰ দ্বাৰা গঠিত দলটোৱে পুৰুষৰ ৪ X ১০০ মি: বীলেত স্বৰ্ণপদক আৰু বিম্পিমণি মৰাণ, হিমাক্ষী পেণ্ডু, জুলি পাঠৰী আৰু বিচ্ছিন্না মুছাহাৰীৰ দ্বাৰা গঠিত দলটোৱে মহিলাৰ ৪ X ৮০০ মি: বীলেত ৰূপৰ পদক লাভ কৰে।

উল্লেখযোগ্য যে উক্ত প্রতিযোগিতাত চম্পক ৰাভাই একেৰাহে দ্বিতীয় বৰ্ষৰ বাবে শ্ৰেষ্ঠ দীৰ্ঘ দূৰত্বৰ দৌৰবিদৰ সন্মান অৰ্জন কৰাৰ উপৰিও মাৰ্চ পাচড়ত মহাবিদ্যালয়ৰ দলটোৱে দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ দলৰ বঁটা লাভ কৰে।

আন্তঃ মহাবিদ্যালয়ৰ ক্রক্ষ ক্রান্তি বেচঃ

চম্পক ৰাভা : ১ম স্থান আৰু স্বৰ্ণপদক অৰ্জন।

আন্তঃ মহাবিদ্যালয় আৰ্টসৰী প্রতিযোগিতা :

বিচ্ছিন্না মুছাহাৰী : ৩০মি: (ৰূপ); ৫০ মি: (ৰূপ)

আন্তঃ মহাবিদ্যালয় টাই কোৱাণো প্রতিযোগিতা:

১) চয়নিকা ফুকন : ৪৬ কিঃগ্রা: শাখাত ব্ৰঞ্জ মেডেল।

২) বিপ্লব দাস : ৫৪ কিঃগ্রা: শাখাত ব্ৰঞ্জ মেডেল।

ভিষমস্বাদ

সোণালী জয়ন্তী হাফ মাৰাথান প্রতিযোগিতা :

জে.ডি.এচ.জি মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী উৎসৱ উদ্যাপনৰ লগত সংগতি ৰাখি ক্ৰীড়া উপ-সমিতিৰ উদ্যোগত ২০১৪ চনৰ ১ নৱেম্বৰত মুনীন চন্দ্ৰ ফুকন সোঁৱণী গোলাঘাট জিলা আন্তঃ মহাবিদ্যালয় প্রাইজমানি হাফ মাৰাথান প্রতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। কমাৰগাঁৰৰ পৰা বোকাখাতলৈ ২১ কিঃ মি: জোৰা পথত অনুষ্ঠিত প্রতিযোগিতাত জিলাখনৰ বিভিন্ন মহাবিদ্যালয়ৰ ৪১ গৰাকী ছাত্ৰই অংশ প্ৰহণ কৰে। ভাৰপ্রাপ্ত অধ্যক্ষ ড° বাবুলাল মোৰে আদৰণি ভাষণ আগবঢ়োৱাৰ পিছত প্রতিযোগিতাৰ ফ্ৰেগ অফ কৰে বোকাখাতৰ মহকুমাধিপতি মৃগেশ নাৰায়ন বৰুৱাই। প্রতিযোগিতাত, জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়ৰ চম্পক ৰাভা আৰু জগদীশ চাহৰে প্ৰথম আৰু দ্বিতীয় স্থান লাভ কৰে। তৃতীয়, চতুর্থ আৰু পঞ্চম স্থান লাভ কৰে যথাক্রমে কমাৰগাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ দিব্যজ্যোতি শইকীয়া, জয়া গঁণে কলেজৰ শচীন গঁণে আৰু জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়ৰ বিখেশ্বৰ বৰুৱাই। সেইদৰে ষষ্ঠ পৰা দশম স্থান লাভ কৰা প্রতিযোগীসকল হ'ল ক্ৰমে জয়ন্ত দলে (জে.ডি.এচ.জি), বত্ৰেশ্বৰ মুণ্ডা (কাজিৰঙা কলেজ), ক্ষীৰেশ্বৰ বড়ি (জে.ডি.এচ.জি) আৰু পবিত্ৰ হাজৰিকা (জে.ডি.এচ.জি)। মুঠ ৩৬ গৰাকী দৌৰবিদে সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ সক্ষম হয়।

প্রতিযোগিতাখন সুকলমে পৰিচালনা কৰাত বোকাখাত মহকুমাৰ বিভিন্ন বিদ্যালয়ৰ শাৰীৰিক নিৰ্দেশক সকল, প্ৰৱীন ক্ৰীড়াবিদ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ক্ৰীড়াবিদ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে সহায় কৰে।

২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ সকল :

ইৰকজ্যোতি হাজৰিকা

২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ
শ্ৰেষ্ঠ পুৰুষ খেলুৱৈ

বিম্পীমনি মৰাণ

২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ
শ্ৰেষ্ঠ মহিলা খেলুৱৈ

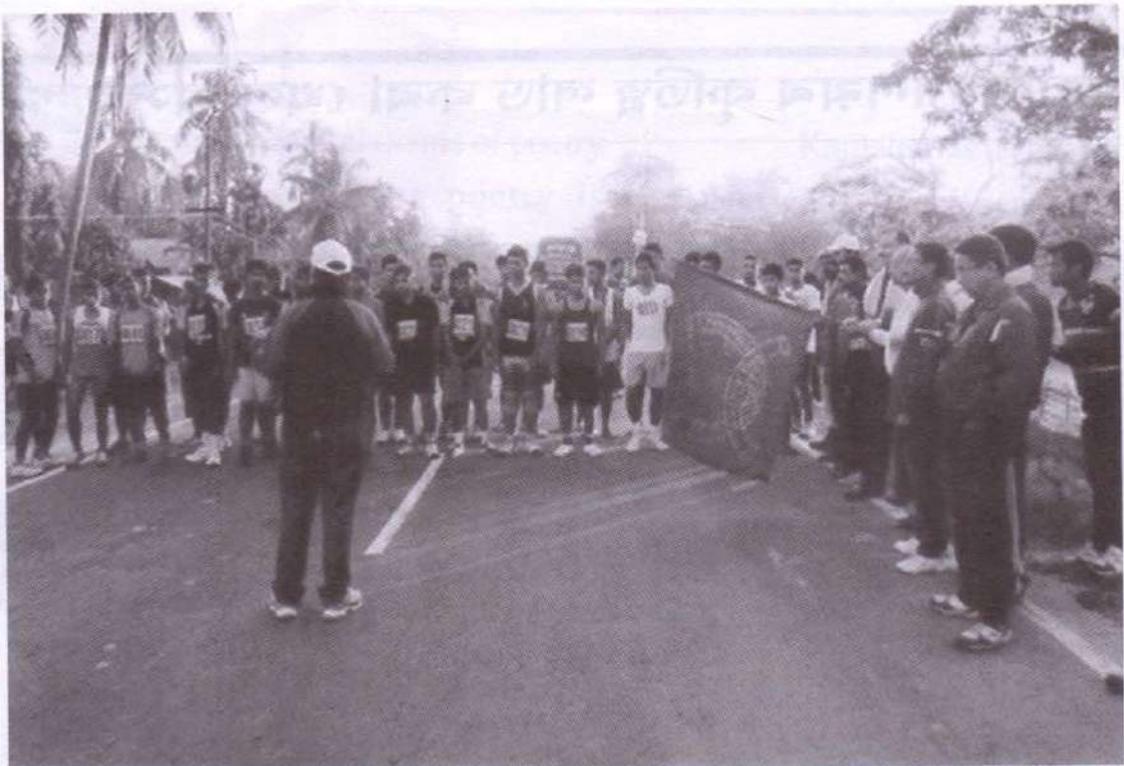
অসম মাহিত্য মন্তব্য মতাপত্তিস্বরূপ

ক্রঃ নং	সভাপতিৰ নাম	স্থান	চন
১	পদ্মনাথ গোহাপ্রিয় বৰুৱা	শিৰসাগৰ	১৯১৭
২	চন্দ্ৰধৰ বৰুৱা	গোৱালপাৰা	১৯১৮
৩	কালীবাম মেধি	বৰপেটা	১৯১৯
৪	পঙ্গিত হেমচন্দ্ৰ গোস্বামী	তেজপুৰ	১৯২০
৫	অমৃত ভুঁষণ দেৱ অধিকাৰী	যোৰহাট	১৯২৩
৬	কনকলাল বৰুৱা	ডিবগড়	১৯২৪ এপ্ৰিল
৭	লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা	গুৱাহাটী	১৯২৪ ডিচেম্বৰ
৮	ৰজনীকান্ত বৰদলৈ	নগাঁও	১৯২৫
৯	বেণুধৰ বাজখোৱা	ধুৰুৰী	১৯২৬
১০	তৰুণবাম ফুকন	গোৱালপাৰা	১৯২৭
১১	কমলাকান্ত ভট্টাচাৰ্য	যোৰহাট	১৯২৯
১২	মফিজুদ্দিন আহমেদ হাজৰিকা	গোলাঘাট	১৯৩০
১৩	নগেন্দ্ৰ নাৰায়ণ চৌধুৰী	শিৱসাগৰ	১৯৩১
১৪	জ্ঞানদাভিবাম বৰুৱা	উত্তৰ লক্ষ্মীমপুৰ	১৯৩৩
১৫	আনন্দ চন্দ্ৰ আগৰৱালা	মঙ্গলদৈ	১৯৩৪
১৬	বঘুনাথ চৌধুৰী	তেজপুৰ	১৯৩৬
১৭	কৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈ	গুৱাহাটী	১৯৩৭
১৮	ড° ময়িদুল ইছলাম বৰা	যোৰহাট	১৯৪০
১৯	নীলমনি ফুকন	শিৱসাগৰ	১৯৪৪, ১৯৪৭
২০	অন্ধিকাগিৰি বায়চৌধুৰী	মাঘৈৰিটা	১৯৫০
২১	ড° সূর্যকুমাৰ ভুঁঞ্জি	শ্বিলং	১৯৫৩
২২	নলিনীৱালা দেৱী	যোৰহাট	১৯৫৪
২৩	যতীন্দ্ৰ নাথ দুৱৰা	গুৱাহাটী	১৯৫৫
২৪	বেণুধৰ শম্ভা	ধুৰুৰী	১৯৫৬
২৫	পদ্মধৰ চলিহা	তিনিচুকীয়া	১৯৫৮
২৬	অতুল চন্দ্ৰ হাজৰিকা	নগাঁও	১৯৫৯
২৭	ত্ৰেলোক্য নাথ গোস্বামী	মীজা, গোৱালপাৰা	১৯৬০, ১৯৬১
২৮	ৰঞ্জকান্ত বৰকাকতী	মাজিৰা	১৯৬৩
২৯	মিত্ৰদেৱ মহান্ত	ডিগৰৈ	১৯৬৪
৩০	ডিমেশ্বৰ লেওগ	নলবাৰী	১৯৬৫
৩১	বিনন্দ চন্দ্ৰ বৰুৱা	উত্তৰ লক্ষ্মীমপুৰ	১৯৬৬

ভিন্নস্বাদ

৩২	নকুল চন্দ্র ভূঝগ	ডিঙ্গড়	১৯৬৭
৩৩	জ্ঞাননাথ বৰা	তেজপুর	১৯৬৮
৩৪	আনন্দ চন্দ্র বৰুৱা	বৰপেটা	১৯৬৯
৩৫	উপেন্দ্র চন্দ্র লেখাক	ধিৎ	১৯৭০
৩৬	তীর্থনাথ শৰ্মা	মাকুম	১৯৭১
৩৭	হেম বৰুৱা	ধূৰূৰী	১৯৭২
৩৮	গিৰিধৰ শৰ্মা	ৰঙিয়া	১৯৭৩
৩৯	ড° মহেশ্বৰ নেওগ	মঙ্গলগৈ	১৯৭৪
৪০	ড° সত্যেন্দ্র নাথ শৰ্মা	তিতাবৰ	১৯৭৫
৪১	যজ্ঞেশ্বৰ শৰ্মা	চিহ্	১৯৭৬
৪২	চৈয়দ আব্দুল মালিক	অভয়াপুৰী	১৯৭৭
৪৩	প্রসন্ন লাল চৌধুৰী	গোলাঘাট	১৯৭৮
৪৪	অতুল চন্দ্র বৰুৱা	শুৱালকুছি	১৯৭৯
৪৫	যতীন্দ্র নাথ গোস্বামী	ৰহা	১৯৮০
৪৬	সীতানাথ ব্ৰহ্মচৌধুৰী	তিনিচুকীয়া, ডিফু	১৯৮১, ১৯৮২
৪৭	ড° বীৰেন্দ্ৰ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য	বঙাইগাঁও	১৯৮৩
৪৮	যোগেশ দাস	বিহুপুৰীয়া	১৯৮৫
৪৯	বীৰেণ বৰকটকী	কামপুৰ	১৯৮৬
৫০	ড° মহেন্দ্ৰ বৰা	পাঠশালা	১৯৮৭
৫১	কীতিনাথ হাজৰিকা	হাইলাকান্দি	১৯৮৮
৫২	মহিম বৰা	ডুমডুমা	১৯৮৯
৫৩	নৱকাস্ত বৰুৱা	বিশ্বনাথ চাৰিআলি	১৯৯০
৫৪	ড° নির্মলপ্রভা বৰদলৈ	দুধনৈ	১৯৯১
৫৫	লক্ষ্যধৰ চৌধুৰী	গোৰেশ্বৰ	১৯৯২
৫৬	ড° ভূপেন হাজৰিকা	শিৰসাগৰ	১৯৯৩
৫৭	লীল গঁগৈ	মৰিগাঁও	১৯৯৪
৫৮	হিতেশ ডেকা	সৰ্বেবাৰী	১৯৯৫
৫৯	ড° লক্ষ্মীনন্দন বৰা	বোকাখাত	১৯৯৬
৬০	ড° নগেন শইকীয়া	বিলাসীপাৰা, হাওৰাঘাট	১৯৯৭, ১৯৯৮
৬১	চন্দ্ৰ প্ৰসাদ শইকীয়া	হাজো	১৯৯৯
৬২	হোমেন বৰগোহাঞ্জি	ডিঙ্গড়	২০০১
৬৩	বিৰেন্দ্ৰ নাথ দত্ত	লক্ষ্মীমপুৰ	২০০৩
৬৪	কলক সেন ডেকা	ছিপাখাৰা, চাপৰ	২০০৫, ২০০৭
৬৫	ৰংবং টেৰাং	ধেমাজি, দেৰগাঁও	২০০৯, ২০১০
৬৬	ইমৰাণ চাহ	বৰপেটা, গুৱাহাটী	২০১৩, ২০১৪
৬৭	ধৰজ্যোতি বৰা	কলিয়াবৰ	২০১৫

সম্পাদকীয় সংগ্ৰহ

সোণালী জয়ন্তীৰ হাফ মাৰাথানৰ আৰম্ভণী মুহূৰ্ত

জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়ৰ দল - আন্তঃ মহাবিদ্যালয়ৰ
এথলেটিক্চ প্ৰতিযোগিতা ২০১৪-১৫

মহাবিদ্যালয়ৰ কৃতিত্ব লাভ কৰা খেলুৱেসকল

শ্রেষ্ঠ ৰাজিদ আহমেদ

হীৰক জ্যোতি হাজৰিকা

চম্পক বাৰা

জগদীশ চাতৰী

হেমন্ত বৰবৰা

বিচিৰা মুখাহাৰী

বিপূর্ণনন্দন মৰাণ

হিমাঙ্গী পোড়া

২০১৪-১৫ বর্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ৰ সাংস্কৃতিক বিভাগৰ শ্ৰেষ্ঠ সকল

তুরন তীর্থ শুক্লা
২০১৪-১৫ বর্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ
প্রথম শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা

কৰবী পেগ
২০১৪-১৫ বর্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ
প্রথম শ্ৰেষ্ঠ গায়িকা

মিতালী ডেকা
২০১৪-১৫ বর্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ
প্রথম শ্ৰেষ্ঠ অভিনেত্ৰী

২০১৪-১৫ বর্ষৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ একাংশ

জ.ডি.এচ.জি মহাবিদ্যালয়ৰ ১০১৪-১৫ বৰ্ষৰ কেইটিমান স্মৰণীয় মুহূৰ্ত....

